

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

๑ แก่นใจคือแก่นแท้ ชาตินั้น
เป็นแก่นแห่งใจคน ทุกผู้
หากสร้าง“แก่นใจ”ผล “แก่นชาติ” เลยแล
“อำนาจ”จึงจักคู่ โลกไว้ดังหวัง
๑ หากใจยังไปแท้ แก่นจริง
แก่นชาติใดก็อิง เก่าแล้ว
อาเชียนก็คงชิง กันใหญ่
เศรษฐกิจจึงบ่แล้ว วิบัติซ้ำคงเดิม

โลกที่เปิดกว้าง แก่นชาติต้องมึธรรมาธิปไตย

หนังสือพิมพ์ เราคิดอะไร
16 มี.ค. 2559

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ผลิตโดย

เรือนแหลมพู่ ชมชนบุญนิยมศาลือโสภ
116 ม.3 ต.โคกเตือ อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์ โทร.08-7318-2458
08-7306-9368

จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
โทร. 02-375-8520 02-733-6670

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรฤไพ

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดศัตรู

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะไอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

วันขึ้นปีใหม่ทีเพิ่งผ่านไปนี้ ประชาชนทั้งประเทศ ตોકตใจเป็นการใหญ่ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้า- อยู่หัวพระราชทานพระราชดำรัส ซึ่งต่างรู้สึกตรง กันว่า ทุกคนสามารถนำไปประพฤติปฏิบัติให้เกิดผล ดีได้อย่างแน่นอน เป็นทางเลือกและทางออกที ประเสริฐสุด สอดคล้องกับสถานการณ์และความ เป็นจริงในปัจจุบัน

ในหลวงทรงมีพระราชดำรัสว่า

“ประชาชนชาวไทยทั้งหลาย บัดนี้ถึงวาระจะ ขึ้นปีใหม่ ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมาอวยพร แก่ท่านทุก ๆ คน ให้มีความสุข ความเจริญ และความ สำเร็จสมประสงค์ในสิ่งที่ปรารถนา ความสุข ความเจริญนี้ แม้เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาอย่างยิ่ง แต่ ในวิถีชีวิตของคนเรานั้น ย่อมต้องมีทั้งสุขและทุกข์ ทั้งความสมหวังและผิดหวังเป็นปรกติธรรมดา ทุกคน จึงต้องเตรียมตัว เตรียมใจ และเตรียมกายให้พร้อม อย่าประมาท ในปีใหม่นี้ จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้รักษา และสร้างเสริมสุขภาพของตนให้สมบูรณ์ ให้มีกำลัง กายที่แข็งแรง มีกำลังใจที่เข้มแข็งหนักแน่นและมีสติ รู้เท่าทันอยู่เสมอ จักได้สามารถนำพาตนให้ผ่านพ้น สถานการณ์ต่าง ๆ อันไม่พึงประสงค์ จนบรรลุถึง ความสุขความเจริญ และความสำเร็จได้ ดังที่ตั้งใจ ปรารถนา”

ปีใหม่มีเรื่องใหม่อีกเรื่องหนึ่ง คือ มีการจัดตั้ง “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” แทนของเก่า“สมา-

คมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน)”

“ประชาคม” มี ๑๐ ประเทศ คือ ประเทศบรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย เมียนมา (พม่า) ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม มีเป้าหมายของการ รวมกันก่อนในด้านเศรษฐกิจ ตามด้วยร่วมมือทาง การเมืองและความมั่นคง สุดท้ายคือด้านสังคมและ วัฒนธรรม ประชาคมอาเซียนมีประชากร ๖๒๕ ล้านคน จึงอาจมีอำนาจต่อรองสูงในประชาคมโลก

“เราคิดอะไร” ฉบับฉลองประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน ขอชี้แจงว่า

“เศรษฐกิจมีแบบให้ ศึกษา
แบบหนึ่งโลกุตรา ใหม่แท้
ซึ่งต่างจากโลกียา โลกเก่า
หากไม่เปลี่ยนแปลง เก้าเข้าป้อม”

“เราคิดอะไร” ขอยืนยันอย่างหนักแน่น

“ไทยพาอาเซียนให้ ลุลผล
เศรษฐกิจ “แบบคนจน” วิเศษฟ้า
โลกมหัศจรรย์สน - ธาตุ หวังเลย (สนธ =
คำมั่นสัญญา, ความปรองดอง)
อาเซียนเรื่องรุ่งหล้า แน่แท้จริงจริง”

๒

► **คิดคนละชั่ว**

แรงรวม ขาวหินฟ้า

นานาสังวาส คือ การเอาภาระกัน ...การตำหนิผู้อื่น
กรณีที่เป็นนานาสังวาสกันนั้น ไม่ควรทำ เป็นความเข้าใจผิด
แต่ควรจะทำเอาภาระกัน ว่าแรงว่าหนักอย่างไรก็ได้
แต่จะให้ไปฟ้องร้อง ทำไม่ได้

► **ขาดกทันยุค**

ณวมพุท

ลับบุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฐิ)ผู้สงบระงับ
ย่อมประกอบด้วยหิริ(ความละอายต่อการทำบาปชั่ว)
และโอตตปปะ(ความเกรงกลัวต่อการทำบาปชั่ว)
ตั้งมั่นอยู่ในธรรมอันขาว ซึ่งเรียกว่า ผู้มีธรรมะของเทวดา...

โลกที่เปิดกว้าง

แก่นชาติต้องมีธรรมาธิปไตย

นัยปก

(๑) เอ.อี.ซี.เปิดแล้ว	เป็นไป
จักเฟล็ดผลอย่างไร	เกิดบ้าง
วาดหวังสุดสวยใส	เลอเลิศ
โดยเริ่มหัวซ้ออ้าง	ยกขึ้นชูประเด็น
(๒) เป็นคำความเรียกโก้	“ประชาคม-
เศรษฐกิจอาเซียน”รม-	เยศริน
จักสร้างเศรษฐกิจสม-	ใจวาด หวังฤ
เมื่อโลกยังครึกครื้น	อยู่ด้วยโลกีย์
(๓) เศรษฐกิจมีแบบให้	ศึกษา
แบบหนึ่งโลกุตรา	ใหม่แท้
ซึ่งต่างจากโลกิยา	โลกเก่า
หากไม่เปลี่ยนแบบแล้ว	เก่าซ้ำบสม
(๔) รมเยศคงลุ่มะย้า*	เยียงเดิม
เศรษฐกิจอำนาจheim	มทะเล้า
“โลกาธิปไตย”เสริม	ความใหญ่
“เซลฟิช”**ก็เก่งกล้า	ยิด“จ้า..อธิปไตย”
(๕) แก่นใจคือแก่นแท้	ชาติตน
เป็นแก่นแห่งใจคน	ทุกผู้
หากสร้าง“แก่นใจ”ผล	“แก่นชาติ” เลยแล
“อำนาจ”จึงจักกู้	โลกไว้ด้หวัง
(๖) หากใจยังไปแท้	แก่นจริง
แก่นชาติใดก็อิง	เก่าแล้ว
อาเซียนก็คงชิง	กันใหญ่
เศรษฐกิจจึงบ่แคล้ว	วิบัติซ้ำคงเดิม
(๗) ถ้าเสริมสร้างแก่นให้	ภายใน
ตรงแก่นคือมุ่งใจ	วิสุทธิได้
บรรลุลอธิปไตย	จนครบ สามเฮย
โลก,อึดตา,ธรรม ไชวี	อำนาจนี้แก่นชัย

* (ลุ่มะย้า=ลุ่มย้า..ออกเสียงล้อคำ“รมเยศ”)

** (เซลฟิช=selfish=เห็นแก่ตัว)

(๘) ไทยพาอาเซียนให้
เศรษฐกิจ“แบบคนจน”
โลกมหัศจรรย์สน-
อาเซียนเรื่องรุ่งล้ำ

(๙) หยุดอิงอำนาจค้า
กล่าวต์ถูธรรมมี
อัปปัจฉะ,สันตฺฐฐี,
วิริยารัมภะ(เพียรอยู่เสมอ)ก่อ

(๑๐) สำหรับผู้ใฝ่รู้
ผลทวิ-ไตรศึกษา
ศีล,สมาธิ,ปัญญา,
ปฏิบัติให้กาจกล้า

(๑๑) สมดังพระวณะผู้
“เศรษฐกิจพอเพียง”เพียร
“ขาดทุน”สู่ทางเขียร
ระบอบ“แบบคนจน”ไซร์

(๑๒) ศึกษาลำดับให้
ฝึก“มีกน้อย”กำหนดกัน
เหมาะสำหรับใครสรร
“สันโดษ-ใจพอ”รู้

(๑๓) อุบายพา“สงบ”ได้
ไซ้“สงบ”(ปวิเวก)ด้วยวิชา
ยิ่ง“สักคะ”อสรรรคา
“ไม่ทุกข์ไม่สุข”ไซร์

(๑๔) สุดขยันสรรค่าสร้าง
“วิริยารัมภะ”เหตุ
เศรษฐกิจจึงเกินเกรด(grade)
เป็นโลกเหนือโลก(โลกุตระ)แล้ว

(๑๕) พิงธรรมพิเศษไซร์
“โลกอธิปไตย”
“อิตตาริปัตย์”ชนะ
“ธรรมอธิปไตย”ต้น

ลุลผล
วิเศษฟ้า
ธาต้ง หวังเลย *(สนธา=คำมั่นสัญญา,ความปรองดอง)
แน่แท้จริงจัง
โลกีย์ ทีเทอญ
สืบชื่อ
ปวิเวก,อสังสัคค์,(มีกน้อย,พอเพียง,สงบ,ไม่สร้างสวรรค์)
ครบห้ากถาธรรม
ศึกษา
อีกห้า
วิมุติ, แจ้งวิมุติ(วิมุติญาณทัสสนะ)
จักได้ตั้งหวัง
อยู่เดียว
สำเร็จได้
ผลยิ่ง “กำไร”แฮ
ทฤษฎีต้องสัมมา
สำคัญ
ต่างผู้
กำหนดแก่ ตนแล
อ่านด้วยอาการ“กาย”
ตามมา
สะกดไว้
อุตตริ ไปเลย
สงบฟ้าเกินสวรรค์
คุณพิเศษ
วิศิษฐ์แท้
ชาวโลก
แต่ล้วนเป็นจริง
โลกุตระ
หลุดพ้น
ในจิต ตนเฮย
ธาตุแท้บริหาร

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ ม.ค. ๒๕๕๙

โลกที่เปิดกว้าง แก่นชาติต้องมีธรรมาธิปไตย

● การดูนผู้จัดการ

ประเทศไทยนับว่าโชคดียิ่งที่มีหลวงตา ๒ รูป ให้ได้ศึกษาเปรียบเทียบชีวิตหลวงตาที่รวยทั้งคู่ แต่รวยแบบสะพัด กับรวยแบบสะสม แล้วรวยแบบไหนจึงจะถูกต้องทั้งทางโลก (เศรษฐกิจจิต) และทางธรรม โดยเฉพาะเป็นไปตามหลัก “กถาวัตถุ ๑๐”

คงต้องมาดูกันว่า ระหว่างหลวงตาที่มั่งมากจึง สะพัดได้น้อย (ตัวตุตมทาภัย) กับหลวงตาที่มั่งน้อย จึงสะพัดได้มาก (ตัวให้อันประเสริฐ) แบบไหน ควรเป็นแบบอย่างที่น่ายกย่องเชิดชู

ชีวิตหลวงตาที่มั่งน้อยได้แล้ว ก็จะเกิดสันโดษ รู้จักพอ (แม้มีน้อยก็พอ) หรือมีความเพียงพอ แม้ชีวิต จะมีแค่ปัจจัย ๔ บริหาร ๘ ก็เพียงพอได้ นั่นคือ ชีวิตที่ร่ำรวย (สันตฎฐี ปรมาัง ธนัง) จนสามารถ ช่วยให้ประเทศชาติมีเงินเข้าคลังได้มากมาย ด้วย ปฏิบัติที่มั่งน้อย-สันโดษ-มีความสงบทางใจ และอยู่เหนือสุขเหนือทุกข์ได้ ก็จะกลายเป็นมนุษย์ สุกยอดขยัน สรรค์สร้างความสำเร็จให้แก่บ้านเมือง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และจิตใจให้เจริญงอกงาม ไปด้วยศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-และวิมุตติญาณ-ทัสสนะซึ่งท่านจะเป็นตัวอย่าง ทั้งพาน้ำ พาทำ พาบอกพาสอน ให้ได้เห็นกันอยู่ตลอดเวลา

ส่วนหลวงตาที่รวยแบบสะสม นิยมรถเบนซ์ รับประทานครึ่งละไม้ก็ลิบล้อน ก็ซื้อวิญญาณไปได้ ก็น่าจะทำให้เศรษฐกิจประเทศไทยห่างไกลจาก

เศรษฐกิจพอเพียง จะมีก็แต่ความมั่งมาก มักใหญ่ ที่เป็นอันตรายต่อธรรมวินัย และตรงกันข้ามกับ กถาวัตถุ ๑๐ ใคร ๆ ก็พากันมองออกว่า ถ้าได้ ผู้นำทางจิตวิญญาณที่มีลักษณะไปคนละทิศทาง ของพุทธเช่นนี้ ย่อมกระทบศรัทธาต่อสถาบัน ศาสนาและส่งผลถึงบ้านเมืองมีปัญหาแน่นอน

น่าเสียดายที่ประเทศไทยเป็นทั้ง “ศูนย์กลาง พุทธศาสนาของโลก” ทั้งมีในหลวงที่ทรงเป็น แบบอย่างให้แก่ชาวพุทธ ทรงอยู่เหนือ “โลก” และ “อวดตา” ได้ จึงสามารถใช้ “ธรรมาธิปไตย” บริหารบ้านเมือง ให้เกิดเศรษฐกิจพิเศษที่เกินเกรด จากเศรษฐกิจชาวโลก นั่นคือ “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งทั้งหมดนี้คือแก่นชาติ หรือแก่นใจที่จะเป็น หลักให้อาเซียนมีเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจะเป็น ทั้งทางออกและทางรอดให้แก่เศรษฐกิจของโลก ที่กำลังวิปริตผิดเพี้ยนอยู่ในทุกวันนี้

ฝันอันงดงามจักเป็นจริงได้ (รมเยศไม่ใช่ ล่มมะย้า) ก็เพราะคนไทยจะพากันเลือกมีชีวิต แบบไหน ระหว่างรวยสะพัดช่วยชาติ กับรวยสะสม ชาติชั่ว (ชาติต้องช่วย ๆ ๆ ๆ จนชั่ว) และโดยความ จริงแล้ว ชีวิตในบั้นปลายของหลวงตาทั้งหลายนั้น ต่างก็รู้ดีอยู่แก่ใจว่า “จะดีจะชั่วอยู่ที่ตัวทำ - จะ สูงจะต่ำอยู่ที่ทำตัว” ไม่ได้อยู่ที่ยศถาบรรดาศักดิ์ ที่ลูกศิษย์ลูกหาไปตั้งนรนามาให้แต่อย่างใด

☞ ● จริงจัง ตามพ่อ

รุ่นใหม่-ลายคราม

“เราคิดอะไร” ออกมาแล้ว ๒๑ ปี เพิ่งได้อ่านฉบับที่ ๓๐๒ เนื่องจากลูกสาวมาอยู่ที่ชุมชนปทุมอโคกเมื่อเดือนเมษายน ๕๘ และกลับไปเยี่ยมบ้านที่ท่าชนะเมื่อเดือนตุลาคม เอาไปฝากจึงได้อ่าน และได้แนะนำให้เปิดทีวีช่องบุญนิยมใน ๕-๗ พ.ย. ๕๘ ทางปทุมอโคกจะจัดงานฉลอง ๔๕ พรรษาพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ แนะนำให้ติดตามรายการช่องนี้ไปเรื่อย ๆ จะได้รับแผนงานของชาวอโคก อ่าน “เราคิดอะไร” ที่ลูกฝากไปให้แล้วก็สมัครเป็นสมาชิก ได้รับฉบับที่ ๓๐๓,๓๐๔,๓๐๕ แล้วครับ อ่านทุกเรื่อง โอกาสต่อไปจะเขียนมาอีกครั้ง

- ลูกสาว ท่าชนะ สุราษฎร์ธานี

☞ ยินดีครับที่มีคนอ่าน และยินดียิ่งอีกหลายเท่าที่มีคนเขียนมาสาธยายอะไรเพิ่มเติมอีกต่างหาก เราเป็นเพียงสื่อกลางที่จะเชื่อมโยงใยไมตรีของผองพี่น้องไทยให้สัมพันธ์ผูกพันกันโดยธรรมเท่านั้นเอง

สุภาพบุรุษ-สุภาพสตรี

ชั้นรถเมล์ยุคนี้ เห็นผู้หญิงชั้นรถ แม้ที่นั่งจะเต็มไม่มีที่นั่งและมีผู้ชายนั่งอยู่เต็มเบาะ แต่ก็ไม่มีใครใส่ใจลุกให้ที่นั่งแก่ผู้หญิงเหมือนยุคก่อน ๆ นอกจากลูกให้เด็ก ๆ กับคนแก่ คนพิกลพิการเท่านั้น สังคมไทยยุคนี้เกิดอะไรขึ้นหนอ ผู้ชายเป็นอะไรไปจึงขาดความรู้สึกเอื้อเฟื้อเกื้อกูลต่อผู้หญิงเพศอ่อนแอ

- ลูกผู้ชายรุ่นเก่า สุโขทัย

☞ ก็คงต้องเปิดใจกว้างมองทั้งสองมุม ดูผู้ชายยุคนี้แล้วก็ต้องดูผู้หญิงยุคนี้ด้วย ผู้ชายยุคนี้บางคนก็เป็นชายเพียง “เพศ” แต่ขาด “คุณสมบัติลูกผู้ชาย” เพราะฉะนั้นจึงไร้คุณค่าที่จะคิดคำนึงคุณสมบัตินี้และเอกลักษณ์ของลูกผู้ชาย ในขณะที่เดียวกัน ผู้หญิงยุคนี้บางคน ผู้ชายก็ไม่อยากประเมินคุณค่าที่จะเอื้อเฟื้อเกื้อกูลให้เสียความรู้สึก

เพราะฉะนั้นในยุคที่แต่ละฝ่ายต่างเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกัน หันมาช่วยกันประคับประคอง “ผู้ด้อยโอกาส” ที่แท้จริงร่วมกันดีไหม?

ให้แก่-ให้กับ

เดี๋ยวนี้สารพัดสื่อมวลชน ทั้ง หนังสือพิมพ์ทีวี ข่าวสารต่าง ๆ และแม้แต่ในเอกสารราชการ การติดต่อราชการก็ใช้ “ให้กับ” สลับส่นปะปนกับ “ให้แก่” หน่วยราชการ เวลาปราศรัยก็ใช้ “ให้กับ” มีน้อยครั้งที่บางหน่วยใช้ “ให้แก่” จึงไม่รู้ว่ภาษาไทยวิวัฒนาการแล้ว และตัวเราตามไม่ทันกระนั้นหรือ

- ครูรุ่นเก่า ๘๐ สุโขทัย

☞ ก็ได้ยินจนชินหูมาว่าอย่างนี้แหละ แรก ๆ ก็ขัดหูอยู่เหมือนกัน แต่นาน ๆ ไป ได้ยินแต่ “ให้กับ” ก็ชักแคลงใจตัวเองว่าเรา “ตกรุ่น” หรือเปล่าหนอ เอาตำราภาษาไทยของอาจารย์กำชัยทองหล่อ อาจารย์พิเศษวิชาภาษาไทย คณะครู-ศาสตร์ จุฬาฯ พิมพ์ครั้งที่ ๔ เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๔ มาเปิดทบทวนดู ชื่อไว้ตั้งแต่ ๔ เมษายน ๒๕๑๗ ก็ปีแล้วเอ๊ย? เป็นตำราตรวจแต่สนใจภาษาไทยเพราะเป็นภาษาประจำชาติ และมีผลดีต่องานสอบสวนคดีอาญาที่รับผิดชอบด้วย เพราะทำให้ชัดเจน งดงาม ทั้งถ้อยภาษา ยามต้องไปเบิกความเป็นพยานยืนยันกันที่ศาลก็ไม่บาดหู-บาดใจผู้เกี่ยวข้องให้ขุ่นเคืองกัน

สมาธิสัปดาห์-สมาธิหลับตา

กระผมขอติดตามตัวอักษรว่าถูกต้องหรือพิมพ์ผิด ในบรรทัดที่ ๑๑ หน้า ๔๖ “เราคิดอะไร” เล่ม ๓๐๖ มกราคม ๒๕๕๙ “ธรรม๑” (เอกสม-โสธรมหา ภวันติ) ตัวที่ขีดเส้นใต้ตัวถูกหรือผิดครับ พ่อครู (เพราะหนังสือเราไปทั่ว ถ้าผิด คนอื่น ๆ ทั่วไปจะเพ่งโทษเราได้) แปลงอักษรใหม่ ต้องการความถูกต้องที่สุด ในตัวอักษรที่เป็นหลักฐาน เพราะผ่านเลยไปอีกหลาย ๆ ปีจะมีคนมาแย้งเหมือนภาวะทุกวันนี้ ที่พ่อครูพาถูก ๆ แย่งสังคมทั้งโลก (ทุน-

นิยม-บุญนิยม) (สมาธิลัทธิสมาธิลัทธิลัทธิ)

• พ.ต.ท.คุณเพชร

☞ “ธรรม ๑” (เอกสมโสรณา ภาวันติ) นั้น คำที่ถูกต้องคือ “ธรรม๑” (เอกสมโสรณา ภาวันติ) ขอขอบคุณที่ช่วยท้วงติงครับ

พระครู...!

เรื่องเกิดที่วัดแห่งหนึ่ง คงเป็นโยมที่ใกล้ชิด วัดโพสตร์ว่า...มีโยมทั้งภรรยาหนึ่งให้ทางวัดครับ

...โดนคนหลอก มีโยมคนหนึ่งเค้าเอาปูนมา ถวายวัด ๘๐ ลูก แต่ร้านวัสดุโทรมาบอกว่าเค้าไม่จ่ายดั่งค์ หลวงพี่ก็พยายามโทรหาโยมคนนั้น

แต่ไม่รับสายตัดสายทิ้ง ตอนนี่เครียดมาก ทางวัดใช้ปูนไปแล้ว ๕๐ ลูก แต่คนที่ถวายวัดเค้าไม่จ่ายดั่งค์ เค้าบอกว่าเดี่ยวเค้าจ่ายเอง แต่ทางร้านโทรมาบอกยังไม่จ่าย

ติดต่อไม่ได้ไปทวงแล้วแต่ไม่เจอตัว เค้าเป็นคนพิถีพิถัน..เคยมาวัดตอนกฐินก็มาเป็นเจ้าภาพ

แต่ก็เอาเงินมาไม่ครบจ่องไว้ ๕๐,๐๐๐ บาท

แต่เอามาให้วัด ๑๘,๐๐๐ บาท

แล้วบอกว่าจะเอาเงินมาให้ ก็ไม่เห็นเอามา

โทรตามก็ผิดวันประกันพรุ่ง อ้างโน่นอ้างนี่ ตลอด..อาตมาอนไม่หลับถ้าเค้าไม่รับผิดชอบ

ทางวัดต้องรับภาระ คงต้องไปหาตู้เงินมาจ่าย ๘๐ ลูก ลูกละ ๑๑๐ บาท

เป็นเงิน ๘,๘๐๐ บาท ระวังเซอราอีก ๒,๐๐๐ บาท รวม ๑๐,๘๐๐ บาท ตอนนี่เงินวัดมีอยู่แค่ ๑๖,๐๐๐ บาท ค่าแรงช่างอีก อาตมาเครียดเลย

ไม่น่าหลงเชื่อคนเลย คิดว่าคนดีเห็นอยาก ร่วมบุญ เค้าเปิดร้านรับซื้อของเก่า แต่ทางร้านวัสดุไปตามหนี่ก็ไม่เคยอยู่

โทรไปไม่เคยรับ ไปหาที่ร้านไม่เคยเจอ ถ้าวัด รวยจะไม่เครียด นี่วัดจน ๆ ก็ยังทำกันได้

ทำไมวัดต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ การสร้าง อุโบสถ ถึงได้มีอุปสรรคเยอะจัง....

• หนุ่มไท บ้านนอก

☞ ถึงแม้ว่าวัดจะเป็นลูกค้ารายใหญ่ แต่ก็ยังมี ลูกค้าสายตรง จะทรนทรายด้วยเหตุใด เพราะ ผู้สั่งซื้อสินค้าและเป็นหนี้ผูกพันกันคือ “โยม”

ร้านค้าก็ต้องไปติดตามทวงถามกันเอง

ถึงคิวไอศักรีม

“ดีเอสไอ” ให้ผู้เกี่ยวข้องคดีฟอกเงินธนาคาร กรุงไทยปล่อยกู้กลุ่มกฤษฎาฯ เลื่อนเข้าให้ปากคำได้ ๑ ครั้ง ย้ำ “พานทองแท้” ต้องเข้าให้ปากคำด้วย ตนเอง บ.ก.ว่าหนุ่มไอศักรีมจะชี้แจงได้ไหม

• ชิน กินแกง

☞ เรื่องยืดเยื้อและซับซ้อน แต่ตระกูลนี้มีความสามารถเยี่ยมยอด รอบรู้ทุกเรื่อง อัศจรรย์!

ครูกำเวรแทน!

มีคลิปที่นักเรียนแอบถ่ายคุณครูคนหนึ่งกำลัง ลงมือกวาดห้อง-จัดโต๊ะในห้องเรียนอยู่เพียงลำพัง ...เรื่องมีอยู่ว่า คุณครูสั่งให้นักเรียนทำความสะอาดก่อนกลับบ้าน เนื่องจากก่อนหน้า ๑ วัน ผู้อำนวยการได้สุ่มตรวจห้องเรียนพบว่าบางห้องสกปรกและถ่ายรูปลงในกลุ่มบุคลากรโรงเรียน ทางคุณครูท่านนี้เกรงว่าห้องของเด็กที่ตนเป็นที่ปรึกษาอยู่ จะถูกถ่ายเก็บไว้ซึ่งจะทำให้ดูไม่ดี แต่ผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง ไม่มีนักเรียนคนไหน ขึ้นมาทำเวรเลย จึงต้องลงมือทำความสะอาดเอง โดยไม่คิดว่าจะถูกแอบถ่าย หลายคนชื่นชมคุณครู แต่ก็ยังมีหลายคนตั้งข้อสงสัยคิดว่า มันใช่หรือ... สมัยก่อนโน้นนักเรียนแบ่งเวรกันทำด้วยจิตสำนึก รับผิดชอบ บ้างก็ว่าแล้วทำไมคุณครูไม่มีวิธีสอนให้นักเรียนรับผิดชอบ สำนึกในหน้าที่ที่ควรทำ...

• เด็กชนบท

☞ อุดมการณ์ของครูรุ่นเก่ามิใช่แค่อบรม-บ่มเพาะ-สั่งสอน แต่นำมาเป็นเยี่ยงอย่างให้ดูด้วย ถ้าเด็กมีสำนึกระลึกถึงดีก็จะประพฤติปฏิบัติตาม เป็นจริยนิสัยติดตัว โดยครูไม่ต้องบอกล่าวและวางเป็นกฎระเบียบ และจะติดตัวไปถึงบ้านด้วย!

๗ ธรรมนิทัศน์

ไทยแดนทอง ลือนามว่า “เมืองพุทธพิสุทธ์ล้ำ” แผ่นดินเรียงรายด้วยโบสถ์วิหารวัดวาอาราม เจดีย์สถูปโบราณสถานศิลปวัฒนธรรมไทย

ยามอรุณรุ่ง “สมมุติสงฆ์” ผู้สืบทอดพระธรรมคำสอนพระพุทธองค์ออกปฏิบัติกิจ...บิณฑบาต ชาวพุทธผู้มั่นคงเลื่อมใสศรัทธายังใส่บาตรกันเนืองแน่นตลอดทาง

ศรัทธายังเปี่ยมคงมั่นมิผันแปรใน “พุทธศาสนา”

จึงเป็นภาระหน้าที่ของผู้สืบทอด “พุทธธรรม” จักดำรงตนและดำรงธรรมฉันใด จึงควรแก่สถานการณ์ กาลเทศะ

พระพุทธองค์...พระบรมศาสดาได้สำแดงรูปแบบให้ประจักษ์แจ้งแล้ว สละแม่ตำหน่งยิ่งใหญ่ในแผ่นดินไปสู่ความว่างเปล่าในพงพี โยหนอคิษย์ ตลาคคต ณ วันนีจิ่งท่วงโหยหา “ตำหน่งแต่งตั้ง” พระธรรมวินัยครองใจและผ้ากาสาวพัสตร์ครองกายให้เป็นคิษย์ “ตลาคคต” ในสายตาของพุทธศาสนิกชนได้

แต่มีอาจซ่อนพรางตนเองได้เลย

หากมโนกรรมมิบริสุทธิ์ ก็ยอมส่งผลให้วัจกรรม กายกรรมมัวหมองโดยปริยาย มิละอายใจหรือทุคราที่ญาติโยมกราบคารวะด้วยเปี่ยมศรัทธา แต่ท่านมัวหมอง!!!

ภาพอินเทอร์เน็ต

เมื่อ ๑๔ ม.ค. ๕๙ ผู้สื่อข่าวมติชน รายงานมีประชาชนนำเครื่องเซ่นไหว้มาสักการะกล้วยตานี

ทั้งวันจนเต็มกำแพงบ้านหลังหนึ่งในซอยลาดพร้าว ๘๗ แยก ๒๘ แขวงเจ้าคุณสิงห์ เขตวังทองหลาง กทม. เจ้าของบ้านอยู่ต่างประเทศ นายสุรินทร์ ชนะชัย อายุ ๗๗ ปี เพื่อนบ้านที่ช่วยดูแล บอกว่ากล้วยตานีปลูกมานานแล้วแต่เพิ่งออกเครือเกือบ ๑๐๐ หวี ยื่นออกมานอกกำแพง ชาวบ้านเริ่มมาไหว้เมื่อ ๒-๓ สัปดาห์ที่แล้วเพราะมีคนถูกรางวัล ส่วนใหญ่จะนำแป้งฝุ่น น้ำแดง ตักตาเครื่องประดับ พวงมาลัยมาถวาย จ้างคณะนางรำมารำถวายนอกจากนี้ก็นำชุดไทยมาถวายเยอะมาก

“ลุงอยู่ว่าง ๆ จึงมาช่วยดูแลทำความสะอาดเลยพลอยมีรายได้จากคนมาไหว้ให้เงินบ้าง ระยะเวลาหลังมีคนฝันเห็นผู้หญิง ชาวบ้านยิ่งเชื่อว่าคักดีลึทธิ์”

“เมื่อก่อน กล้วยเครือนี้มีคนตัดไป แต่ต้องเอามาคืนใน ๗ วัน เพราะมีผู้หญิงไปตาม...” “ถ่ายรูปจากโทรศัพท์มือถือตอนกลางคืน เห็นผู้หญิงยืนอยู่ในกอกล้วยก็ตกใจ ตอนเข้าไปดูก็ไม่เห็น เกิดศรัทธาจึงมาไหว้ เพราะว่ามีคนถูกหวย ๒ งวด”

ที่วัดนางในธัมมิการาม อ.วิเศษชัยชาญ จ.อ่างทอง มีผู้เลื่อมใสศรัทธาไปกราบไหว้รูปหล่อหลวงพ่อบุญ ส่วนใหญ่จะบนบานให้ท่าน ช่วยและเมื่อสมหวังก็นำน้ำอวดลมไปถวายแก้บน เนื่องจากเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ชอบฉันน้ำอวดลม บางรายนำน้ำอวดลมมาแก้บนครั้งละเป็นหมื่นขวด จนมีน้ำอวดลมแน่นศาลาการเปรียญ วัดก็นำไปใช้ในงานบุญและกิจกรรมตามโรงเรียน หลวงพ่อบุญเป็นพระนักพัฒนา ได้ก่อสร้างวัดร่วมกับประชาชน มีความรู้แตกฉานในพระธรรม ภาษาบาลี ล้นสกฤต

เรื่องนี้ อาจจะมีมองว่าไร้สาระที่จะขบคิด เพราะยึดถือสืบทอดกันมาหลากหลายคร้ศรัทธาแต่องค์กรศาสนาซึ่งมีคณะสงฆ์อยู่เคียงข้าง และมีหมู่สงฆ์เป็นกำลังพลธรรม โฉนจึงยังมีสถานการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้กลางเมืองฟ้าอมร... **ดินแดนที่การแต่งตั้งสมเด็จพระสังฆราชยังไม่ได้ช้อยติ.** **๓**

“
 เจ้าพ่อน้ำเมาพยายามจะผลักดันให้สำเร็จถึงขนาดไปคุยกับผมที่บ้าน...
 ตอนหนึ่งพูดว่า “พี่จำลอง พี่ทำงานช่วยสังคม ผมก็เหมือนกัน
 ช่วยสังคมมาตลอด ผมผลิตเบียร์และเหล้า
 ที่มีคุณภาพให้คนดื่มกันทั่วประเทศ”
 ”

ก่อนถึงเทศกาลวันขึ้นปีใหม่ปีนี้ รัฐบาลได้
 รณรงค์ป้องกันอุบัติเหตุทางถนนทุกวิถีทาง
 รณรงค์เป็นการใหญ่ มากกว่าปีไหน ๆ ที่ผ่านมา
 และเป็นไปตามที่หลายคนคาด ตายและบาดเจ็บ
 มากกว่าปีก่อน ๆ หวัง ๖ วันอันตราย ๒๙ ธันวาคม
 ๒๕๕๕ ถึง ๓ มกราคม ๒๕๕๙ ตายไป ๓๔๐ คน
 บาดเจ็บ ๓,๒๑๖ คน สาเหตุใหญ่ของอุบัติเหตุ
 ทางถนนคือ “เมาแล้วขับ”

ทำให้นึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อ ๑๐ ปีก่อน
 ตอนนั้นมีการเสนอเอาน้ำเมาคือ เบียร์ - เหล้า
 เข้าตลาดหลักทรัพย์ พวกเราชาว “กองทัพธรรม”
 และพุทธศาสนิกชนกลุ่มหนึ่งทนไม่ได้ ต้องออก
 ไปชุมนุมกินนอนในถนนวิฑู หน้าสำนักงาน
 ตลาดหลักทรัพย์อยู่ถึง ๙ วัน ๙ คืน ตั้งแต่
 วันที่ ๑๖ ถึง ๒๔ มกราคม ๒๕๔๙ รัฐบาล
 ยอมตามคำเรียกร้องของผู้ชุมนุม ส่งรัฐมนตรี
 ที่เกี่ยวข้องไปยืนยันในที่ชุมนุมว่าจะไม่มีการอนุญาต
 ให้เอาเบียร์ - เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์อย่าง
 เด็ดขาด เราจึงหยุดชุมนุม

ถ้าเอาเข้าตลาดหลักทรัพย์ได้ เบียร์เหล้าจะ
 ซื้อง่ายขายคล่อง ดื่มกันเอิกเกริกทั่วบ้านทั่วเมือง
 เทศกาลวันขึ้นปีใหม่และวันสงกรานต์จะตาย ,
 เจ็บเพิ่มอีกมากมาย

ตอนนั้นเจ้าพ่อน้ำเมาพยายามจะผลักดันให้
 สำเร็จถึงขนาดไปคุยกับผมที่บ้าน ใช้คำพูด
 เหมือนกับสนิทสนมกับผมมาก่อน ตอนหนึ่งพูดว่า
 “พี่จำลอง พี่ทำงานช่วยสังคม ผมก็เหมือนกัน
 ช่วยสังคมมาตลอด ผมผลิตเบียร์และเหล้าที่มี
 คุณภาพให้คนดื่มกันทั่วประเทศ” พูดซ้ำๆ คุยๆ
 อย่างหน้าตาเฉย

แก็เห็นว่่าผมเคยเป็นลูกน้องป่า เคยเป็น เลขาธิการของป่ามาก่อน จึงไปขอร้องป่าให้ หยุดยั้งผม ให้ผมเลิกต่อต้าน “เบียร์ - เหล้าเข้า ตลาดหลักทรัพย์” ป่าท่านพูดตรงไปตรงมา “จำลองเขาเป็นตัวของเขาเอง ผมไปสั่งห้ามเขา ไม่ได้”

แม้เรื่องจะจบไปนานแล้ว เอาเบียร์ - เหล้า เข้าตลาดหลักทรัพย์ไม่ได้ ต่อมาเมื่อประมาณ ปี ๒๕๕๕ เจ้าพ่อน้ำเมาเอาใจผมซึ่งผมเองก็ไม่วู่ว่าจะเอาใจผมทำไม แกส่งเงินผ่านผม ๒ ล้านบาทบริจาคให้ “ศูนย์บริการไต่เทียม สหคลินิก มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง” ผมรีบประชุม กรรมการแล้วส่งเงินคืนไปทันที มิฉะนั้นผมจะเป็นหนี้บุญคุณไปตลอด

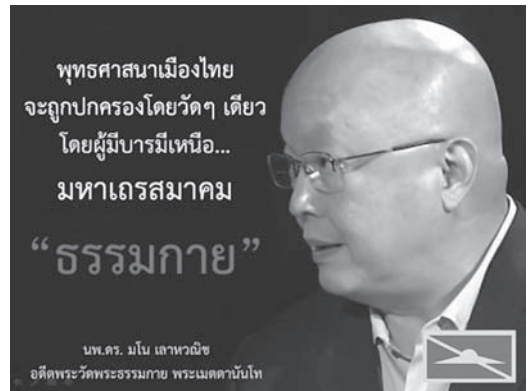
“เราคิดอะไร” ฉบับเดือนธันวาคมปีที่แล้ว ได้ลงรายละเอียดการให้สัมภาษณ์พิเศษของคุณหมอมโน (นายแพทย์มน โเลาหวนิช) หลายนคนอาจไม่รู้จักท่านมาก่อน สำหรับผม นั้น หลายนปีมาแล้วท่านเคยคุยกับผม ท่านเล่าให้ฟังถึงความไม่ถูกต้องของธัมมชโยและวัตรธรรมกาย ซึ่งตอนนั้นยังไม่เป็นข่าว หลังจากนั้นก็ได้พบกันอีกเลย คุณหมอมโนยังตำรงคงมั่นในการเป็น “หมอผู้กล้าฝ่าเนื้อร้ายในวงการสงฆ์” มาโดยตลอด

คุณหมอมโน อดีตพระเมตตาณันโท พระผู้ใหญ่และพระเก่าของวัตรธรรมกายยืนยันเหมือนเดิมว่า ธัมมชโยอาบัติปาราชิกไปนานแล้ว ตามพระวินิจฉัยของสมเด็จพระสังฆราช ซึ่งเพิ่งมีการพระราชทานเพลิงพระศพไปเมื่อธันวาคม

เรื่องใหญ่มากที่หลายคนกำลังตามข่าวอยู่ในขณะนี้คือ การตั้งพระสังฆราช คุณหมอมโนเป็นคนหนึ่งที่ร่วมเคลื่อนไหวในนามเครือข่ายปกป้องพระเกียรติสมเด็จพระญาณสังวรฯ ซึ่งคัดค้านการเสนอชื่อสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ช่วงวรปัญญา) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำภาษีเจริญขึ้นเป็นสมเด็จพระสังฆราช

ท่านให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ เมื่อเดือน

มกราคมที่ผ่านมาว่าถ้ามีการแต่งตั้งตามที่เสนอ จะเกิดความเสียหายอย่างยิ่งต่อคณะสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

ประการแรกพระลิขิตของสมเด็จพระญาณสังวร อดีตสมเด็จพระสังฆราชที่ให้อัฒมชโย เจ้าอาวาสวัตรธรรมกายปาราชิกจะถูกฟอกขาวโดยสมเด็จพระสังฆราชองค์ใหม่ซึ่งเคยเป็นพระอุปัชฌาย์ของธัมมชโยมาก่อน ท่านไม่มีวันจะให้ธัมมชโยปาราชิกอย่างแน่นอน

ประการต่อไป สมเด็จพระสังฆราชมีอำนาจเต็มในการบริหารงานของมหาเถรสมาคม สมเด็จพระสังฆราชองค์ใหม่เกาะเกี่ยวอย่างเหนียวแน่นกับวัตรธรรมกาย เมื่อธัมมชโย, วัตรธรรมกายสั่งให้ทำอะไรก็จะทำตามนั้นทุกอย่าง คณะสงฆ์จะเสียหายมาก

ฝ่ายธรรมกายออกมาโต้แย้งว่าต้องแต่งตั้งสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ช่วง วรบุญโญ) พระผู้ใหญ่ที่อาวุโสที่สุด เป็นสมเด็จพระสังฆราชเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่น เพราะประเทศต้องมีพระสังฆราช

จนถึงกลางเดือนมกราคม ผลยังไม่ออกมาว่า จะมีการแต่งตั้งพระองค์ไหนเป็นพระสังฆราช

ท่านนายกรัฐมนตรีประยุทธ์ตอบคำถามผู้สื่อข่าวที่ถามเรื่องนี้ว่า ถ้ามีการเสนอเรื่องถึงท่าน หากท่านเห็นว่าการตั้งพระสังฆราชจะเกิดปัญหา ท่านจะหยุดเรื่องไว้ก่อนจะเป็นผู้รับผิดชอบเอง

● ผักไร้สารพิษที่โรงเรียนผู้นำ

ยกอดีตสังฆราชรักษาการ 37 ปี

โดย นพ. วรบุญโญ อดีตรักษาการสมเด็จพระสังฆราช 37 ปี... (Small text from a newspaper clipping, partially illegible)

หนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ฉบับวันที่ ๑๕ มกราคม ลงข่าวใหญ่หน้า ๑ “ยกอดีตสังฆราชรักษาการ ๓๗ ปี” สรุปในหน้าสุดท้ายว่าในอดีตเคยมีการวางเว้นการตั้งสังฆราชนานถึง ๓๗ ปี ดังนั้นหากจะมีการทำตามประเพณีแล้วก็ได้หลายแบบ จะแต่งตั้งพระสังฆราชองค์ใหม่ขึ้นมาแทนทันทีหรือจะให้อุปไปหลายปีก็ได้

และแล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อปลายเดือนมกราคม หลายประเทศในโลกเกิดอากาศวิปริต สำหรับประเทศไทยอากาศหนาวสุด ๆ หลายจังหวัด “บ้านป่านาตอย” ที่ผมและคณะพำนักอาศัยอยู่คือกาญจนบุรี อยู่ภาคกลางแท้ ๆ อากาศยังหนาว ๑๓ องศาเซลเซียส

เรื่องภัยแล้งในปี ๒๕๕๙ นี้ไม่ต้องทายก็เกิดขึ้นแน่ ๆ รัฐบาลเตรียมเผชิญปัญหาหลายวิธีวิธีหนึ่งคือชักชวนให้ชาวนาทำนาให้น้อยลง เลิกทำนาปรัง เมื่อได้ฟังข่าวหลายคนก็สงสัยว่าชาวนาเคยทำนาจะให้เขาไปทำอะไร มีอะไรสนับสนุนบ้างไหม

ที่โรงเรียนผู้นำซึ่งใช้น้ำมาก เพราะมีการฝึก

อบรมมาก ทั้งการฝึกผู้นำชุมชนท้องถิ่น และการล้างพิษตับ และยังต้องปลูกผักไร้สารพิษ สนับสนุนเกษตรอินทรีย์ (ทำการเกษตรโดยไม่ใช้สารเคมี) ซึ่งต้องใช้น้ำมากเช่นกัน โรงเรียนผู้นำไม่รู้ว่าเอาตัวรอดไปจนถึงฤดูฝนไหม หาน้ำทุกวิถีทาง น้ำจากบ่อบาดาล น้ำฝนที่ตกลงมาข้างในสระใหญ่ ๆ ที่ขุดเตรียมไว้ และน้ำที่ผุดขึ้นมาจากใต้สระ นี่พอถึงเดือนมกราคมยังไม่เข้าฤดูแล้งเลย น้ำฝนที่ขังไว้สระก็หมดแล้ว

ปัญหาภัยแล้งจะเกิดขึ้นหลายจังหวัดแน่นอน และจะเป็นปัญหาไปอีกนาน เรื่องหนึ่งที่ทุกคนช่วยกันแก้ได้คือ ต้องประหยัดน้ำ อย่าใช้ตามใจ แม้จะลำบากบ้างก็ต้องทน

การให้กำลังใจตัวเองในการประหยัดก็คือ นึกถึงเรื่องที่ในหลวงท่านทรงประหยัดการใช้ยาสีฟัน เมื่อยาสีฟันหมดท่านก็ยังไม่ทรงทิ้ง ทรงรืดหลอดยาสีฟัน รีดแล้วรืดอีกจนยาสีฟันหมดหลอดจริง ๆ จึงจะทรงทิ้ง พระองค์ท่านจะทรงซื้อยาสีฟันมากมายหลายหลอดก็ได้ และประเทศก็ยังไม้อ้างยาสีฟัน

การประหยัดเรื่องอื่น ๆ ก็ตาม แม้ยากก็ต้องทำ ก็ต้องฝืน นึกถึงการประหยัดยาสีฟันของพระองค์ท่าน เราจะให้กำลังใจตัวเองได้ดียิ่ง **ข**

สี่ สัน
ชีวิต ทีม สมอ.

บนเส้นทางชีวิตที่สับสน
เธอเดินทางด้วยความรัก
พร้อมให้โอกาสและให้อภัย
แก่เด็กทั้งยากดีมีจน
เป็นแสงแดดอุ่นในวันที่เหน็บหนาว

ครูวนิดา ลอยขึ้น

● ครูผู้จุดเทียนสว่างกลางหุบเขา ●

เธอคือใคร

เกิดปี ๒๕๐๗ ในครอบครัวคาทอลิกที่ศรีทรา ในศาสนาอย่างลึกซึ้ง อำเภอสุโขทัย-ลก จังหวัด นราธิวาส หนึ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พื้นที่ตรงนั้นมีความขัดแย้งสูง มีบรรยากาศของ เศรษฐกิจเฟื่องฟู เต็มไปด้วยธุรกิจสีเทาจนถึงสีดำ และการเข้ามาของคนต่างชาติต่างถิ่น ปัญหา หนึ่งในที่ดิฉันเห็นมาตั้งแต่เด็ก ๆ คือมีเด็กสาวหน้าตา สะสวย ผิวอ่อน เต็มบ้านเต็มเมือง เป็นสาวต่างถิ่น จากทางภาคเหนือเยอะมากที่ถูกนำไปค้าประเวณี อยู่แถวชายแดน เป็นภาพที่เห็นและมีคำถามขึ้น ในใจ

ได้สอนหนังสือที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง
เด็กส่วนใหญ่ฐานะดี มีความพร้อม
ทั้งด้านเงินทองและการศึกษา
ตั้งแต่อาคารสถานที่ อุปกรณ์
ครูบาอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิ
แต่สิ่งหนึ่งที่เรียนรู้จากเด็ก ๆ คือ
แม้เขาจะต่างกันหลายด้าน
แต่สิ่งที่เหมือนกันคือความไร้เดียงสา
ความซื่อ ความน่ารักและการแสวงหาของเด็ก

เมื่อเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายแถวบ้าน ก็เข้ามาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ระหว่างนั้นก็ได้ทำงานกับชมรมศึกษาปัญหา แห่ส่งสื่อโทรมในสลัม ไปเป็นครูอาสาสมัคร สอนเด็กครั้งแรกในสลัมที่บ่อนไก่ กองขยะอ่อนนุช คลองไผ่ลิงโต ซึ่งปัจจุบันเป็นถนนรัชดาและศูนย์ ประชุมสิริกิติ์ ต่อมาได้ทำงานกับครูประทีปและ มูลนิธิที่ช่วยเหลือเด็ก ได้เห็นเด็ก ๆ มากมายที่ถูก เอาไรต์เอาเปรี๊ยะ ตกเป็นเครื่องมือของผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเรื่องการใช้แรงงานและเรื่องการค้ายาเสพติดที่เขาทำกันจนเป็นเรื่องปกติ หลายสิ่งที่เด็ก บ้านนอกอย่างเราไม่เข้าใจถึงการกระทำของผู้ใหญ่กับวัยไร้เดียงสาเหล่านั้น ผู้ใหญ่ที่ทำตัว

เหมือนเท็บหมด เหลือบไร กัดกินเลือดเนื้อ ชีวิต ของเด็ก ๆ ผู้ใหญ่ที่เห็นเด็กเป็นเครื่องระบาย ทุกอย่างทำให้เกิดคำถามซ้ำซากกับตัวเองว่า ทำไม เด็กและผู้หญิงต้องตกเป็นเหยื่อเป็นเครื่องมือ ของนายทุนที่มุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์เช่นนี้

จบศึกษาศาสตร์ ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อทาง ด้านศาสนาที่วิทยาลัยแสงธรรม สามพราน ต่อมาได้สอนหนังสือที่โรงเรียนฝรั่งชื่อดังแห่งหนึ่ง เด็กส่วนใหญ่ฐานะดี มีความพร้อมทางสังคมทั้ง ด้านเงินทองและการศึกษา ตั้งแต่อาคารสถานที่ อุปกรณ์ ครูบาอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิ แต่สิ่งหนึ่งที่ เรียนรู้จากเด็ก ๆ คือแม้เขาจะต่างกันหลายด้าน

แต่สิ่งที่เหมือนกันคือความไร้เดียงสา ความซื่อ ความน่ารักและการแสวงหาของเด็ก ทรัพย์สิน เงินทองไม่ได้เป็นตัวชี้วัดความต่างของความเป็น เด็ก ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน แบบใด ฐานะไหน เด็ก ๆ ทุกคนต้องการความรัก ความใส่ใจที่จริงใจและ จริงจัง การศึกษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิต ไม่ใช่คำตอบทั้งหมด ชีวิตในโรงเรียนใหญ่หรูหรา ดิฉันได้ทำอะไรโลดโผนกับเด็ก ๆ มากมายนอก ตำรา อาทิ พาไปปิ่นเขา ดำน้ำ ลอดถ้ำ ขึ้นเขา ลงห้วย พาไปเห็นโลกเห็นชีวิตมากมายหลากหลาย เช่น ครั้งหนึ่งที่โรงเรียนมีการก่อสร้างอาคารใหม่ ขณะที่เด็กได้เรียนในห้องเรียนติดแอร์อย่างดี แต่ เด็กหลังรั้วสังกะสีนั้นไม่ได้เรียนหนังสือ เขาเป็น

ลูก ๆ ของคนงานก่อสร้าง ดิฉันพาเด็ก ๆ ใน
ชมรมที่รับผิดชอบแหวกรั้วลิ่งกะลีไปดูเด็กด้อย
โอกาสเหล่านั้น เด็กงมมาก เพราะเขาไม่เคยรู้
เห็นอะไรอย่างนี้มาก่อน มันเหมือนสังคมเรามี
การปิดกันโดยตัวมันเอง เด็กกลุ่มหนึ่งไม่เคยรู้ว่า
เด็กอีกกลุ่มมีความเป็นอยู่อย่างไร

จำได้ว่าช่วงปีใหม่ปีหนึ่ง เด็กมีการเลี้ยง
อาหารอยู่ในห้อง ดิฉันชวนพวกเขาไปแบ่งปัน
อาหารส่วนหนึ่งให้เด็กด้อยโอกาสที่อยู่หลังรั้ว
ลิ่งกะลี แบ่งขนม เครื่องดื่ม ดิฉันประทับใจมาก
ที่เหตุการณ์นั้นทำให้เด็กหลายคนเกิดความคิดที่ดี
มีเด็กคนหนึ่งปัจจุบันเป็นข้าราชการ เขาเขียน
บันทึกว่า เขาตั้งใจจะเป็นข้าราชการที่ทำงาน

อิมตัวกับการสอนเด็กที่กรุงเทพฯ มานับสิบปี จึง
ขึ้นมาพักที่นี่ เมื่อมาแล้วก็อยากทำตนให้มีประโยชน์
ช่วงนั้นเจอเด็กหญิง ๒-๓ คน ที่เคยเจอใน
หมู่บ้านตอนที่มาทำงานช่วยเพื่อน มาร้องไห้บอก
ดิฉันว่า หนูไม่มีที่ไปแล้ว หนูอยากเรียนหนังสือ
แต่ไม่มีที่พักในเมือง ซึ่งเด็ก ๆ อยู่นอกเมืองห่าง
ไป ๒๐-๓๐ กิโลเมตร แต่เป็นเส้นทางที่วิบาก ขึ้นเขา
ลงห้วย ใต้ตามไหล่เขา หน้าแล้งหน้าหนาวยัง
พอทน แต่หน้าฝน ถนนก็เปลี่ยนเป็นโคลงเลน
ไม่สามารถไปเข้าเย็นกลับได้ ความยากจนทำให้
เด็ก ๆ ไม่สามารถเข้าบ้านได้ นอกจากนี้ยังมีค่า
ใช้จ่ายชิปอะสารพัดในระหว่างการเรียนและ
พักในเมือง และยังมีนักเรียนที่จบ ม.๓ มาบอก

••
มาร้องไห้บอกว่า หนูไม่มีที่ไปแล้ว
อยากเรียนหนังสือ แต่ไม่มีที่พักในเมือง
เด็กอยู่นอกเมืองห่างไป ๒๐-๓๐ กิโลเมตร
แต่เป็นเส้นทางที่วิบาก
ขึ้นเขาลงห้วย ใต้ตามไหล่เขา
หน้าแล้งหน้าหนาวยังพอทน
แต่หน้าฝน ถนนก็เปลี่ยนเป็นโคลงเลน
ไม่สามารถไปเข้าเย็นกลับได้

ด้วยความซื่อสัตย์เพื่อช่วยเหลือคนจน จาก
ประสบการณ์ที่เขาได้รับในวัยเด็กซึ่งมีอิทธิพลสูง
มากต่อจิตใจเขา

แรงบันดาลใจให้ทำดียิ่งขึ้น

ดิฉันมีเพื่อนที่คุณแม่เป็นบาทหลวงชวนให้ขึ้น
มาช่วยท่านดูแลเด็ก สอนเด็กปากะญอ หรือ
กะเหรี่ยงที่แม่แจ่ม ในช่วงปิดเทอมหรือวันหยุด
ยาว ๆ ก็ขึ้นมาพักและช่วยเพื่อนทำงานกับเด็ก
บนดอยซึ่งก็มีลูกศิษย์ในกรุงติดตามมาด้วยหลาย
คน ท่ามกลางบรรยากาศที่น่าอยู่เป็นธรรมชาติ
มีต้นไม้ มีภูเขาที่รู้สึกชอบ จนกระทั่งวันหนึ่งรู้สึก

ล่าวว่าจะออกไปแต่งงาน ก็รู้สึกว่าเขายังเด็กเกินไป
น่าเสียดาย จึงมีความคิดอยากได้บ้านหลังหนึ่ง
เพื่อรับเด็ก ม.ปลายให้เขาได้เรียนต่อจนกว่าจะอายุ
๑๘ เพื่อให้มีวุฒิภาวะมากขึ้น จะได้ประกอบ
อาชีพหรือดูแลครอบครัวได้ดีกว่าเด็กอายุ ๑๕ อีก
สักนิด ประกอบกับช่วงนั้นได้มีโอกาสพูดคุยกับ
ลูกศิษย์ที่เคยสอนในโรงเรียนและเล่าให้เขาฟัง
ลูกศิษย์ก็ตอบรับความตั้งใจของครู ยินดีให้
ความช่วยเหลือเรื่องที่พักและอาหารแก่เด็ก ๆ
ดิฉันจึงตัดสินใจหันหลังให้เมืองกรุง มุ่งขึ้นเหนือ
มาที่ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่ เพื่อเปิดบ้านหลังหนึ่ง
เป็นที่อาศัยของเด็ก ๆ ที่อยากเรียนต่อแต่ไม่มี

ที่พักในเมือง โดยให้อาหาร ที่พัก และสิ่งของ
ที่จำเป็นในชีวิต ต่อมาก็ได้ตั้งชื่อบ้านนี้ว่าบ้าน
พิพัฒน์กนกพร ซึ่งตั้งตามชื่อของคุณพ่อพิพัฒน์
กับคุณแม่กนกพร เป็นพ่อและแม่ของลูกศิษย์
ที่รับอุปการะเด็ก ๆ ดิฉันทำงานเต็มเวลา ๒๔
ชั่วโมง ไม่มีพัก ไม่มีเงินเดือน ไม่มีขั้น ไม่มี
ตำแหน่งใด ๆ นอกจากความสุขใจที่ได้รับเป็นสิ่ง
ตอบแทนเดียว

ปัจจุบันบ้านเราเติบโตมากขึ้น จากเด็กไม่กี่คน
เป็นเด็กสามสิบกว่าคน มากที่สุดคือเด็ก ม.ปลาย
ประมาณ ๒๐ คน ดิฉันก็หาค่าใช้จ่ายมาจาก
ลูกศิษย์ที่เคยสอนในโรงเรียน ศิษย์เก่าเหล่านั้น
เติบโตอยู่ในวัยทำงาน เคยผ่านความโหดโผนมา

●●
เปิดบ้านหลังหนึ่งเป็นที่อาศัย
ของเด็ก ๆ ที่อยากเรียนต่อ
แต่ไม่มีที่พักในเมือง
โดยให้อาหาร ที่พัก และสิ่งของ
ที่จำเป็นในชีวิต
ต่อมาก็ได้ตั้งชื่อบ้านนี้ว่า
บ้านพิพัฒน์กนกพร
ซึ่งตั้งตามชื่อของคุณพ่อพิพัฒน์
กับคุณแม่กนกพร
●●

ด้วยกันที่เข้าใจดิฉันเป็นอย่างดี เห็นกันมากกว่า
๒๐ ปี รายได้ส่วนใหญ่ก็มาจากลูกศิษย์กลุ่มนี้ใน
การทำงานกับเด็ก ๆ ที่บ้านพิพัฒน์กนกพร

พวกเขาที่เรียนในระบบตามปกติ เพราะบน
ดอยในหมู่บ้านไม่มีโรงเรียน อยางดีก็อาจจะมี
โรงเรียน กศน. ซึ่งมีอาสาสมัครสอนสัปดาห์ละ
๒ วัน นอกนั้นเด็กก็ต้องอยู่บ้านกับครอบครัวซึ่ง
เราต้องยอมรับความจริงว่า ครอบครัวเกษตรกร
ส่วนใหญ่เป็นคนไทยใช้สารเคมีทั้งนั้น เด็กก็ไปป็น
ไปลากกระสอบปุ๋ยกระสอบยาเล่น ผลคือสุขภาพ
ของเด็กแย่ เพราะฉะนั้นเวลาพ่อแม่เอาเด็กมาฝาก

เราก็ปฏิเสธไม่ลงเพราะรู้ว่าไม่มีพ่อแม่คนไหน
อยากพาลูกออกจากอก ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ
เขาคงไม่เอามาฝากเรา ก็ต้องรับไว้ บางคนมาไกล
จากแม่ฮ่องสอน เขาคงบอกต่อ ๆ กันมา ตอนนี้
เราจึงมีทั้งเด็กมัธยมต้น เด็กประถม ครอบคลุม
ทุกชั้นแล้ว

เด็กคือภาพถ่ายของจิตใจเรา

ตอนเป็นครูที่โรงเรียนฝรั่ง ได้ทำหน้าที่ดูแล
เด็ก ๆ ที่อยู่ในชมรม ทำงานกับเยาวชนที่เรียกว่า
YTS ที่นี่เขาสอนว่าการทำงานกับเด็กต้องอย่า
ใช้อารมณ์ อย่าคิดว่าตนเองเก่งกว่าเด็ก อย่า
ข่มเด็ก ต้องทำตัวเป็นเพื่อน เดินไปพร้อม ๆ กับ

เขา ให้โอกาสและเรียนรู้ไปกับเขา เพราะ
เยาวชนหลายคน ชีวิตเหมือนตกนรกจมเหว
เนื่องจากผู้ใหญ่ไม่ให้โอกาส มักตำหนิซ้ำแล้วซ้ำ
อีกกับความผิดพลาดของเด็กแม้มีแค่เล็กน้อย
ดิฉันได้รับการอบรมในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้มา
ค่อนข้างยาวนาน บวกกับความรู้สึกดี ๆ ที่อยาก
ช่วยเหลือเด็กให้มีคุณภาพชีวิตดีขึ้นไม่ตกเป็นเหยื่อ
เหล่าอธรรมทั้งหลาย จึงอยากจะทำให้โอกาสแก่เด็ก
โดยไม่ไปสนใจสิ่งที่เขาผ่านมาแล้ว แต่พร้อม
เสมอที่จะรัก ให้อภัยและอยู่เป็นเพื่อนเขา ความ
รู้สึกตรงนี้ดิฉันคิดว่า เป็นสิ่งที่ตกตะกอนจากใน

ตัวเรา เพราะตอนดิฉันเป็นเด็กก็มีปัญหาครอบครัวหลายเรื่อง รู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่นตลอดเวลา จึงเหมือนกับว่าพระเจ้าปฐทางให้ชีวิตของเรา ซึ่งทำให้เข้าใจเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหา ดิฉันจะเข้าใจเป็นพิเศษเหมือนสิ่งเหล่านี้ เราเคยสัมผัสมันมาก่อน เช่น เราว่าการถูกทอดทิ้ง การไม่ใส่ใจของสังคมเป็นอย่างไร ก็ไม่อยากจะให้ใครเจอปัญหาแบบเรา และอีกอย่างก็มาจากคำสอนทางศาสนา ที่สอนให้เรารักผู้อื่นเหมือนรักตัวเอง เข้าใจเขา ใส่ใจเขา คำสั่งสอนเหล่านี้มีผลมากต่อการดำรงชีวิตของดิฉันในปัจจุบันและเป็นแนวทางในการสอนเด็กด้วย

ห้องเรียนชีวิต

ตอนเป็นครูที่โรงเรียน ดิฉันดูแลเด็กที่หอพักโรงเรียนด้วย อยู่กับเด็กตลอด ๒๔ ชั่วโมง ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ดิฉันเป็นคริสต์ แต่ได้พาเด็ก ๆ ไปพบปราชญ์ของพุทธศาสนาที่วัดสวนโมกข์ ไชยา ในบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ ต็มคำด้วยสายธารแห่งธรรม วันเสาร์อาทิตย์ก็พาเด็กไปทัศนศึกษา นั่งรถไฟชั้นสามที่ไม่มีที่นั่งเลยจากหาดใหญ่ถึงกรุงเทพฯ ให้เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้สัมผัสจริง มีความทรงจำที่งดงาม ปัจจุบันลูกศิษย์ที่มาด้วยกันคราวนั้นหลายคนกลายเป็นเจ้าของบริษัท มีลูกน้องมากมาย มีคน

หนึ่งแล้วว่า วันไหนที่เป็นวันทำงานวันแรกหลังหยุดยาวแล้วลูกน้องลูกมาทำงานไม่ไหว หรือลูกน้องจะนั่งหลับในเวลางานหลังวันหยุดยาวที่ได้กลับบ้าน เขาจะไม่ตำหนิเพราะคิดถึงวันที่คุณครูพาขึ้นรถไฟ นี่เป็นความภูมิใจของครูที่ทำให้เด็กกลุ่มหนึ่งที่มีโอกาสเยอะในชีวิตได้เจอกับเรื่องจริง และทำให้เขาเข้าใจชีวิตของคนจนมากขึ้น เขาเป็นนายที่ลูกน้องรักเพราะมีน้ำใจ

อีกครั้งหนึ่ง เคยนั่งรถไฟไปกับพวกเขาแล้วมีชาวบ้านนำน้ำอัดลมมาขายกระป๋องละ ๒๐ บาท เด็กทุกคนบ่นแพง ซื้อข้างล่างขวดละ ๑๐ บาท ดิฉันถามว่า ถ้าหนูกินน้ำอัดลมในห้าง ราคาแก้ว

●●
**การสอนเด็กไม่จำเพาะอยู่ในห้องเรียน
ครูต้องพร้อมสอนตลอดเวลาทุกวินาที
ต้องหยิบฉวยสิ่งที่เขาเห็นเดี๋ยวนั้นมาสอน
ข้อสำคัญอย่าสอนเขาตรง ๆ
ต้องให้เขาไตร่ตรองด้วยตนเอง
ให้เขาคิดได้เอง
และสิ่งนี้จะเป็สิ่งที่เขาจดจำ
และนำไปปฏิบัติได้**
●●

ละเท่าไร เขาก็นิ่งและคิด ดิฉันพูดต่อว่า แล้วคนที่รวยคือเจ้าของห้างแต่ที่นี้ถ้าหนูซื้อของเขาแม่ ราคาแพงขึ้นก็จริง แต่เขามีพ่อแม่ มีเมีย มีลูก ๆ ที่ต้องเลี้ยงดูอยู่เบื้องหลังน้ำอัดลมกระป๋องนี้ ลักพัก พอคนขายเดินผ่านมาพวกเด็ก ๆ รุมกันซื้อ เขาเริ่มเข้าใจ เพราะฉะนั้นการสอนเด็กไม่จำเพาะต้องอยู่ในห้องเรียน สำหรับดิฉันแล้วครูต้องพร้อมสอนตลอดเวลาทุกวินาที ต้องหยิบฉวยสิ่งที่เขาเห็นเดี๋ยวนั้นมาสอน ข้อสำคัญอย่าสอนตรง ๆ ต้องให้เขาไตร่ตรองด้วยตนเอง ให้เขาคิดได้เอง แล้วสิ่งนี้จะเป็สิ่งที่เขาจดจำและนำไปปฏิบัติได้ อย่าเอาสิ่งสำเร็จรูปให้เขา

ตอนที่เรทำกิจกรรม YTS นั้น มีขั้นตอน ๓ ขั้น นั้นคือ ตื่นตัว ไตร่ตรองและตอบโต้ เราพยายาม ให้เด็ก ๆ ได้ฝึกปฏิบัติทั้ง ๓ กระบวนการนี้ ให้ เขามีประสบการณ์ เห็นก่อน แล้วเอาสิ่งที่เห็นมา ไตร่ตรองร่วมกัน คิดด้วยกันว่าเขาเห็นอะไร เขา รู้สึกอย่างไรและที่จริงกลุ่มนี้มีเด็กจากหลายศาสนา เราก้เอาธรรมะจากหลาย ๆ ศาสนามาไตร่ตรอง ดูว่า ถ้าเจอเหตุการณ์อย่างนี้ ชาวพุทธคิดอย่างไร คริสต์และอิสลามคิดอย่างไร สุดท้ายแล้วธรรมะ ของทุกศาสนาก้แก้ปัญหาเหมือนกันคือแก้ด้วยการ คิดดีพูดดีทำดี การแก้ปัญหาด้วยธรรมะเป็น วิธีการที่ยั่งยืน เมื่อเด็กได้ไตร่ตรองจนตกตะกอน

นิพพาน อะไรก้แล้วแต่เพราะว่าทุกคำสอนของ ศาสนาจะเน้นสอนให้เราเป็นคนดี มีความเสียสละ มีความอดุทธาสะ วิริยะ อดทนอดออม ก้ใช้ธรรมะ ทุกอย่างที่เรารู้ แต่บางครั้งเราก้ยังมีอารมณ์ ทั้งรัก โลภ โกรธ หลง ทุกอารมณ์เกิดได้ มนุษย์มี อารมณ์พวกนี้แน่นอน แต่เมื่อรู้ตัวต้องรีบขจัด ออกให้เร็วที่สุด

ดิฉันทำงานนี้แบบอาสาสมัครมาหลายสิบปี แต่ถ้าเต็มเวลาแบบที่ทำบ้านพักก็ ๗ ปี มีเด็ก ๆ หมุนเวียน ปีหนึ่ง ๆ ก็จบประมาณ ๔-๕ คน มีเด็ก ที่จบไปแล้วกลับมาช่วยที่นี้บ้าง คนหนึ่งจบไป ๓ ปีแล้วก้กลับมาช่วยดูแลน้อง ๆ อีกรายที่จบ ม. ๖

●●
**เด็ก ๆ ไม่ได้เรียนรู้
จากสิ่งที่เราพูดอย่างเดียว
แต่เรียนรู้จากสิ่งที่เราทำ
บางทีเราดูหรือทำเสียงดังใส่เขาบ้าง
แต่เขาสัมผัสได้ถึงความจริงใจ
และรู้ว่าเราดูด้วยความหวังดี
ไม่ใช่ด้วยความเกลียดชัง**
●●

ได้ด้วยตนเองแล้ว จะนำไปสู่การตอบโต้หรือ การกระทำที่มีคุณธรรม นี่เป็นกระบวนการที่ดิฉัน ทำมาตั้งแต่อยู่ที่โรงเรียนจนถึงปัจจุบัน

ทำดีในวิถึบุญ

วิถีของความดี วิถีของพระเจ้าซึ่งก้เป็นเรื่อง เดียวกัน อุปสรรคก็มีบ้างซึ่งก้อาจจะมาจากตัว เด็กเอง ตัวอย่างเช่น ช่องว่างระหว่างวัย เรื่อง อารมณ์เราก้ต้องปรับ ซึ่งนำมาสู่การไตร่ตรอง สุดท้ายเราก้ได้คำตอบว่า เด็ก ๆ พวกนี้สามารถ นำธรรมะจากศาสนามาใช้ได้ทุกข้อ และเขาจะ เป็นหนทางนำเราไปสู่สวรรค์ สู่พระเจ้าหรือสู่

เขายากบวชเป็นซิสเตอร์ แคทอลิกเรามีนักบวช หญิง ขณะนี้เขากำลังอยู่ในขั้นตอนการเตรียมบวช ส่วนคนอื่น ๆ ก้มีแนวคิอยากไปทำงานอุทิศ ตัวเองเพื่อช่วยสังคม เพราะฉะนั้นเด็ก ๆ ไม่ได้ เรียนรู้จากสิ่งที่เราพูดอย่างเดียว แต่เรียนรู้จาก สิ่งที่เราทำ บางทีเราดูหรือทำเสียงดังใส่เขาบ้าง แต่ดิฉันเชื่อว่าเขาสัมผัสได้ถึงความจริงใจ และรู้ว่าเราดูด้วยความหวังดี ไม่ใช่ด้วยความเกลียดชัง ความมีอคติหรืออะไรก้แล้วแต่ เขารู้ว่าเรายาก ให้เขาได้ดี เรารักเขาอย่างไม่มีเงื่อนไข เขาจะ เป็นอย่างไรเราก้รัก อย่าไปตั้งเงื่อนไขใด ๆ กับ ความรัก และเราต้องพร้อมให้อภัยเขาเสมอ

มุมมองงดงามของความสุข

ดิฉันบอกทุกคนว่าดิฉันมีความสุข ได้พบความสุขที่แท้จริงแม้ว่าเราจะไม่ทำอะไรเลย เมื่อสองสามปีก่อน ลูกศิษย์ที่ฐานะดีเป็นเจ้าของกิจการซึ่งเขาเป็นอีกคนหนึ่งที่อุปการะบ้านเรา เขาขึ้นมาเยี่ยม ประโยคแรกที่เขาพูดคือ ทำไมคุณครูมีความสุขอยู่ได้ท่ามกลางความขาดแคลน ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกอะไรเลยในชีวิต ดิฉันก็คุยกับเขาว่าความสุขไม่ได้มาจากภายนอก ความสุขอยู่ภายใน และเป็นความสุขที่เที่ยงแท้ยั่งยืน แคเปลี่ยนทัศนคติ เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนมุมมองนิดเดียว ชีวิตเราก็มีความสุข อย่าไปยึดติดกับอารมณ์ที่คุ้นเคยหรือติดลบ

ดิฉันคิดว่าการเป็นครูที่มีความสุขจะเป็นที่ไหนก็ได้ ตั้งแต่สมัยที่เป็นครูในโรงเรียน ดิฉันก็เป็นครูแบบนี้แหละ มันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ข้อสำคัญก็คือรักเด็กอย่างไม่มีเงื่อนไข รักเขาอย่างที่เขาเป็นและใส่ใจเขาเหมือนเป็นลูกหลานของเรา อาจไม่จำเป็นต้องทำทุกอย่างแล้วมาอยู่บนดอยอย่างดิฉัน แต่ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนหรืออยู่ในฐานะใดก็ตาม แคเปลี่ยนมุมมอง เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนทัศนคติของตัวเอง และอย่าคิดว่าตัวเองเป็นครูแล้วต้องรู้หมดทั้งจักรวาล ดิฉันกล้าพูดเต็มปากเต็มคำ ว่าบางอย่างเด็กสอนเรามากกว่า เราเรียนรู้จากเด็กเพราะเด็กสะอาดบริสุทธิ์ใสซื่อ และเราสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จากเด็กมาใช้ในชีวิตได้ ตัวอย่างเช่น แม้เราจะดูจะว่าเด็ก เขาก็ไม่โกรธนาน แป๊บเดียวก็กลับมาดีด้วยแล้ว อันนี้ผู้ใหญ่ทำไม่ได้ง่าย ๆ หรือ

หากเราไม่รักพี่และน้องที่เห็น จะรักพระเจ้าที่ไม่เห็นอย่างไร

พระองค์ตรัสสงรักน้องและพี่ คือคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง

ดิฉันได้ทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมต่อให้เด็กเมืองที่มีความพร้อมทุกด้านหันมามองปัญหาเด็กชนบท เด็กดอยที่ยังขาดแคลนในทุก ๆ ด้าน และให้ความช่วยเหลือน้อง ๆ ทั้งวัตถุ ความรู้

และให้โอกาสเด็กด้อยโอกาสเหล่านั้น เพื่อจะอยู่ได้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทุก ๆ วัน ดิฉันได้ให้ความรู้ทางวิชาชีพที่สามารถนำไปใช้ได้จริง ได้อบรมคุณธรรมที่เป็นธรรมทาน ซึ่งเป็นการให้อย่างยั่งยืน

อยากให้กำลังใจทุกคน แม้เราเองไม่ได้เป็นคนดีพร้อม ก็อยากบอกว่าการเป็นคนดีหรือทำความดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานที่หรือเวลา เราสามารถทำได้ทุกที่ทุกเวลาทุกโอกาส อย่างง่ายที่สุดก็คือ ยิ้มให้คนข้าง ๆ เป็นการสร้างเมตริยิ่งคนใกล้ตัวเราก็ยังต้องใส่ใจช่วยเหลือ อย่างนึกว่าต้องไปช่วยเด็กดอย ต้องไปช่วยคนลิเบียโนน คุณคนข้าง ๆ เรา บางทีเขาต้องการความรัก ความใส่ใจมากกว่าคนไกล ๆ ความดีจะส่งพลังต่อ ๆ กันไปไม่ที่สิ้นสุด แล้ววันหนึ่งความดีนั้นจะย้อนมาหาตัวเรา มาเติมเต็ม มาทำให้เราสุขใจ และเป็นความสุขที่เที่ยงแท้ยั่งยืน

สุดท้ายขอฝากเน้นว่าขอให้เราให้โอกาสแก่เยาวชนมากขึ้น อย่าไปรังเกียจอดีตที่ผิดพลาดของเขา หรือยึดติดกับสิ่งที่เขาผ่านมาไม่ว่าจะเลวร้ายอย่างไร ให้โอกาสทุกคนได้เริ่มต้นทำความดี เคยมีผู้กล่าวว่า การให้เป็นเรื่องสำคัญ ถึงเราจะยากจน ไม่มีวัตถุเงินทองให้ แต่เราก็ยังมีสิ่งที่ให้ได้ เช่น ให้กำลังใจ ให้อภัย ซึ่งเป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์จะให้ได้

๒

๑ เก้าสมัย ไทเมเสมอ ๑

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๖

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภาก่อตั้งบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยิ่งยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายว่า การปฏิบัติจะไม่บริบูรณ์เลย ถ้า“กายไม่มีอยู่”ให้ประกอบความเพียรปฏิบัติด้วยในอันเจริญ“สติปัฏฐาน ๔”ตามพระพุทธพจน์ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕ ตั้งแต่ความเป็น“กายในกาย” ซึ่งปฏิบัติได้แล้วเสร็จ“กาย”ก็ยังมี“รูปกับนาม”อยู่ตลอด เป็น“ธรรม ๒” ซึ่งเป็น“เวทนาในเวทนา(กาย)-จิตในจิต(กาย)-ธรรมในธรรม(กาย)” คือ“องค์รวมธรรม ๒”ใน“ความมี”(อัตถิหรือโหติ)คือ “หนึ่ง”กับ“ในหนึ่ง” อยู่เสมอ และหนึ่งกับในหนึ่งนี้จะแตกต่างกัน(ลิงคะเพค)ทั้งนั้น ไม่มีอะไรในภาวะ“๒”ที่เท่ากันจริงหรือเหมือนกันชนิดที่ไม่มีอะไรต่างกัน และที่สูงสุดชั้น“นิโรธ”(สัญญา เวทิต นิโรธ) แท้ๆ ก็ต้องศึกษาด้วยความเป็น“กาย”อยู่ตลอด มี“สัมผัส”(ผัสสะ)อยู่ตลอดการปฏิบัติ มี“เห็น”(ปัสสตี)อยู่ตลอด“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” นั่นก็คือ มี“ธรรมะ ๒” อันเป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม”นั่นเอง ตั้งแต่ภายนอกกับภายใน และแม้จะ“จบกิจ”ภายนอกแล้ว เหลือภายในกับภายใน ก็เป็น“รูป”ภายใน กับ“นาม”ภายใน ซึ่งก็คือ“ธรรม ๒”อยู่นั่นเอง ที่สุดละเอียดสุดชั้น“อรูปีในภายใน”เท่าใดก็ต้องเพียรกำหนดรู้(อชฌัตตังอรูปีญญี) ซึ่งต้อง“สัมผัส”และ“เห็น”(ปัสสตีด้วยวิปัสสนาญาณ)ทั้ง“รูปกาย”และทั้ง“นามกาย”รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงด้วยปัญญาอันยิ่ง(สัมมปปญญา) พร้อม

ด้วย“ธรรม ๒” อยู่ทั้งนั้น ในการปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ

ต่อเมื่อสุดท้ายจริงๆชั้น“นิโรธ”ที่เรียกว่า “สัญญา เวทิต นิโรธ”โน่นแหละ ผู้ปฏิบัติสามารถทำได้ถึงชั้น“ธรรมทั้งสองเหล่านี้รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง” (เทว ธัมมา ทวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

ซึ่ง“เวทนาในเวทนา”ที่เป็น“องค์รวมของรูปกับนาม”(ธรรม ๒)ส่วนเรียกว่า“กาย”ให้เรา ได้ศึกษาทั้งนั้น

แล้วเราก็สามารถทำให้เป็น“เวทนา ๑” ได้สำเร็จใน“ธรรม ๒”นั้น(ทวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

ยกตัวอย่าง ตามความจริง เช่น

เมื่อ“ปสาทรูป”ทำงานร่วมกับ“โคจรรูป” สัมผัสกันขึ้นมาเป็น“สุขเวทนา”ก็เป็น“สัตว์เวทนา”(สมมุติเทพ) ซึ่งที่จริงเป็นสัตว์มี ตัณหาเป็นเหตุ เพราะเรานี่เองบำเรอตัณหาตนเอง จิตก็เสวยสุขสมใจเป็นอภิวรรณวิญญาณที่อยู่ในภพนี้ขณะนี้ก็ขึ้นสวรรค์ อยู่ในภาวะของ“สมมุติเทพ”เป็นเทวดาโลกีย์ เราก็พยายาม“ดับเหตุ”ที่เป็น“ตัณหา”ให้ได้

เราก็เรียนรู้จาก“เวทนา”แล้วก็ปฏิบัติ โดยการทำ“เวทนาในเวทนา”(เทว ธัมมา) ก็คือ “กาย”นี้เอง ให้เป็น(ภวันติ)“เวทนา ๑”(ทวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ) ให้ได้

นั่นคือ เราดับเวทนาที่มันเป็นอารมณ์ของสุขโลภี(สุขลลิกะ)นั้นได้ในความรู้ลึก

(เวทนา)ด้วยพลังปัญญา

“เวทนา ๑”(อารมณ์สุข)ดับไป “เวทนา”ที่ เหลือก็ยิ่งรู้สึกถึง“ความจริง”นี้อยู่

จึงชัดเจนยิ่งในความเป็น ๑ เป็น ๒ เพราะ มี“ความรู้สึกจริงในขณะผัสสะ”นั้น มีอารมณ์ ที่เป็น“ของจริง” ให้เราปฏิบัติเห็น“ความมี” และ“ความไม่มี”อย่างเป็นทางการ“ของจริง”

จะนี่แลคือ “อาศัยส่วน ๒ อย่าง คือ ความมี ๑ ความไม่มี ๑” จนสามารถ“เห็น” ความเกิดแห่งโลก(โลกสมุทัย) ด้วยปัญญาอัน ชอบตามเป็นจริงแล้ว ความไม่มีในโลก ย่อมไม่มี เมื่อบุคคล“เห็น”ความดับแห่งโลก (โลกนิโรธ)ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว ความมีในโลก ย่อมไม่มี”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓) นี่คือ “ธรรม ๒”ที่ทำให้เห็นแจ้งจริง “ความเกิด-ความดับ”ที่เป็น“จิตเกิด-จิตดับ” แท้ๆ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ไม่ใช่แค่“คิดๆๆๆๆ” ขบคิดพิจารณา “ความเกิดของจิต-ความดับของจิต”ไปจน กระทั่งแน่ใจว่า“รู้แจ้ง”แล้ว เท่านั้น แล้ว หลงว่าตนสามารถ“เห็นจิตเกิด-เห็นจิตดับ”

นั่น มันแค่“ตรรกะ”เท่านั้น ไม่ใช่ “เห็นความจริงตามความเป็นจริง”

การศึกษาปรมาัตถธรรมของพุทธจึงเว้น “ผัสสะ”ไม่ได้ ต้องปฏิบัติอย่างมีการสัมผัส เป็นปัจจัยเสมอ

“เว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึกได้ นั่นไม่เป็น ฐานะที่จะมีได้” พระพุทธเจ้าตรัสอย่างนี้

ทีเดียว ผู้สนใจศึกษาได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ พรหมชาลสูตร โดยเฉพาะตั้งแต่ ข้อ ๕๑ เป็นต้นไป จะชัดเจนยิ่งว่า คนผู้ อวิชา หรือยังมีจกฉาทิฏฐินั้น คือ ผู้ไม่รู้ (อชานโต)ไม่เห็น(อปัสนโต)“ความจริง” หรือ ไม่รู้-ไม่เห็นความถูกต้อง จึงเป็นความแสหา เป็นความตื่นรนของคนมีตัณหาเท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ให้เราศึกษาโดยมี“ธรรม ๒” เสมอ เป็นหลักสำคัญในการศึกษาปฏิบัติสู่ ความสำเร็จ โดยการทำให้เป็น“ธรรม ๑”ให้ได้ (เทว ธัมมา ทวเณนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

“ธรรม ๒”ก็คือ “กาย”(องค์ประกอบของ รูปกับนาม)นี้เอง

“เวทนาในเวทนา”ก็คือ “ธรรม ๒”นั่นเอง (ทวเณนะ เวทนายะ) ที่เป็นเวทนาต่างๆทั้งหลาย ที่ประกอบกันขึ้นเป็น“เวทนา ๒-เวทนา ๓-เวทนา ๕-เวทนา ๖-เวทนา ๑๘-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘” ชนิดที่ได้มีภาวะจริงจากการ สัมผัสเป็นปัจจัย จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอารมณ์ ทั้งหลายมาหมดถ้วนครบการปฏิบัติปริบูรณ์ สัมบูรณ์จบสุด“เวทนา ๑๐๘”แล้วเรียบร้อย

“อาการ”ของเวทนาต่างๆ ที่มีนัยะที่ แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะ เป็น“ลักษณะ”ของ เวทนา ก็รู้เห็น“เครื่องหมายของภาวะนั้นที่ เป็นอยู่”ว่ามีลักษณะอย่างไร หรือไม่ว่าจะเป็น “สัมผัสภาวะ”ของเวทนา ก็รู้เห็น“องค์ประกอบ ที่กำลังทำงานร่วมกันอยู่” ว่าเป็นอย่างไรบ้าง

หรือ“อารัมมณะ”ของเวทนา ก็รู้เห็น“ความรู้สึก,อารมณ์ที่เราเป็นเรามี”นั้น อย่างไร หรือ “สมมติ”ของเวทนา ก็รู้เห็น“ความเห็นร่วมตามที่คนทั้งหลายยอมรับกัน” เช่น ความเห็นหรือความยอมรับว่า นี่จริง, นี่ถูก, นี่ดี เป็นต้น ซึ่งมีละเอียดลออยิ่งอย่างนี้

และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ทั้ง ๔ หน้ะนั้นในความเป็น“ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ”อีกด้วย

พึงสำคัญในความหมายของคำว่า“รูป”กับ“นาม”กันให้แม่นๆ คมๆ ชัดๆ ตรงๆ

สภาวะที่“ถูกรู้”คือ “รูป” แม้“สภาวะที่“ถูกรู้”นั้นจะเป็น“นามธรรม” นามนั้นก็เป็น“นามรูป” คือ “ภาวะที่ถูกรู้”(object)นั้นเป็น“นาม” ซึ่งอยู่ในฐานะองค์ประกอบของรูป และนามร่วมประชุมกันอยู่

เช่น “กายในกาย”ที่“ถูกรู้”ก็ดี “เวทนาในเวทนา”ที่“ถูกรู้”ก็ดี “จิตในจิต”ที่“ถูกรู้”ก็ดี “ธรรมในธรรม”ที่“ถูกรู้”ก็ดี ล้วนเป็น“รูป”ทั้งสิ้น เรียกว่า“นามรูป”หรือ“นามกาย”

ส่วนสภาวะของ“ผู้รู้”(subject)ที่สามารถอ่าน“รู้”ความเป็นรูปธรรมนั้นๆ ก็ยังเป็น“นามธรรม”เป็นตัวสำคัญอยู่นั่นเอง

ดังนั้น ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ซึ่งเป็น“สัตว์ทางนามธรรม” ไม่ใช่“สัตว์ทางรูปธรรม” ผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฎฐิจึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้ ด้วยการ“สัมผัส”นามของจริง ไม่ใช่“เห็น”รูป”ที่มี“ร่าง”(สรีระ)แต่อย่าง

ใด ซึ่งรู้ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”เห็นได้เป็น“อาการ”แท้ๆ ไม่ใช่“รูปร่าง”(สรีระ) ผู้“เห็น”(ปัสสติ)มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นสัตว์โอปปาติกะ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์นรก”เป็นต้น หรือ“สัตว์เทวดา” หรือ“สัตว์ชั้นพรหม” ล้วนเป็น“นามธรรม” ที่ไม่มี“สรีระ”เลย แต่รู้ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

พระพุทธเจ้าจึงให้ปฏิบัติเรียนรู้อุ้ในขณะที่มี“วิญญานตั้งอยู่”หรือ“มีอยู่ในบัดนั้น”เรียกว่า“วิญญานฐิติ”แล้วศึกษาจากความเป็น“กาย”และ“สัญญา”เป็นเครื่องกำหนดรู้

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์ทางจิต”(สัตว์โอปปาติกะ)ได้แท้สัมมาทิฎฐิ

แล้วปฏิบัติให้“พ้นความเป็นสัตว์”จบสิ้นได้โดยการเรียนรู้อุ้จาก“กาย” และ“พ้นความไม่รู้”(อวิชชา)ได้อย่างสูงสุดหมดเกลี้ยง

“กาย”จึงเป็นสภาวะธรรมที่สำคัญในการปฏิบัติอย่างยิ่ง

การศึกษาเรียนรู้อุ้ในขณะที่มี“วิญญานฐิติ ๗ อายตนะ ๒”ครบถ้วนก็คือ การศึกษาเรียนรู้อุ้“กาย” โดยมีความรู้ว่า“สัญญา”คืออะไร แล้วต้องใช้“สัญญา”เพื่อศึกษาเรียนรู้อุ้ความเป็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)

และอาศัยความเป็น“กาย”นี้เอง เป็นเครื่องศึกษาเรียนรู้อุ้แล้วกำจัด“เหตุ-ปัจจัย”ที่ทำให้เกิดความเป็น“สัตว์”ทั้ง ๙ น้อออกไป

จากจิตใจเราให้ครบ ซึ่งเป็น“สัตว์ทางจิตใจ” (สัตตา โอปปาติกา หรือสัตว์โอปปาติกา) ไม่ใช่สัตว์ที่เป็นสัตว์ทางร่างกาย ที่เป็นสัตว์สี่ขา-สองขา-สัตว์น้ำ-สัตว์บก-สัตว์เลื้อยคลาน ทั้งหลาย เพราะฉะนั้น การปฏิบัติตามทฤษฎีหรือ “ทฤษฎี”ของพระพุทธเจ้าที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”จริง จึงเป็นผู้“เห็นกิเลส”จริง และดับกิเลสชัดเจนยิ่ง เพราะยืนอยู่บนฐาน“ความจริง”

“การดับ”เฉพาะ“อาการ”ส่วนที่เป็นโทษ เป็นภัย หรือเป็น“อกุศลธรรม”นี้ได้ จึงทำให้“เวทนา”ของคนผู้นั้น คือ อารมณ์หรือความรู้สึกของคนผู้นั้น ที่จะ“โศก-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส”ไม่มี“เหตุ”-ไม่มี“นิทาน(เรื่องราว)” ไม่มี“สมุทัย(เหตุในเหตุ)” ไม่มี“ปัจจัย(เหตุของเหตุอีกที)”เกิดขึ้นอีกเลย

ฉะนั้นแล คือ ผู้ปฏิบัติธรรมที่สามารถมี“สติปัญญาน ๔”อย่างสัมมาปฏิบัติกระทั่งบรรลุธรรม“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”จนหลุดพ้นได้จริง ครบถ้วนสมบูรณ์เวทนา ๑๐๘

ผู้ปฏิบัติธรรมแบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิจริง จะสามารถ“เห็น”(ปัสสตี) ความจริงตามความเป็นจริง แม้ถึงขั้น“นามธรรม”แท้ๆ

“นามธรรม”นั้นเป็น“อรูป” คือ ไม่มีรูปร่าง(สรีระ) ไม่มีเส้นแสงสีเสียงอะไร มีแต่“อาการ” หรือมีแต่“ความเคลื่อนไหว”ให้รู้ได้

“อรูป”ในภายในที่มีการกำหนดรู้”(อชฌัตตัง อรูปสัจญ์)ในขณะปัจจุบัน(ขณะนั้น“รูป”กับ“นาม”สัมพันธ์กันอยู่) ซึ่งเป็นภาวะของความเป็น“กาย”

นี้ผู้สัมมาทิฏฐิสามารถศึกษาและกำหนดรู้(สัญญา)“อาการ”นั้นๆได้

และ“อาการ”นี้เป็นได้ทั้ง“รูปธรรม”และ“นามธรรม” ทรงอยู่(ธรรม)ในจิตใจ

มี“เห็น”ด้วย“เส้นแสงสีล้นหรือรูปที่มีโครงร่าง”แต่อย่างไร ซึ่งมี“เห็น”อย่างเป็น“รูปร่าง”(สรีระ)นั่นเอง แต่เห็นด้วย“อาการ”

เพราะ“จิตหรือมโน”นั้นไม่มีภาวะของความเป็น“ร่าง”(สรีระ) คือ “ไม่มีร่างหรือหาสรีระมิได้”(อสรีระ = พตปฎ. เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓)

จิตหรือมโนหรือวิญญาณมีแต่“อาการ”เท่านั้นที่เป็น“ภาวะให้เรารู้ได้”(นามกาย)

แต่“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”อยู่ในภาวะที่เป็น“กาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) คือมีภาวะ“ธรรม ๒” พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรียกว่า “กาย” ซึ่งการศึกษาของพุทธต้องมี“กาย”นั้นคือมี“ธรรม ๒”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

มนุษย์อุตตรกฐทวีป คือ ปรมัตถธรรม ซึ่งจะต้องบรรลุในร่างของคน ที่ต้องมีความเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ที่มี*สุรวาโว-สติมันโต-อิธ พรหมจริยวาโส* ด้วย“วิชา”(ความรู้แบบพุทธหรือความรู้ตามความตรัสรู้พระพุทธเจ้าหรือพุทธศาสตร์) ที่ผู้มี“วิชา”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต”ที่เป็น“กาย”ของมนุษย์ทั้งที่เป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ทั้งที่เป็น“มนุษย์อุตตรกฐทวีป”(โลกุตระ)

มนุษย์ที่ว่านี้ จึงคือ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ในตัวคนนี้เอง ชัดเจนขึ้นมั๊ย?

● เก้าสมัย ใหม่เสมอ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

นานาสังวาส คือ การเอาภาระกัน ต้องเข้าใจให้ดี...
การตำหนิผู้อื่นกรณีที่เป็นนานาสังวาสกันนั้น ไม่ควรทำ เป็นความเข้าใจผิด
แต่ควรจะเอาภาระกัน ว่าแรงว่าหนักอย่างไรก็ได้
แต่จะให้ไปฟ้องร้อง ทำไม่ได้

เสียงท้วงติงจากกัลยาณมิตร (อ.จำลอง ทิ้งสุข)

“จะทำดีก็ทำไป แต่ทำไมต้องไปว่าเขาด้วย?” ดูเหมือนคำท้วงติงในทำนองนี้จะมีมานาน จวบจนกาลปัจจุบัน และคำท้วงของท่านเหล่านี้ ส่วนใหญ่ก็เป็นความปรารถนาดีที่อยากให้ชาวอโศกเจริญก้าวหน้า ไม่มีปัญหาใด ๆ ยิ่งเป็น “นานาสังวาส” กันด้วยแล้ว ก็น่าจะต่างคนต่างอยู่ไม่ดีกว่าหรือ? และสำนักต่าง ๆ ในเมืองไทยต่างก็มีอะไร ๆ ดืออยู่ด้วยกัน ถ้าเลือกมองแต่ส่วนดี เขามีอยู่ ส่วนช่วยอย่าไปรู้ของเขาเลยจะดีกว่าไหม?

มาดูความเห็นของ**คุณจำลอง ทิ้งสุข**กัน...อยู่ ร.ร.เมืองสิงวิทยา อ.จอมพระ จ.สุรินทร์

ก่อนวันออกพรรษา กระผมได้นัดญาติธรรมจะมากกราบพ่อครูที่ราชธานีอโศก ได้มาทานอาหารเช้าที่เสือนศูนย์สุญญ เปิดโทรทัศน์ fm.tv ติดตามคำเทศนา ก่อนทานอาหารเช้า (เราได้เปลี่ยนเป็นบุญนิยมทีวีแล้ว แต่จะเรียกชื่อย่อว่า fm.tv ก็ได้ใช้ภายในของเราเอง) ในธรรมเทศนาพ่อท่าน กลับมาตำหนิความไม่ดั่งงามของวัดพระธรรมกาย

ผมคิดว่าไหน ๆ พ่อท่านลาออกจากมหาเถรสมาคมมานานแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องไปชี้ถูกชี้ผิดว่าสำนักอื่นไม่ดั่งงาม เหมือนของสันตอโศกที่ทำการสร้างสรรค์ดั่งงาม

อย่างไรก็แล้วแต่ พ่อท่านบอกหลายครั้งว่า ได้ลาออกจากมหาเถรสมาคมแล้ว ก็คิดว่าน่าจะต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างสร้างสรรค์กันไป ยกตัวอย่างเช่น ช้างกับแร้งชวกก็ดั่งอนูโลมทั้งนั้น ล้อหน้ากับล้อหลังก็มีประโยชน์เกื้อกูลกันทั้งนั้น ทั้งหญิงและชายที่เป็นพ่อเป็นแม่ของเราก็มีคุณประโยชน์ต่างกัน

เนื่องจากกระผมทำหน้าที่เป็นครูโดยอาชีพ และเป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนสูงสุด จึงได้เดินทางไปปฏิบัติธรรมกับสำนักใหญ่ ๆ ที่มีชื่อเสียงทั่วประเทศ แต่ละที่ก็ไปหลายครั้งจึงรู้สึกว่่าน่าสนใจในกระบวนการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของสำนักใหญ่ตามสมมุติบัญญัติของกระผม เช่น ที่สวนโมกขพลาราม วัดปากน้ำ วัดป่าบ้านตาด วัดพระธรรมกาย หรือแม่

แต่สันตโศกที่กรุงเทพ หรือที่อื่นก็ตาม และกลุ่มสันตโศกที่ข้างทำเนียบ ผมก็เคยไปกราบเยี่ยมพ่อท่าน อย่างน้อย ๆ สิ่งที่สำคัญดังกล่าวมีความคล้ายคลึงก็คือ

๑. เจ้าของสำนักต่าง ๆ นั้นล้วนแต่มีมโนปณิธานบวชตลอดชีวิตทั้งสิ้น

๒. สำนักต่าง ๆ ล้วนมีมวลคนดีเป็นจำนวนมากทั้งสิ้น

๓. สำนักต่าง ๆ เหล่านั้นล้วนเป็นผู้เลื่อมใสต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระรัตนตรัย

๔. ล้วนแต่เป็นผู้ที่ศรัทธา เชื่อกฎแห่งกรรม

๕. สำนักต่าง ๆ ล้วนแต่นับถือปฏิบัติหลักของทานศีลภาวนาทั้งสิ้น

ท่าอย่างไรจะอยู่ร่วมกันได้อย่างดีเพราะเรากำลังจะรวมอาเซียน สิ่งที่ผมจะกล่าวคือหลวงพ่อัมมชโย (พระเทพญาณมหามุณี) ท่านก็อยู่ในหลักการดังกล่าวข้างต้น กับผมได้ฟังธรรมะท่านก็ไม่เห็นเคยได้ยื่นท่านติเตียนธรรมะจากสำนักอื่นเลย

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ตอบว่า...

ประเด็นแรกที่บอกว่าโศกเป็นนानาสังวาสแล้ว จะไปพาดพิง ซึ่งถูกชี้ผิดสำนักอื่นก็ไม่ถูกต้อง ดิงาม น่าจะอยู่อย่างต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างสร้างสรรค์กันไป แล้วก็ยกตัวอย่างว่าแขนข้างขวา กับ ข้างซ้ายก็ต่างช่วยกัน เหมือนล้อรถ ล้อหน้ากับล้อหลังก็มีประโยชน์เกื้อกูลกัน ผู้ชายผู้หญิงที่เป็นพ่อเป็นแม่ก็ต้องช่วยกัน

อันนี้คุณพูดถูกและยกตัวอย่างได้ถูก ทั้ง ๆ ที่คุณต้องการให้อาตมาเป็นมือขวามือซ้าย-เป็นพ่อเป็นแม่-ให้เป็นล้อหน้าหรือล้อหลัง แต่แล้วคุณก็สับสนคิดกันอาตมาออกไป ไม่ให้เป็นพ่อเป็นแม่-ไม่ให้เป็นล้อหน้าล้อหลัง ทั้ง ๆ ที่คุณบอกว่ามันจะต้องช่วยกันทั้งล้อหน้าล้อหลัง-แขนซ้ายแขนขวา-หรือพ่อกับแม่ก็ต้องช่วยกันพัฒนา

อาตมาก็ทำอย่างนั้นอยู่แล้ว แล้วคุณจะมาทำไม เพราะอาตมาถือว่า

“การดำหนินี้คือการช่วยกัน!” พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า

“ปัจฉิมเท ปัจฉการหัง นิคคัมเท นิคคการหัง ต่ำหนิในสิ่งควรต่ำหนิ ชมในสิ่งที่ควรชม”

และเพราะสิ่งที่เขาทำนั้นน่าตำหนิมาก ๆ อาตมาจึงต้องตำหนิ ต้องค้านแย้ง ต้องทำ**“ปฏิโกธสนา”** โดยธรรมวินัยนั้น ทำได้ คือคัดค้านอย่างแรง อาตมาไม่ได้เป็น**“นानานิกาย”** กับคณะสงฆ์ไทย เป็นเพียง**“นานาสังวาส”** เท่านั้น และวัตรธรม-กายก็มีคณะสงฆ์ไทยเป็นผู้ดูแล เป็นผู้จัดการอยู่ อาตมาก็ต้องตำหนิเพื่อให้คณะสงฆ์จัดการ

นี่คือการดูแลช่วยเหลือกัน เหมือนล้อหน้าล้อหลัง-เหมือนพ่อกับแม่ เพราะยังสามารถตำหนิได้อยู่ เมื่อยังเป็นนานาสังวาสกัน ถ้าอาตมาไม่ตำหนิก็ผิดคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ถ้าเป็นอสังวาสหรือเป็นนิกายกันก็ไม่ไปตำหนิกัน หรือไม่ไปตำหนิศาสนาอื่น แต่เพราะเราเป็นศาสนาเดียวกัน ต้องมีมือซ้ายมือขวามีล้อหน้าล้อหลัง นี่คือหลักของนานาสังวาส ก็คือเป็นพุทธร่วมกัน แต่มันแตกต่างกันด้วยการปฏิบัติที่มี **“กรรม”** (พิธีกรรม-กิจกรรม-พฤติกรรม) ต่างกัน ด้วยคำอธิบาย (อุเทศ) ไม่เหมือนกัน และด้วยศีล (สิกขา) ที่ไม่เสมอสมานกัน นี่คือนานาสังวาส ซึ่งเราทำได้ตามพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าให้เป็นจริง

คุณเป็นนักศึกษาก็ดีแล้ว ให้ศึกษาให้ดีจะพบว่าอาตมาไม่ได้ผิดธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเลย ขอยืนยัน

ถ้าอาตมาไม่ตำหนิก็จะเป็นพรหมทัณฑ์ คือต่างคนต่างอยู่แบบไม่มีเหยื่อต่อกันอย่างที่คุณว่าเลย มันก็แยกว่าเป็นนานาสังวาส พรหมทัณฑ์ นั้นเป็นโทษที่รองจากปาราชิก (อสังวาส) แต่ถ้าโทษปาราชิกนั้นอยู่ร่วมกันไม่ได้เลย เป็นอสังวาสเลย

ถ้าปล่อยให้หมักหมมไปเป็น พรหมทัณฑ์ ถือคติชั่วช่างชีวิตช่างสงฆ์ ไม่บอกไม่สอน จะอยู่อย่างไรก็อยู่ไป จะยิ่งละ ดั่งนั้น คำว่านานาสังวาส นี่คือการเอาภาระกัน ต้องเข้าใจให้ดีสำหรับ อ.จำลองที่บอกว่า การตำหนิผู้อื่นกรณีที่เราเป็นนานาสังวาสกันนั้นไม่ควรทำ เป็นความเข้าใจที่ผิด แต่ควรจะทำภาระว่าแรงว่าหนักอย่างไรก็ทำได้

แต่จะให้ไปฟ้องร้อง ทำไม่ได้ เหมือนกับพวกที่เป็น
สังฆเวทียกกันอย่างท่านพุทธอิสระสามารถฟ้อง
ร้องได้ อธิกรณ์ได้

ในลำดับต่อมาคุณก็อ้างเหตุผลต่าง ๆ มา ๕ ข้อ

**๑. เจ้าของสำนักต่างๆ นั้นล้วนแต่มีมโน
ปณิธานบวชตลอดชีวิตทั้งสิ้น** แล้วคุณรู้ไหม
คนที่เข้ามาบวชแล้วเอาอาชีพนี้ไปหากินอยู่ตลอด
ชีวิตก็มีแล้ว เป็นผู้ที่ทำลายศาสนาพุทธได้มากที่สุด
เราไม่ตำหนิผู้ที่ถูกต้อง แต่ต้องตำหนิคนที่ไม่ถูกต้อง
ที่เข้ามาบวชเพื่อหากินตลอดชีวิตซึ่งมีปะปนอยู่
มากมาย ใครจะว่าอย่างไรก็ไม่ออกเพราะว่าเป็น
ทางทำมาหากินได้มากมาย ยิ่งมีความฉลาดเฉลียว
ก็ยิ่งหลอกคนได้มากมาย (อย่างเนรคัม-สมิขันธ์ระ
-สมิพุทธโธภาวนา ไม่มีใครคิดอยากสึกหรอก)

เถมบวชแล้วยังได้สิทธิพิเศษต่าง ๆ นานา เช่น
ไม่ต้องเสียภาษี จะได้เงินเท่าไร ๆ ก็ไม่ต้อง
เสียภาษี ก็เลยใช้อภิสิทธิ์ (เหนือฟ้ายังมีฟ้า
เหนือธนาการยังมีพระ) อาละวาดออกไปต่าง ๆ
นานาจนคนอื่นเกรงกลัวหมดเลย เพราะคนส่วนใหญ่
ตกอยู่ใต้อำนาจเงิน และอำนาจมวลประชาชน
อย่างธรรมกายนี้ได้ทั้งหมด มีทั้งเงิน มีทั้งมวล
ประชาชนและอำนาจทางจิตวิญญาณที่ครอบงำไว้

อย่าไปมองง่าย ๆ แค่ว่าบวชตลอดชีวิตเป็น
พวกคนดีทั้งหมด ในดินนั้นมันก็มีเลวอย่างที่ว่านี้
ต้องขจัดออกไป (เหมือนข้าราชการที่เข้ามาโกง
คุณจะยอมให้เขาโกงตลอดไปไหม?) คุณยกแต่
มุขดีแต่ไม่มองมุขเสีย แล้วไม่ดูเหตุปัจจัยที่มี
หลักฐานอย่างที่พูดนี้ ถ้าคุณมองออกก็จะเข้าใจ
อาตมา ถ้ามองแต่ดีไม่มองเสียก็ม่งาย มันต้อง
มองให้ออกทั้งดีทั้งชั่ว

**๒. สำนักต่าง ๆ ล้วนมีมวลที่เป็นคนดีมี
ศีลธรรมเป็นจำนวนมาก** นี้แหละคือคนที่ถูก
หลอก เป็นคนดีที่ถูกหลอกได้ง่าย ๆ หากเป็นคนดี
แต่โง่ ฉลาดไม่เท่าทันเขา แล้วก็จะปล่อยให้คนดี
ที่ฉลาดไม่เท่าทันเขา ให้ถูกกวาดไปเป็นมวล ไป
เป็นบริวารของเขาจริงใจ? อาตมาไม่ยอม ยิ่งบอก
ว่าต่างคนต่างอยู่ก็แล้วกัน เขาก็จะยิ่งเอาคนดีที่
โง่นี้เป็นมวล อาตมาขอให้สติคนดีว่าอย่าโง่ให้เขา

หลอกเอาไปเป็นมวล ให้ออกมามีอิสระเสรีให้ได้
แม้แต่เป็นพระที่ร่วมมือกันทำบาป ก็ให้ออกมา
สารภาพเสีย และถึงแม้มวลส่วนใหญ่จะเป็นคนดี
แต่ถ้าหัวหน้าชั่ว คนส่วนใหญ่ก็จะพลอยชั่วตามไป
ด้วย(เหมือนพระเทวทัต หลอกพระบวชใหม่ไป
เป็นมวลได้ถึง ๕๐๐ รูป พระพุทธเจ้าต้องรับส่ง
พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร ไปช่วยพาเอา
พระเหล่านั้กลับมากลับมา) จะอันตรายแค่ไหน? ถ้า
ปล่อยให้คนชั่วเป็นหัวหน้าของคนดีที่พาชื่อ ดูได้
จากสมิททั้งหลายที่หลอกหลวงบริวารชื่อ ๆ จนเชื่อ
ไปตาม ๆ กัน

**๓. สำนักต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นผู้เสื่อมใส
ต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระรัตนตรัย**
อาตมาว่าเขาศรัทธาพระพุทธเจ้าคนละองค์กับ
ของเรา พระพุทธเจ้าของเขาสอนให้รวย แต่
พระพุทธเจ้าของเราสอนให้มาจน แล้วจะเป็น
องค์เดียวกันได้อย่างไร พระพุทธเจ้าองค์ไหน
สอนให้โกหกกล่อนได้ แต่พระพุทธเจ้าของ
อาตมาไม่เป็นอย่างนั้นหรอก และพระพุทธเจ้า
ของเขาบริณีพานไปแล้วยังมีคนไปถวายข้าว
พระพุทธเจ้าได้อีก แล้วก็มีคนคนเดียวที่ทำ
ได้ คนอื่นไม่มีสิทธิ์อีก เป็นคำสอนที่แปลก ๆ ซึ่ง
พระพุทธเจ้าไม่เคยยกสิทธิพิเศษให้ไว้กับใครใน
การเข้าถึงพระองค์ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าของ
ธรรมกายกับของอาตมานี้ตรงกันข้าม ไม่เหมือน
กันเลย ขนาดนี้คุณก็แยกความแตกต่างไม่ได้
อย่างที่เขาสอนนั้นเป็นความลึกลับ พิสูจน์ไม่ได้
แต่ของพระพุทธเจ้านั้นพิสูจน์ได้ แล้วทำให้เกิด
ความเข้าใจ ครบทั้งสมมุติสัจจะและปรมาตถสัจจะ
เป็นสัจจะ ๒ ส่วนที่ชัดเจนที่สุด ทั้งกับคนอื่น
และตัวเราเองก็รู้ได้ แต่เขาทำอย่างลึกลับ
คนอื่นรู้ด้วยไม่ได้

๔. ล้วนแต่เป็นผู้ที่ศรัทธา เชื่อกฎแห่งกรรม
อาตมาว่าเขาเชื่อกฎแห่งกรรมที่ไหนล่ะ มีแต่
สอนให้เอาเงินมาทำบุญที่วัดให้มาก ๆ ใครจ่าย
เงินให้มากก็จะได้บุญมากกว่าใคร ๆ จนหลงบุญ
เมานบุญไปตาม ๆ กัน ถึงขนาดคนใกล้ชิด
เป็นถึงไวยาวัจกรของวัดกล้าโกงเงินสหกรรมเป็น

พัน ๆ ล้านเพื่อเอามาทำบุญให้แก้ววัด แสดงให้เห็นถึงความหลงมกมายที่จะได้บุญใหญ่บุญโตจนกล้าทำบาปกรรม ไปโกงเงินชาวบ้านเป็นหมื่น ๆ ล้าน (นักการเมืองบางคนต่างยืนยันว่าตนเชื่อมั่นในกฎแห่งกรรมแต่สิ่งที่ได้ทำคือ “โคตรโกง” สมัยมากมายกล้าทำปาราชิกซึ่งเป็นกรรมหนัก ทั้ง ๆ ที่ปากก็พร่ำสอนให้ผู้คนเชื่อในกฎแห่งกรรม ดังนั้นรู้หน้าใช้รู้ใจ คนสอนเรื่องบาปกรรม-นรกสวรรค์ อาจทำกรรมหนัก ลงนรกก่อนใคร ๆ ก็ได้ ต้องดูให้ดี ที่สำคัญ “อย่าเลี้ยงพระให้เป็นหมู-อย่าหลงครูจนเป็นควาย”)

๕. สำนักต่าง ๆ ล้วนแต่นับถือปฏิบัติหลักของทานศีลภาวนาทั้งสิ้น

คุณเองแยกแยะไม่ออกว่าสำนักต่าง ๆ พวกกันทำทานอย่างมีจกชาติฐิ์ทั้งสิ้น (ให้โลกให้หลงให้รวยโคตร ๆ ได้ทั้งจักพรรดิสมบัติ สวรรค์สมบัติฯลฯ) อย่างธรรมกายเอาอดีต (อดีตชาติ) กับอนาคต (สวรรค์วิมาน) มาหลอก แล้วมาหลอกคนว่า คนนั้นคนนี้เกิดเป็นอย่างนั้นอย่างนี้อยู่กับอดีต อนาคต โดยที่คนอื่นรู้ด้วยไม่ได้ ตนเองก็รู้อยู่คนเดียวเก่งอยู่คนเดียว เทียวพยากรณ์คนนั้นคนนี้จะได้รับวิบากอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เลยมีคนหลงของหลงทดสอบว่ารู้จริงไหม? ลองแต่งเรื่องขึ้นมาให้พยากรณ์ ในที่สุดก็จับได้ว่าไม่รู้จริง

ทาน-ศีล-ภาวนาที่ทำกันนั้นส่วนใหญ่มีจกชาติฐิ์ทั้งสิ้น แม้ว่าพยัญชนะตัวเดียวกัน แต่สภาวะและวิธีปฏิบัติก็ต่างกันแล้ว ได้มรรคได้ผลก็ต่างกันแล้ว ส่วนที่สรุปชมพระธัมมชโยว่าไม่เคยตำหนิใครเลย อันนี้คือเคล็ดลับของธัมมชโยที่ใช้หากิน คนที่ไม่ตำหนิ ไม่ว่าใครเลย คนนี้คือนอกศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าให้ตำหนิคนที่ควรตำหนิ ให้ชมคนที่ควรชม แล้วคนที่ไม่ตำหนิใครเลย มีแต่ชมคนอย่างเดียว ให้ใช้สามัญสำนึกก็ได้ ตื่น ๆ คือคนที่ไม่กล้าหาญ ไม่รู้ลัจจะความจริง ไม่มีเมตตาที่จะช่วยคนอื่น ที่จะต้องตำหนิเขา ถ้าเป็นพ่อเป็นแม่ มีลูกแบบนี้แล้วไม่ว่าไม่บอกก็จะฉิบหาย

โลกต้องมี ๒ อย่าง มีดีมีชั่ว มีดำมีขาว เป็น

ธรรมะสอง ถ้าคุณไม่รู้ก็กลายเป็นลูกกะโล่ให้ถูกเตะไปเตะมาเหมือนอย่างหลวงพ่อดีเนาะ อะไร ๆ ก็ดีไปหมด อย่างนี้มันเกินไปจนเชื่อแล้ว การมองแต่เฉพาะดี ๆ ๆ นั้นนะ มันผิดลัจจะ มันต้องรู้ทั้งดีและชั่ว พระพุทธเจ้านั้นให้รู้คุณรู้โทษ แล้วเลือกสิ่งที่ดีควรทำ ชมคนที่ควรชม ตำหนิคนที่ควรตำหนิ

บทสรุป พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “สิ่งที่ไกลกันแสนไกลมี ๔ ประการ คือ

๑. ฟ้ากับแผ่นดิน นี่เป็นสิ่งที่ไกลกันแสนไกลประการที่ ๑
๒. ผึ้งนี้และผึ้งโน้นแห่งสมุทร นี่เป็นสิ่งที่ไกลกันแสนไกลประการที่ ๒
๓. พระอาทิตย์ยามขึ้นและยามอัสดงคต นี่เป็นสิ่งที่ไกลกันแสนไกลประการที่ ๓
๔. ธรรมของลัตบุรุษและธรรมของอลัตบุรุษ นี่เป็นสิ่งที่ไกลกันแสนไกลประการที่ ๔ (พตป. เล่ม ๒๑)

แม้จะไกลแสนไกลแค่ไหน แต่คนผู้มีวิชาย่อมไม่สามารถแยกออกได้ว่า อะไรเป็นลัตบุรุษและอลัตบุรุษ ดีไม่ดีก็จะจับเอาพระกับโจรมาสมานฉันท์ปรองดองกัน เพราะไม่มีปัญญาแยกออกได้ว่า พระกับโจรย่อมมีความแตกต่างกัน จึงมีคำกล่าวว่า สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในสังคม ไม่ใช่คนทำชั่วมากขึ้น และไม่ใช่นคนทำดีน้อยลง แต่อยู่ที่คนเราจะแยกแยะไม่ได้ว่า อะไรชั่ว อะไรดี อะไรเป็นธรรมของลัตบุรุษ และอะไรเป็นธรรมของอลัตบุรุษนั่นเอง! **📖**

ยิ่งซ้ำยิ่งซ้ำ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ชั่วฉินฉินฉิน

ไอโฮ เงินทอดกฐินวัดเล็ก ๆ ตั้ง ๒๗ ล้าน(อสรพิษของพระทั้งนั้นเลย!) แล้วบางวัดได้เป็นพัน ๆ ล้าน

โดยไม่เคยเปิดเผยกันเลย จะทำให้พระปาราชิกกันไปเท่าไร???

(พระพุทธอิสระเผย ดีเอสไอมีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า พระธัมมชโยต้องอาบัติปาราชิกตั้งแต่ปี 2542 จริงตามที่สมเด็จพระสังฆราชทรงวินิจฉัย)

๑. เพราะไม่เคยมีการแจ้งบัญชีทรัพย์สิ้น จึงมีการยกยก

ดีเอสไอ ได้สรุปผลการสอบสวนเส้นทางการเงินของนายศุภชัย ศรีศุภอักษร สั่งจ่ายเช็ครวม 878 ฉบับ เป็นเงิน 11,367 ล้านบาท ให้แก่กลุ่มบุคคลและนิติบุคคลรวม 8 กลุ่ม ซึ่งเข้าข่ายเป็นการยกยกยกทรัพย์หรือสนับสนุนให้ลักทรัพย์ เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวไม่มีมูลหนี้ต่อกันจริง (อาตมาไม่รู้จักนายศุภชัย ก็เลยไม่รู้ว่าจะได้เงินเป็นพัน ๆ ล้าน มาจากไหน อะแหม่ม ๆ ๆ ...)

๒. เพราะยกยกแล้วไม่จัดการ จึงลามปามขยายวงกว้าง

(จากโกง ๑,๐๐๐ ล้าน ขยายเป็น ๑๐,๐๐๐ ล้าน)

นิกายใหม่จะ(ธรรมกายกำกับ)!

เดินรุดงค์บนเส้นทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ, สะสมรถเบนซ์แทน
บริวาร ๘ ได้ และก็จะได้เห็นมือบพระแสดงพลังเรียกร้องเรื่อง
ยศข้าง-ขุนนางพระ อีกด้วย

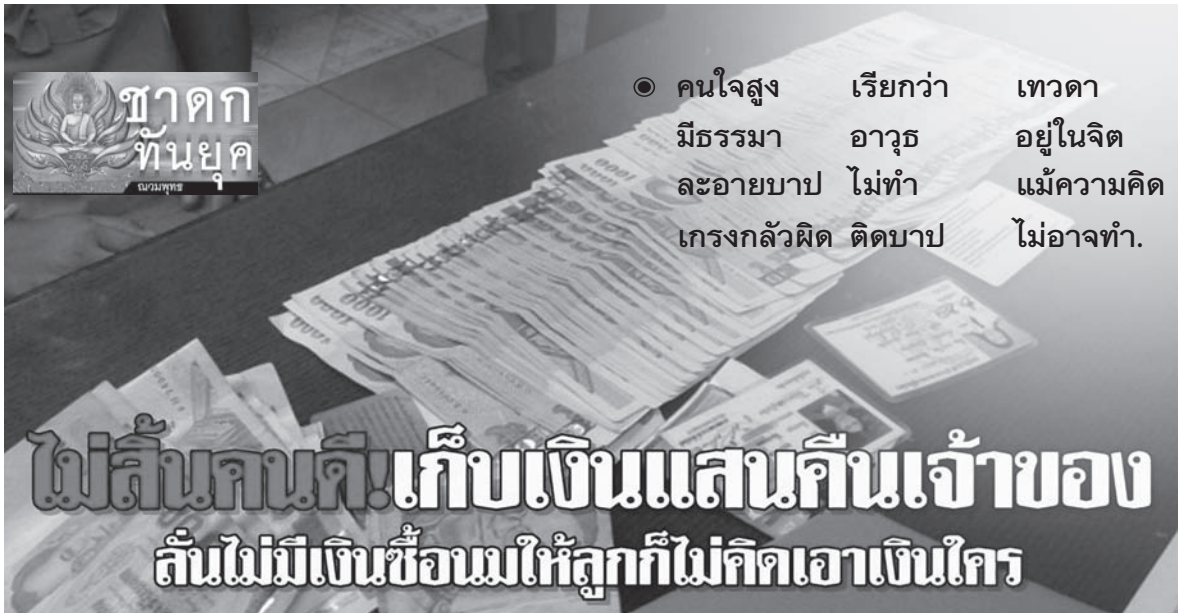
๓. เพราะลामปามแล้วไม่จัดการ จึงกลายเป็นการแตกแยก(ศึกนิกาย)

เพราะปล่อยให้ผู้นำบพร่องโดยสุจริต บ้านเมืองจึงวิกฤติตลอดมา
ถ้ามีผู้นำศาสนาที่อยากใหญ่ ต้องมีกฎหมายมาบังคับให้ได้รับการยอมรับ
โดยไม่หันมาแก้ไขความทุกข์ของชาวพุทธด้วยกัน ไม่ช้าไม่นานก็จะเกิด
ปัญหาระหว่างศาสนา

๔. หากแตกแยกแล้วไม่จัดการ มันจะนำไปสู่การแตกยับ(ศึกศาสนา)

(ขอขอบคุณภาพทั้งหมดที่ได้จากอินเตอรเน็ต)

- ◎ คนใจสูง เรียกว่า เทวดา
- มีธรรมมา อารูธ อยู่ในจิต
- ละอายบาป ไม่ทำ แม้ความคิด
- เกรงกลัวผิด ดิตบาป ไม่อาจทำ.

ไม่สิ้นคนดี! เก็บเงินแสนคืนเจ้าของ สิ้นไม่มีเงินชื้อนมให้ลูกก็ไม่คิดเอาเงินใคร

ธรรมะของเทวดา

(เทวธรรมชาตก)

กัญมณี(คนร่ำรวย)ชาวนครสาวัตถีคนหนึ่ง เมื่อภรรยาของเขาได้ตายจากไปแล้ว ก็คิดปรารถนาออกบวช แสวงหาความสงบในชีวิต แต่ก็ยังติดหลงในความสุขสบายอยู่ จึงให้บริวารเก็บสะสมข้าวของเครื่องใช้เอาไว้ให้ตน แล้วค่อยออกบวชในพระพุทธศาสนา

ครั้งได้บวชเป็นภิกษุแล้วก็มักใช้ทาสของตน หุงต้มอาหารให้ตามที่ตนชอบใจ แล้วแอบฉันทในเวลาค่ำคืนบ่อยๆ แม้จีวรผ้าปูง่มมก็มีเก็บไว้ในหลายที่หลายแห่ง จึงได้เป็นภิกษุผู้มีบริวาร (เครื่องใช้สอยของนักบวช) มาก

วันหนึ่ง เมื่อภิกษุรูปนั้นกำลังนำจีวรและเครื่องปูลาดมากมาย ออกมาผึ่งแดดที่ท้ายวิหาร ขณะนั้นเอง...มีพวกภิกษุชาวชนบทจาริกผ่านมาถึงบริเวณนั้น ได้เห็นจีวรและเครื่องปูลาดเหล่านั้นแล้ว จึงถามว่า

“จีวรกับผ้าปูลาดเหล่านี้ของใครกัน”

“ของพระองค์ครับ ท่านผู้มีอายุ(มีอิทธิบาท)”

“อ้าว! จีวร ผ้าปูง่มม เครื่องลาดทั้งหมดนี้ เป็นของท่านเพียงผู้เดียวเท่านั้นหรือ”

“ครับ เป็นของพมทั้งหมด”

ภิกษุชาวชนบทเหล่านั้นจึงพากันกล่าวตำหนิขึ้นทันที

“ท่านผู้มีอายุ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอนุญาตไตรจีวร(ผ้าสามผืนคือ ๑. สังฆาฏิ=ผ้าทาบ ๒. อุตราสงค์=ผ้าจีวร ๓.อันตรวาสก=ผ้าสรง)มิใช่หรือ ท่านบวชอยู่ในศาสนาของพระพุทธเจ้าผู้มกน้อยอย่างนี้ ยังจะเป็นผู้มีบริวารมากอีกเชียวยหรือ มาเถิดท่าน พวกเราจะนำท่านไปพบพระศาสดา”

แล้วก็พากันนำเอาภิกษุรูปนั้นไปเข้าเฝ้า เมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระศาสดา ภิกษุชาวชนบททั้งหลายกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุรูปนี้มีภริวารสะสมบริวารไว้มาก พระเจ้าข้า”

ทรงสดับเช่นนั้นพระศาสดาจึงตรัสถาม

“ดูก่อนภิกษุเธอสะสมบริวารเอาไว้มากจริงหรือ”

“จริงพระเจ้าข้า”

“ก็แล้วเพราะเหตุไรเล่า เธอจึงเป็นผู้มีบริวารมาก ทั้งที่เราได้กล่าวคุณของความเป็นผู้มกน้อย

สันโดษ อยู่สงบ ปรารถนาความเพียร มิใช่หรือ”

ภิกษุรูปนั้นได้ฟังธรรมของพระศาสดาแล้วก็ไม่พอใจ คิดโกรธอยู่ในใจว่า

“เอาละ เมื่อตำหนิเราอย่างนี้ เราก็จะไป ที่อื่นเสีย”

จึงทิ้งผ้าสังฆาฏิลงกับพื้น เหลือแต่จีวรผืนเดียว ลูกชี่ยนยืนในท่ามกลางสงฆ์ทันที ขณะนั้น.... พระศาสดาทรงรู้วาระจิตไม่ชอบใจของภิกษุนั้น จึงตรัสช่วยเหลือเตือนสติด้วยพระเมตตา

“ดูก่อนภิกษุ แม้ในกาลก่อนเมื่อเธอเป็น **ผีเสื้อน้ำ** (ยักษ์พวกหนึ่งที่อาศัยอยู่ในน้ำ หรือเรียกเป็น ผีเสื้อสมุทร) ผู้แสวงหาหิริ(ความละอายต่อการทำบาปชั่ว) และโอตตปปะ(ความเกรงกลัวต่อการทำบาปชั่ว) เธอแสวงหาอยู่ถึง ๑๒ ปีจึงพบ **บัดนี้** เธอมาบวชในธรรมวินัยอันเป็นที่เคารพอย่างนี้ **ไฉนจะละทิ้งผ้าสังฆาฏิเสียในท่ามกลางสงฆ์ ละทิ้งหิริโอตตปปะลูกชี่ยนเช่นนี้เล่า**”

พระดำรัสของพระศาสดาทำให้ภิกษุนั้นได้สติ เกิดหิริโอตตปปะกลับตั้งขึ้นได้ใหม่ จึงถวายบังคม พระศาสดา แล้วนั่งลงตามเดิม ส่วนภิกษุอื่นๆ ทูลอ้อนวอนพระศาสดาให้ส่งเล่าเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสให้ฟัง

ในอดีตกาล

ในอดีตกาล มีพระราชาพระองค์หนึ่งพระนามว่า **พรหมทัต** ครองราชย์อยู่นครพาราณสี ในแคว้นกาสิ

เมื่อพระอัครมเหสีประสูติพระโอรส พระญาติทั้งหลายได้ตั้งพระนามว่า **มทิสสาสกุมาร** ครั้นเติบโตเจริญวัยจนทรงวิ่งเล่นได้ **พระโอรสองค์ที่สอง** ก็ประสูติตามมา มีพระนามว่า **จันทกุมาร** แต่เมื่อพระจันทกุมารโตขึ้นถึงวัยวิ่งเล่นได้แล้ว พระมารดาก็สวรรคต พระเจ้าพรหมทัตจึงทรงแต่งตั้งพระสนมอื่นเป็นอัครมเหสีแทน

พระอัครมเหสีองค์ใหม่ เป็นที่รักที่โปรดปรานของพระราชามาก กระทั่งต่อมาพระอัครมเหสีทรงประสูติพระโอรส มีพระนามว่า **สุริยกุมาร** สร้างความมีพระทัยยินดีแก่พระราชายังนัก ถึงกับตรัสว่า

“นางผู้เจริญ เราให้พร(สิ่งที่ปรารถนา)แก่บุตรของเธอเอาไว้ **ว่าจะขอสิ่งใดก็ได้ เราจะให้ตามนั้น**”

พระเทวีทรงเก็บพรนั้นเอาไว้ หมายถึงใช้ในเวลาที่ต้องการ กาลเวลายาวนานผ่านไป...พระนางทรงรอนพระโอรสเติบโตใหญ่แล้ว จึงกราบทูลพระราชา

“ข้าแต่สมมติเทพ คราวที่พระโอรสของหม่อมฉันประสูติ พระองค์ทรงประทานพรไว้ **บัดนี้ขอพระองค์จงประทานราชสมบัติแก่โอรสของหม่อมฉันเถิด**”

พระราชาก็กับตกพระทัย ด้วยความคาดไม่ถึง ทรงห้ามอย่างรวดเร็ว

“พระโอรสอีกสองพระองค์ของเรา ยังสว่างไสวรุ่งเรืองอยู่ตั้งแสงเพลิง เราจะมอบราชสมบัติแก่โอรสของเธอได้อย่างไรกัน”

แต่พระนางทรงไม่ยอม เฝ้ารบเร้าอ้อนวอนอยู่บ่อยๆ ทำให้พระราชาทรงดำริว่า

“พระนางอาจเกิดความคิดร้าย กระทำชั่วยุบายแก่โอรสทั้งสองของเราก็เป็นได้”

จึงรับสั่งเรียกเฉพาะพระโอรสทั้งสองมาแล้วทรงบอกสถานการณ์ให้รู้

“ลูกรักทั้งสอง คราวที่น้องสุริยะของพวกเจ้าประสูติ พ่อได้ให้พรแก่พระเทวีไว้ บัดนี้พระเทวีทูลขอราชสมบัติแก่น้องของพวกเจ้า แม้พ่อไม่ประสงค์จะยกให้ **แต่ธรรมดาของหญิงผู้ริษยานั้น** อาจคิดอยากฆ่าแก่พวกเจ้าได้ ฉะนั้นเจ้าทั้งสองจงหลบออกจากพระนคร แล้วเข้าไปอาศัยในป่าก่อน ต่อเมื่อพ่อสวรรคตไปแล้ว เจ้าค่อยกลับมาครองราชสมบัติเถิด”

ตรัสแล้วก็ทรงกันแสง คร่ำครวญ โอบกอดพระโอรสทั้งสองไว้ แล้วทรงส่งตัวทั้งสองออกไป ขณะนั้นเอง...สุริยกุมารประทับอยู่ใกล้ๆ บริเวณนั้น ได้เห็นเหตุการณ์เข้าพอดี เมื่อพระโอรสผู้พี่ทั้งสองถวายบังคมพระราชบิดา แล้วลงไปจากประสาท จึงเกิดความคิดว่า

“**แม้เราก็จะไปกับเจ้าพี่ทั้งสองด้วย เพราะเราไม่ปรารถนาจะครองราชสมบัติ**”

ดังนั้นได้ขอติดตามไปด้วย พระโอรสทั้งสาม จึงพากันเสด็จเข้าไปสู่ป่าทิมพานต์(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) กระทั่งถึงที่พักใกล้ริม**สระน้ำแห่งหนึ่ง** มหิสาสกุมารวะประทับนั่งที่โคนไม้ รับสั่งกับสุริยกุมารว่า

“น้องสุริยะ เจ้าจงไปที่สระน้ำนั้น เมื่อตีมน้ำ แล้วจงเอาใบบัวหอน้ำมาให้เราทั้งสองด้วย”

ก็สระน้ำนั้นเอง...เป็นสระที่มี**ยักษ์ผีเสื้อน้ำ** **ตนหนึ่ง**อาศัยอยู่ ยักษ์นี้ได้พรจาก**ท้าวเวสวัณ** (จอมยักษ์ที่ปกครองทางทิศเหนือ) ประทานให้ว่า

“เจ้าจะจับมนุษย์กินได้ทุกคนที่ลง**สระน้ำ**นี้ ยกเว้นคนที่รู้**เทวธรรม**(ธรรมะของเทวดา) **เจ้าห้ามกินเด็ดขาด**”

ตั้งแต่นั้นได้พรามา ๑๒ ปีแล้วที่ยักษ์ผีเสื้อน้ำตนนี้ถามเทวธรรมกับคนที่ลงสระ แล้วได้กินคนที่ไม่รู้จักเทวธรรมทุกคน

ครั้งสุริยกุมารไปถึงสระน้ำนั้น ไม่ได้พิจารณาอะไรนัก เพราะเห็นน้ำใสสะอาดก็อยากลงน้ำเล่นให้เย็นสบาย จึงก้าวลงไปในสระ...ทันทีทันใดนั้นยักษ์ก็ตรงเข้าจับสุริยกุมารเอาไว้ แล้วถามว่า

“เจ้ารู้จักเทวธรรมหรือไม่”

สุริยกุมารก็ตกใจกลัว แต่พอได้สติก็รีบตอบ

“**รู้สิ! พระจันทร์และพระอาทิตย์ชื่อว่าเทวธรรม**”

ยักษ์นึกขำชอบใจ พร้อมกับหัวเราะ

“ฮ่า...ฮ่า...เจ้าไม่รู้จักเทวธรรมเลย”

แล้วจับตัวสุริยกุมารดำน้ำลงไป ชั่งไว้ในที่อยู่ของตน ฝ่ายมหิสาสกุมารวะไม่เห็นน้องกลับมา ลักที จึงส่งจันทรกุมารไปอีกคน แต่ก็โดนยักษ์จับตัวไว้อีก โดยถูกถามว่า

“เจ้ารู้จักเทวธรรมไหม”

“**ทำไมจะไม่รู้ล่ะ ทิศทั้ง ๔ นั้นแหละคือเทวธรรม**”

“ฮ่า...ฮ่า...ลาภปากของเราจริงหนอวันนี้ เจ้าไม่รู้จักเทวธรรมสักหน่อย”

แล้วก็เอาตัวจันทรกุมารไปชั่งไว้อีกคน เมื่อมหิสาสกุมารวะเห็นว่าน้องทั้งสองหายไปนาน จึงฉุนเฉียวคิดขึ้นว่า

“อันตรายอาจเกิดขึ้นแก่น้องทั้งสองของเรา” จึงเสด็จไปที่สระน้ำนั้น แล้วพิจารณาตรวจตราดูสถานที่ **เห็นมีแต่รอยเท้าลงน้ำของพระอนุชาทั้งสอง แต่ไม่มีรอยเท้าขึ้นจากน้ำเลย** จึงดำริในพระทัย

“สระนี้คงเป็นสระที่มีอันตรายแฝงเร้นอยู่เป็นแน่”

ทรงชักพระขรรค์ออกมาทันที พร้อมกับอีกมือถือธนูยิงสังเกตอยู่ ฝ่ายผีเสื้อน้ำก็แอบดูอยู่เช่นเดียวกัน เห็นพระกุมารไม่ยอมลงในน้ำ จึงตัดสินใจแปลงตัวเป็น**ชาวบ้านป่า** เดินลัดเลาะมาตามริมสระ และทำที่ที่กักทายพระกุมาร

“ท่านผู้เจริญ ท่านคงเดินทางมาเหน็ดเหนื่อยกว่าจะถึงที่นี่ ก็แล้วเหตุใดเล่าจึงไม่ลงสระน้ำใสสะอาด ทั้งอาบทั้งตีมน้ำทั้งกินเห่าบัว ให้เป็นที่สุขสำราญใจ”

แต่มหิสาสกุมารวะทรงไม่ไว้วางใจในชาวบ้านป่านี้ จึงเอ่ยออกไปว่า

“ท่านจับตัวน้องชายของเราไปใช้หรือไม่”

ยักษ์เห็นว่าคงหลอกหลวงไม่สำเร็จแน่ จึงตอบรับตามจริง

“ข้าเป็นยักษ์ ข้าจับไปเอง”

“ก็แล้วเพราะสาเหตุใดกัน”

“เรายอมมีสิทธิ์จับมนุษย์ทุกคน ที่ลงสู่สระน้ำนี้เอาไว้กินเป็นอาหาร”

พระกุมารทรงสดับแล้ว รีบหาทางแก้ไขเหตุการณ์ จึงตรัสถาม

“โดยไม่มีข้อแม้ใดๆเลยหรือ”

ยักษ์หัวร่ออย่างภาคภูมิใจ แล้วบอกข้อแม้ให้

“ยกเว้นคนที่รู้จักเทวธรรมเท่านั้น”

พระกุมารรู้สึกดีพระทัยขึ้นมาทันที

“ท่านมีความต้องการเทวธรรมหรือ”

“ใช่แล้ว เรามีความต้องการ”

“เมื่อเป็นอย่างนั้น เราจะบอกเทวธรรมแก่ท่าน”

“เจ้าจงบอกมาได้เลย เราจะฟังเทวธรรมของเจ้า”

พระกุมารก็ทำท่าชะงักเอาไว้ แล้วจึงทรงกล่าวว่า

“แต่ตอนนี้ เรามีเนื้อตัวสกปรกอยู่”

ยักษ์จึงยอมให้พระกุมารลงไปอาบน้ำในสระ

ให้ตีมน้ำ ปลูกดาที่นั้งไว้ให้ แล้วพระกุมารก็ประทับนั่งที่นั่น โดยมียักษ์นั่งลงที่พื้นดินคอยฟังอยู่ พระกุมารจึงตรัสแสดงธรรม

“ท่านจงเจียโลตฟังเทวธรรมโดยเคารพเถิด **ลัปบุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฏฐิ)ผู้สงบระงับ ย่อมประกอบด้วยหิริ(ความละอายต่อการทำบาปชั่ว) และโอตตปปะ(ความเกรงกลัวต่อการทำบาปชั่ว) ตั้งมั่นอยู่ในธรรมอันขาว ซึ่งเรียกว่า ผู้มีธรรมะของเทวดา(ผู้มีจิตใจสูง)ในโลก”**

ครั้นผีเสื้อน้ำได้ฟังเทวธรรมแล้ว ก็บังเกิดความเลื่อมใส จึงกล่าวกับมทิสสาสกุมาด้วยความเคารพ

“ดูก่อนบัณฑิต เราศรัทธาท่าน ฉะนั้นเราจะให้น้องชายคนหนึ่งคืนแก่ท่าน แต่ท่านจะได้ไปเพียงคนเดียวเท่านั้น”

พระกุมารทรงตัดสินใจในทันใด

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจงนำน้องชายคนเล็กของเรามา”

ยักษ์ทำท่าชิงชังขึ้นมาทันที พุดด้วยเสียงดังไม่พอใจ

“ท่านรู้แต่เปลือกของเทวธรรมเท่านั้น แต่ไม่ได้ประพฤตินั้นเลย”

พระกุมารทรงสงสัย ตรัสถามว่า

“เพราะเหตุใดท่านจึงกล่าวอย่างนั้น”

“เพราะการที่ท่านละเว้นพี่ชาย แต่ให้น้องชายมา นี่ชื่อว่าไม่กระทำความอ่อนน้อมต่อผู้ที่เจริญที่สุด”

พระกุมารเข้าพระทัยทันที จึงทรงชี้แจงสาเหตุแก่ยักษ์ให้รู้ความจริง

“ดูก่อนยักษ์ เรารู้เทวธรรมดีทีเดียว และปฏิบัติในเทวธรรมนั้นอีกด้วย เพราะการที่เราต้องเข้าป่าครั้งนี้ สาเหตุก็มาจากน้องชายคนเล็กนี้เอง ด้วยว่าพระมารดาของน้องเล็กคนนี้ ทูลขอราชสมบัติกับพระบิดาของพวกเรา ฉะนั้นเพื่อประโยชน์แก่น้องเล็ก พระบิดาจึงทรงให้พวกเรามาอยู่ป่าสักพักหนึ่ง แต่น้องเราคนนี้ได้ขอติดตามพวกเราด้วย ฉะนั้นหากแม้ถึงเวลาที่พวกเรา กลับคืนพระนคร แล้วบอกว่ายักษ์ในป่ากินน้อง

ของเราเสียแล้ว ใครๆก็คงจะไม่เชื่อแน่ๆ ด้วยเหตุผลนี้ เราเกรงกลัวภัยคือ ความโกรธแค้น และการครหา จึงต้องให้ท่านนำน้องชายคนเล็กนั้นมา”

ยักษ์ฟังเหตุผลแล้ว ยังมีจิตเลื่อมใส จึงยกมือประนมสาธุการแก่พระกุมาร แล้วกลับไปเอาน้องชายทั้งสองคนมาคืนให้ พระมทิสสาสกุมาจึงตรัสลบปรมยักษ์นั้น

“สหายเอ๋ย ท่านเกิดเป็นยักษ์ที่อาศัยเลือดเนื้อของผู้อื่นเป็นอาหาร ก็เพราะบาปกรรมที่ตนทำไว้ในชาติกาลก่อน บัดนี้ท่านยังจะกระทำความบาปนั้นซ้ำเติมอีกหรือ แล้วบาปเวรเหล่านี้ก็จะพาให้จมอยู่ในนรก เพราะฉะนั้นตั้งแต่นี้ไป ท่านจงละบาปชั่ว แล้วกระทำแต่บุญกุศลเถิด”

พระกุมารใช้ธรรมะทรมานยักษ์ แม้ยักษ์ก็บังเกิดศรัทธาอย่างเหลือล้น จัดแจงดูแลอารักขาเหล่าพระกุมารอยู่ ณ ที่นั่นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง...ได้รับข่าวว่า พระชนกสวรรคตแล้ว พระกุมารทั้งสามกับยักษ์ผีเสื้อน้ำ จึงพากันไปสวณครพาราณสี แล้วพระมทิสสาสกุมา ก็ได้รับแต่งตั้งให้ครองราชสมบัติ พระองค์ทรงประทานตำแหน่งอุปราชแก่พระจันทกุมาร และตำแหน่งเสนาบดีแก่สุริยกุมาร ทรงสร้างที่อยู่อันนารีธรรมให้แก่ยักษ์ มีทั้งดอกไม้มหอมอันเลิศ ผลไม้อันเลิศ และอาหารอันเลิศ

นับแต่นั้นมาพระเจ้ามทิสสาสะก็ทรงครองราชย์โดยธรรมตลอดมา

.....

พระศาสดาทรงจบพระธรรมเทศนานี้แล้ว ได้ตรัสเฉลย

“ยักษ์ผีเสื้อน้ำในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้มีบริวารมากในบัดนี้ สุริยกุมารได้มาเป็นพระอานนท์ จันทกุมารได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนมทิสสาสกุมาได้มาเป็นเราตถาคตเอง”

แล้วพระศาสดาทรงประกาศลัจจะทั้งหลาย ในเวลาที่จบลัจจะนั่นเอง ภิกษุรูปนั้นก็ได้อำรงอยู่ในโลดาปัตติผลแล้ว **๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๒๐๑)

● นายหนูนต์

ประเทศไทยไร้ระเบียบ-วินัยก็ไม่ต่างจากบ้านป่า-เมืองเถื่อน!

เพราะ “ตามใจคือไทยแท้”

หมักหมม ไม่ฝึกคนในชาติให้รู้จักระเบียบวินัย

คุณเป็นคนไทยแบบไหน

ขอนำบทความบางส่วนที่คุณเปลว สีเงิน เขียนใน น.ส.พ.ไทยโพสต์เกี่ยวกับการบริหารชาติบ้านเมืองก็ถือว่าทันสมัยและน่าฟังน่าคิดน่าพิจารณาเกี่ยวกับการบริหารของนายกรัฐมนตรีนพพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่มาจากทหารอาชีพ ไม่เคยเป็นอาชีพนักการเมืองโดยตรงมาก่อนดังนี้

...“พูดถึงเรื่องบริหารเรื่องงานนั้นบริหารไม่ยาก แต่ที่ยากที่สุดคือการบริหาร “ใจคน”

การตามใจไม่ใช่การบริหาร แต่ที่นายทูปบอกเป็นทหารมา ๓๔ ปีไม่เคยเหนื่อยเท่าตอนเป็นนายทูป ปี-สองปี

ตรงนี้แหละ “หัวใจ” บริหารที่ไม่มีในระบบราชการงานเมือง!

พนักงานแค่เหนื่อยกาย แต่หนักคนมันเหนื่อยใจ เหตุที่ไปครองทหาร ๓๔ ปีหนักแต่ไม่เหนื่อย

นั่นเพราะทหารถูกฝึกให้มี “ระเบียบ-วินัย”...

...ฉะนั้น ๓๔ ปีเหนื่อย-หนักในกองทัพจึงหนักและเหนื่อยแค่กายส่วนใจไม่เหนื่อยและหนักจนหน่าย-ท้อ-เครียดเหมือนแค่ ๑๗ เดือนในตำแหน่งนายทูป

ซึ่ง...ต้องบริหารใจ “คนทั้งประเทศ”

โดยเฉพาะประเทศไทย-คนไทยที่มีสโลแกน “ทำตามใจคือไทยแท้” ด้วยภูมิประเทศสมบูรณ์ทำให้คนไทยอยู่สุขสบาย ไม่เคยมีความเจ็บปวดร่วมกันที่ต้องต่อสู้เพื่อเอาชนะ ต่างคนต่างสาวได้-

โดยเฉพาะประเทศไทย-คนไทยที่มีสโลแกน “ทำตามใจคือไทยแท้”...

ไม่มีระเบียบ-วินัย ท่องแค่คำว่าประชาธิปไตย แต่ไม่รู้จักคำว่า “สิทธิตน-สิทธิผู้อื่น”
และกระทั่งคำว่า....ส่วนรวม!...และตรงไหน...เป็นต้นต่อโวยวายหาจิตสำนึกกันแบบไม่ได้เลย!..

เหตุนั้นใครมาเป็น “นายกฯ วายทวนน้ำ”

ก็ต้องรากเลือดและร้องเหิน้อย-เครียด-ท้อเหมือนนายกฯ ลุงตุ้เป็นธรรมดา!

สาวเอา

ถนนหนทาง-แม่น้ำ-คู-คลอง-ของหลวงก็
ยึดเอาเป็นของตนขาด-ขาดทะเลก็ยึดเอา
เป็นของตน

ภูเขา-ป่าไม้ก็ยึดเอา-ถางเอาเป็นของตน
กระทั่งปลาในทะเลใครอยากจับแบบไหน-อย่างไร
ก็เอากันตามใจชอบ

ไม่มีระเบียบ-วินัย ท่องแค่คำว่าประชาธิปไตย
แต่ไม่รู้จักคำว่า “สิทธิตน-สิทธิผู้อื่น” และกระทั่ง
คำว่า....ส่วนรวม!

เมื่อนายกฯ ลุงตุ้ “วายทวนน้ำ” เข้ามาด้วย
ตั้งหวังปฏิรูปสังคมชาติบ้านเมืองซึ่งเน่าเฟะที่สุดแล้ว
ก็เห็นมัยละ.....?

จัดระเบียบประมงระเบียบป่าระเบียบภูเขา
ระเบียบ กทม. ระเบียบขาด ระเบียบแม่น้ำ
ระเบียบยึดที่สาธารณะปลูกบ้าน-ปลูกร้านค้า

และตรงไหน...เป็นต้นต่อโวยวายหาจิต-
สำนึกกันแบบไม่ได้เลย!

กองทัพไว้ระเบียบ-วินัยก็ไม่ต่างจากกองโจร
สังคมประเทศชาติไว้ระเบียบ-วินัยก็ไม่ต่าง
จากบ้านป่า-เมืองเถื่อน!

เพราะ “ตามใจคือไทยแท้” หมักหมมไม่ฝึก
คนในชาติให้รู้จักระเบียบวินัย ให้รู้จักคำว่า
ประชาธิปไตยแค่เลือกตั้ง

ไม่สอนให้เข้าใจในความหมาย.....

“เราไม่พอใจให้ใครมาทำกับเราอย่างไร
การที่เราก็ไม่ไปทำอย่างนั้นกับคนอื่น....นั่นคือ
ประชาธิปไตย”

เหตุนั้นใครมาเป็น “นายกฯ วายทวนน้ำ” ก็
ก็ต้องรากเลือดและร้องเหิน้อย-เครียด-ท้อ เหมือน

นายกฯ ลุงตุ้เป็นธรรมดา!

ที่นายกฯ ออกปากถึงเหตุท้อ-เครียด
ดูเหมือนจากปัญหาโครงการรับจำนำข้าววังตัวดี
ที่พวกหน้าลาย-สันหลังหว่าออกมาเลาะรั้ว

ประสานเสียงเท่าไรวัน!..

...แต่มีอยู่ ๒ เรื่อง ๒ ประเด็นที่พูดเมื่อวาน
(๔ พ.ย.๕๘) ไม่ใช่สร้อยแต่เป็นสาระคือที่นายกฯ
บอก

“จะต้องเลือกตั้งในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐
ซึ่งผมไม่คิดที่จะอยู่เกินแม้แต่วันเดียว”

และประเด็นท้อแท้.....

“แต่เมื่อเข้ามาแล้วก็ต้องทำเพราะเป็นชาย
ชาติทหาร ขอให้เห็นใจผมบ้างเพราะมีเวลาจำกัด
เข้ามาแบบนี้ก็อันตรายครบครันก็อันตรายซึ่งก็
ไม่เป็นไรเพราะเสียสละอยู่แล้ว”

ก็อยากบอกท่านนายกฯ ว่าเจ้าชายสิทธิ์ดละ
เสียสละทุกอย่างแล้ว ยังต้องใช้เวลาค่อยกว่าถึง
๖ ปี จึงจะบรรลู่เป็นพระพุทธรเจ้า และก่อนจะ
บรรลู่ยังต้องผจญมารดั่งปรากฏในบทสวดพาหุง
แล้วนี่....๑๘ เดือนเองท้อแท้ได้อย่างไรในเมื่อ
“ปฏิรูป” ยังไม่ตั้งไข่เลย.

(บางส่วนจาก น.ส.พ.ไทยโพสต์ วันพฤหัสบดี
ที่ ๕ พ.ย.๕๘)

นี่ก็ พ.ศ.๒๕๕๙ แล้ว นายกฯ ประยุทธ์ จันทร์-
โอชา คงมองเห็นแล้วว่า ใครที่จริงจังต่อชาติ
บ้านเมือง ใครไม่จริงจังในการปฏิรูปประเทศให้ไป
ในทิศทางที่ถูกต้องดีงาม

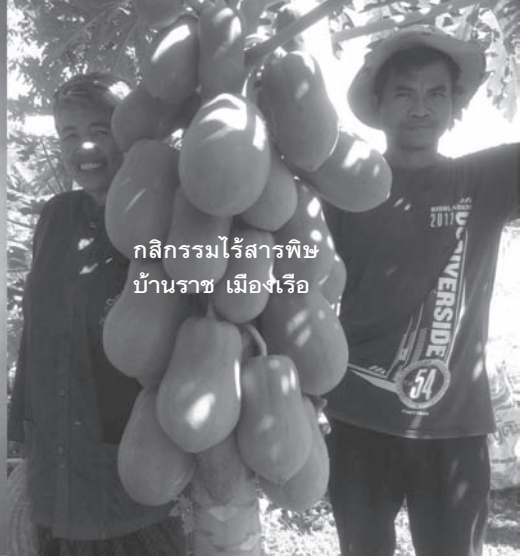
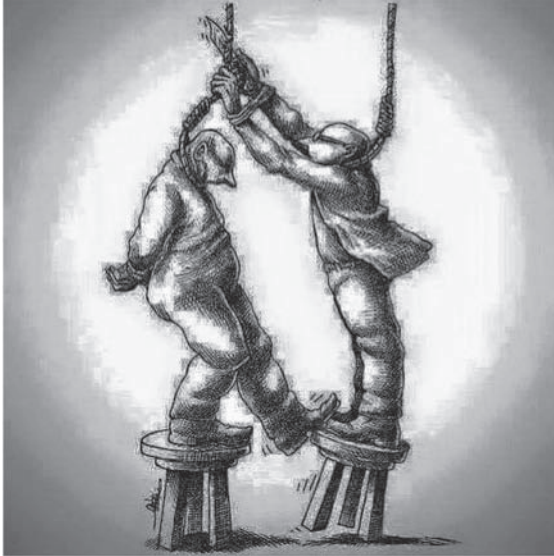
โดยเฉพาะพวกปากว่า (พอเพียง) แต่ตาขยิบ
(ให้หลงความร่ำรวย) กำลังเตรียมซุบไซ้แห่งการ
ปฏิรูป!!

๒

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

มีคนรวยเป็นบ้าขึ้นมา พาให้คนอื่น ๆ หลงบ้ารวยตามสันเท้าเขาไปด้วย ๆ
เลยอยู่ในยุคสมัยแข่งกันรวย พร้อม ๆ กับแข่งกันช่วยไปด้วยกัน
แต่หันมาเป็นชาวบุญนิยม อยู่แบบสาธารณโภคี
มาหัดจนให้เป็น ด้วยปัญญาเต็มใจจน มุ่งมาจนได้จนดีแล้วละก็
เศรษฐกิจของเขาจะหมดปัญหาไปเลย

กิจกรรมไร่สารพิษ
บ้านราช เมืองเรือ

ความรวยไม่สวยดังคนฝัน ความจนไม่น่าหยันดังคนหยาม

บ เป็นธรรมดาทั่วไปใคร ๆ มักจะอยากรวยแทบ
ทั้งนั้นที่อยากรวยอู้ฟู่ไม่รู้เรื่องคงมีบ้าง ที่อยาก
รวยพอเพียงประมาณหนึ่งคงมีไม่น้อย แล้วแต่
ปัญญาคนจะเข้าใจรู้จักพอแค่ไหนไหม ดีไม่ดีซิด
เส้นพอแล้วเอาไว้ เอาเข้าจริงยิ่งงกยกใหญ่เกินคาด
อย่างทักษิณเคยคุยฟุ้ง ผมพอแล้ว จะขอแทนคุณ
แผ่นดิน สถานการณ์พาคนเปลี่ยน...

เพราะมีคนรวยเป็นบ้าขึ้นมา พาให้คนอื่น ๆ
หลงบ้ารวยตามสันเท้าเขาไปด้วย ๆ เราเลยอยู่ใน
ยุคสมัยแข่งกันรวย พร้อม ๆ กับแข่งกันช่วยไป
ด้วยกันนั่นแหละรีเปลา...

คงไม่ง่ายดอกที่คนจะเห็นทุกข์ของความ
ได้เปรียบ หรือยังตั้งหน้าเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์

สุด ๆ ยิ่งยากแสนสาหัสแน่ ๆ กว่าจะมาเห็นโทษ
ภัยบาปกรรมเช่นว่านั้น

เมื่อเข้าร้านหนังสือ เห็นแต่หนังสือสอนลูก
ให้รวย วิธีกอบโกยเป็นเศรษฐี หรือตำราหากิน
เพื่อรวยล้นข้ามคืน ทำนองนี้ทั้งนั้น

เหมือนไม่มีสักเล่มเลย ที่ชวนให้กล้าจนแทน
กล้ารวย ถ้าอุตริกจะออกหนังสือ เรื่องสอนลูกมา
จนให้เป็นกันเถอะ มันน่าสนใจบ้างไหมเนี่ย...

เพราะถ้าหันมาหัดจนให้เป็น ด้วยปัญญา
เต็มใจจน มุ่งมาจนได้จนดีแล้วละก็ เศรษฐกิจ
ของเขาจะหมดปัญหาไปเลย พ่อครูพาแก้ปัญห
าเศรษฐกิจโดยตั้งต้นจนให้เป็นเช่นนี้แหละ ใครฟัง
แล้วหูทักบ้าง ยินดีซอมนให้ฟรี..

๑. แก่ล้าโลกะ ละด้วย สันโดษ

นับแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าขอประกาศอย่างทำทนายได้แล้วว่า...

ข้าพเจ้าจะไม่มีวันจนอีกแล้ว และข้าพเจ้าจะไม่มีวันตกงานอีกเลย

นั่นคือคำประกาศของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ออกไปเมื่อหลายสิบปีก่อนโน้น เห็นท่านทนายกล้าไม่กลัวจนยาก เพราะจนเป็นจนง่ายยิ่งจนสบาย ช่างชี้ชวนให้ช้าน้อยพลอยอยากกล้าจนตามอย่าง บ้างจั่งเลย

ยิ่งเรื่องไม่มีงานทำ ปัญหาตกงาน ไม่มีวันเกิดขึ้นจริง ๆ เมื่อขยันลุย อยู่ที่ไหนก็มีงานให้ทำ ตลอด เช่น ๕ ส. ทำความสะอาดปิดกวาดเช็ดถู มั่นยอมสะอาดทันตาเห็น ทำนองทำดียอมได้ผลดี ในตัวเสร็จ ไม่ต้องรอให้ใครบันดาล หรือเมื่อทำงานโดยไม่ต้องรอเงินไหนจูงจุมก

เพียงขยันและสันโดษเป็นสำคัญเท่านั้นแหละ เศรษฐกิจแทบจะหมดปัญหาไม่เหลือหลออะไร ยุ่งเหียงอีกนักหนา ในขณะที่ไม่มีวันจนในหมู่คนขยันและสันโดษ

พุทธภาษิตสอนไว้

อุกฐาตา วินทเต ธนัง คนขยันยอมมหาทรัพย์ได้ สันตุภูสิ ปรมมัง ธนัง สันโดษยอมยออดยิ่งกว่าทรัพย์อื่นใด

อนึ่ง หลักสันโดษมักสอนกันมาให้พอใจในสิ่งที่ตนได้มีเป็นอยู่ ซึ่งเปิดช่องให้ตีกินได้บานเบิก กลายเป็นมากเท่าไรก็พอใจเจ้าตัวแน่นอนนะจ๊ะ...

จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่

สันโดษต้องกำกับด้วยมกน้อย อัปปีจณะ คือปรารถนาไว้เพื่อตัวเองแต่น้อย ถึงจะมีเหลือเพื่อเสียสละแบ่งปันต่อไป

อีกอนึ่ง พึงเข้าใจลึกซึ้งต่อด้วยว่าพระพุทธเจ้าไม่ทรงสันโดษในกุศล ประเด็นบำเพ็ญกุศลผลประโยชน์สรรพสัตว์ เพื่อประโยชน์สุขมหาชน พระพุทธองค์ทรงชวนขยายกระทั่งนาที่สุดท้ายยังทรงเทศนาโปรดสุภทัตตะ ภิกษุแก่บวชใหม่ให้บรรลอรหันต์เป็นปัจฉิมสาวก

๒. จนอย่างมีปัญญาหมากหน้าหมามิตร

ไว้สิ่งสิ้นแล้วอัปปัญญา สำหรับคนฉลาดน้อย คงพลอยลึนคิดตามภาษิต ส่วนชาวพุทธ เพียงจนเงินไม่ยอมจนใจ จนมุม ย่อมพึ่งตัวเอง เรียวแรง แข็งขามีใช้งานได้ก็ลุยโลด

ดูตัวอย่างนกมีปีกบิน ยังเที่ยวโผผินหากินได้ ไม่อดตาย คนไม่พิการแคชยันแล้วกินเพื่ออยู่ให้ น้อยกว่าที่ทำมาได้ ยิ่งใจยอมมีเหลือวันต่อวัน แล้วกล้าแบ่งปันเจือจานเพื่อนบ้านพี่น้องหมู่ฝูงดี ๆ เคยมีน้ำใจให้พวกพ้อง ย่อมเป็นที่รักใคร่พึ่งพา อาศัยกันได้เสมอ

เมื่อลงทุนเลือกเพื่อนอยู่ในหมู่เพื่อนพ้องน้องพี่ มิตรดีสหายดีสังคมแวดล้อมดี ต่างมีน้ำใจใฝ่ธรรม พวกเขายอมรู้จักบุญคุณ มากกว่าหมาแมวที่หลงเลี้ยงให้เสียสัตว์เปล่า ๆ

สัตว์เดรัจฉานมันจะเป็นประโยชน์อะไรกับคน มีแต่โทษ เป็นภาระ หาเรื่องเดือดร้อนไม่เข้าท่า เหมือนกินอัมไม่มีงานทำ

ในชุมชนบุญนิยมน้อยใหญ่ เป็นเหมือนถิ่นฐานของครอบครัวตระกูลใหญ่นับสิบนับร้อย บ้าน ต่างตั้งใจปฏิบัติธรรมถือศีล ผู้มีศีลยังไม่มาขอให้ได้มา ผู้มาแล้วขอให้อยู่เย็นเป็นสุข

น้ำใจชาวบุญนิยมเมื่อรวมหมู่ยอมเสียสละ น้ำแรงสร้างสรรค์งาน ผลประโยชน์เหลือกินกิน ใช้ทำให้เกิดสาธารณโภคีต่าง ๆ อำนาจสะดวกให้พึ่งตนเองบริบูรณ์ขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งเจือจาน สะพัดสู่สังคมตามลำดับ

ชุมชนราชธานีอโศก จึงมั่งคั่งด้วยสาธารณโภคี มีที่ดิน โรงเรือนเพื่อทำนาไร่ โรงปุ๋ย โรงเรียน โรงพยาบาล นับว่าร่ำรวยส่วนรวม เหมือนสมบัติของกลางสงฆ์หรือกงสีตระกูลอโศก

คอมมูนบุญนิยมดังกล่าวเกิดขึ้นเพื่อพึ่งตนเองพร้อมบำเพ็ญประโยชน์สุขแก่สาธารณะไปด้วย เป็นระบบเศรษฐกิจยั่งยืน เพราะทุกคนเต็มใจกล้าให้มากน้อยตามศรัทธาสถาณะ แตกต่างจากคอมมูนของจีนซึ่งบังคับ ขาดเสรีภาพทางจิตวิญญาณ ปิดกั้นประตูปัญญาถึงไปไม่รอด

อย่างน่าเสียดาย

ด้วยเอกลักษณ์เศรษฐกิจพอเพียงบุญนิยม สมบูรณ์ด้วยสาธารณโภคีอันวิเศษสุดเช่นนี้ คนจนเงินส่วนตัว บ่เป็นหยั่ง จึงสามารถอยู่ได้ดีทั้งชีวิต เมื่อมีปัญญาดีและไม่ขาดน้ำใจสร้างสรรค์ เสียสละ สร้างมิตร มีชีวิตประเสริฐให้ได้

๓. จนได้จนดีวิเศษตรงไหน..

แม้ชาวโศกในชุมชนบุญนิยมซึ่งมั่งคั่งด้วยสาธารณโภคีมากน้อยเท่าใดก็ตามที พวกเราอย่าอย่าไม่ประมาทกันมากใช้เปลืองต้องหัดกินน้อยใช้น้อยทำงานหนักให้เหลือเผื่อแผ่สังคัม

เมื่ออยู่อย่างจนจนมีผลดีสำคัญ เช่น

๓.๑ ได้พึ่งตัวเองเป็นหลักใหญ่ ถ้าได้ออกแรงเต็มที่ เราอย่ามัวกำลังกายแข็งแแกร่ง เพิ่มพูนสมรรถนะ เท่ากับตั้งตนอยู่บนความลำบากก่อนเพื่อกุศลธรรมจักเจริญขึ้น อกุศลธรรมจักเสื่อมลง

ตรงกันข้ามกับเฮะฮะทำตัวสบาย ๆ ทำเดียวใช้เงินซื้อเงินจ้างหมด มันกลายเป็นตั้งตนอยู่บนความสบาย อกุศลธรรมจักเจริญขึ้น กุศลธรรมจักเสื่อมลง พอเกิดปัญหาไม่สนใจที่เคยตัวก็

เครียดหนัก โทษหนัก โทษนี้ยกเว้นตัวเองไม่มีผิดเลย คนเราต้องจัดให้ตั้งหลักลำบากไว้ก่อนทั้งกายและใจ จะได้ปรับตัวเอง ต้องใช้ปัญญาเพิ่มภูมิเมื่อทนลำบากได้ง่ายได้สบาย สู้ทนไม่ต้องทน

ตรงข้าม ขึ้นไปหัดสบายทำเดียว ไปเจอลำบาก มันไปไม่เป็น รับไม่ไหว สู้ทนไม่ได้ เปราะบางเกิน ทุกข์ตายซัก เหมือนลูกคนมีตั้งค้มักเสียคน เมื่อตามใจเลี้ยงด้วยเงิน กลายเป็นโทษพ่อแม่รังแกฉัน

อึดตา หิ อึดโน นาโถ โภ หิ นาโถ บโร ลียา
ตนเป็นที่พึ่งของตน ใครอื่นจะไปพึ่งได้ถึงไหนนัก

๓.๒ สมบัติน้อยเบาภาระ ดูตัวอย่างสมณะอนาคาริกะ มีบาตร จีวร บริขารกลดรม ไปนอนไหนได้หมด หายห่วง

ไม่เหมือนมีทองเท่าหนวดกุ้ง นอนสะดุ้งจนเรือนไหว ใครที่มีข้าวของทองเงินเกินกว่าหนวดกุ้ง

มันหอบหวงไว้หมด อะไร ๆ ก็ของกู จะอยู่เป็นสุขสบายง่าย ๆ หรือ...

ไหนจะกลัวน้ำท่วม ไฟไหม้ กลัวโจรปล้น กลัวขโมย กลัวโดนจับตัวเรียกค่าไถ่ รวยเกินกินใช้หวงไว้ไม่เกิดประโยชน์ตัวเอง แต่ต้องหอบเอาไว้ ต้องซุกอำพรางดี ๆ ทำเป็นผ้าขี้ริ้วทอทองเห็นไหม คนรวยล้นก็อายคนรู้อีก เวรกรรม!

หันไปเทียบบุญนิยมคนทำงานสาธารณโภคี มีสมบัติเครื่องมือเยอะแยะ แต่ไม่ยึดเป็นของกูตัวกู ก็ดูแลไปตามควร โดนน้ำท่วม โจรขโมยใครทำพัง ไม่เครียดเหมือนเป็นสมบัติส่วนตัวมันทุกข์น้อยผิดกันไกล

ยิ่งทุนนิยมจำ เงินรวยล้นหนอย จะปล่อยให้ในแบงก์ลอย ๆ กลัวด้อยค่า ค่าเงินตก กลัวรวยน้อยลงไป ต้องเดือดร้อนหาทางซื้อทอง ดุนที่ดินเก็งกำไร เลยอยู่ไม่สุข น่าสงสารจัง

รวยเงินมากใช้ว่าจะติดบิต จะจ่ายสักทีก็เสียดาย ไม่ซื้อเหนียวก็รวยไม่ได้

จะกินมากใช้เปลืองก็กลัวเสียสุขภาพ ใช้ผลาญพรำหาความสุขยอมได้สุขชั่วแล่น อยู่ดีไม่ว่าดี ไม่มีสาระ

มีสตังค์ใช้ว่าจะง่าย ให้มีความสุขในการจ่ายทรัพย์

ส่วนตัวจะกินใช้สิ่งจำเป็น พอเหมาะเพื่อสุขภาพด้วย เหลือเก็บเผื่อแบ่งปันเพื่อนพ้องน้องพี่ หากไม่กล้าทำบุญใช้จ่ายเพื่อสาธารณประโยชน์กว้างไกลต่อ

มองไม่เห็นประโยชน์อันใดกับเงินส่วนเกิน หอบหวงล้นเหลือ เมื่อเป็นแค่ตัวเลขอนนึ่งในบัญชีเงินจะมีค่าตรงวินาทีที่ได้ใช้ออกไปเท่านั้นแหละ!?!

เงินทองจึงเหมือนของใช้อื่น ๆ ขึ้นเก็บไว้มากเกินไปแล้ว ๆ เท่ากับเสียของยังงี้ ๆ อยู่นะ

ฉะนั้นสุขของคฤหัสถ์จะเป็นปิตินติดอยู่บ้างเมื่อได้ใช้จ่ายทรัพย์ออกไปให้เกิดประโยชน์ไปตามควร ส่วนใครจะกักตุนเงินทองข้าวของล้นไว้เท่าใดแล้วมีความสุขสมใจ ถือเป็นเรื่องส่วนตัวवादฝนมโนภาพตั้งภพชาติเอาไว้เอง พระสูตรว่าด้วยสุข

ของคฤหัสถ์ ๔ ไม่มีรับรองไว้เลย

ตรงข้ามกลับพบตัวอย่างว่าไว้ เช่น

ผู้มีบุตรยอมเคร้าโคกเพราะบุตร ผู้มีโคยยอม
เคร้าโคกเพราะโค

หมายถึง เมื่อไปมีสมบัติอะไรให้เข้าไปยึดถือ
อุปาทานตัวกูของกู มันทุกข์หนักไม่ใช่เล่น ๆ
ซึ่งไม่่ง่ายนักที่จะเห็นทุกข์ตั้งว่านี่

๓.๓ จนอะไรหรือด้วยอะไรตรงไหนแน่?

ประเด็นรวยจน น่าจะลับสน วัดกันที่เม็ดเงิน
ก้อนไหนเอ่ย?

ธรรมดาคงเข้าใจวัดเงินทองสมบัติเหลือใน
ครอบครองสด ๆ เท่าไรบ้าง

สมมุติง่าย ๆ นาย ก.หาเงินได้ปีละ ๑๐ ล้าน
สร้างโรงพยาบาลไป ๑๐ ล้านสิ้นปีเหลือเงินศูนย์บาท
เทียบนาย ข. หาเงินได้ ๑๐ ล้านเท่ากัน สิ้น ปี
เก็บไว้ ๑๐ ล้าน

ฉะนั้น นาย ข.รวยสะสมได้มั่งงา อยู่กับเงิน
๑๐ ล้าน

ในขณะที่นาย ก.รวยสะพัดไม่ขาดสน ทำบุญ
๑๐ ล้าน แบบนี้น่าจะนับว่าเป็นเศรษฐีเงินถัง แต่
สตางค์ไม่มี

สำหรับคนกล้าจนกล้าให้ กับคนกล้ารวย ว่า
กันไปตามอัธยาศัย แล้วแต่ใจคิดต่อเอง

ประเด็นชัดเจนในสถานการณ์โลกขณะนี้ คือ
คนรวยสุดเพียง ๑ เปอร์เซ็นต์ สามารถกอบโกย
ได้มากกว่าทรัพย์สินของคนอีก ๙๙% รวมกัน

ปัญหาช่องว่างหนี้ไม่พ้นผลพวงการได้เปรียบ
เอาเปรียบของพวกมือยาวสาวได้สาวเอา ด้วย
การใช้เงินทำเงินของทุนใหญ่ ในขณะที่คนเล็ก
คนน้อยใช้หยาดเหงื่อแรงงาน ต้องตกเป็นเหยื่อ
เมื่อคอยกินน้ำได้คอก ทางออกอยู่ที่แสงสว่าง
ปลายอุโมงค์ คือเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงตนพึ่งพา
ตัวเองให้เต็มที่มีมีอื่น

ตกลง รวยอะไร จนอะไร เราน่าเลือกแบบ
ไหน คนจนผู้ยิ่งใหญ่อย่างพระบรมศาสดาเอก
ของโลก เป็นพัน ๆ ปีมาแล้ว คนเป็นล้าน ๆ ยัง
กราบแทบเท้าสุดเศียรเกล้า น่าเดินตามรอย

พระบาทขนาดไหน ในขณะที่มหาเศรษฐีรวยล้านฟ้า
ขนาดไหน มีใครกราบก็คน ยกย่องยาวนาน
เท่าไรเชียว เดียวก็ลืม

ขนาดศาสตราจารย์คาร์ล จุง (Carl Gustav
Jung ค.ศ.๑๘๗๕-๑๙๖๑) ชาวสวิส จิตแพทย์
ชั้นนำของโลก ในช่วงที่มีชีวิตอยู่นั้น ประโยคหนึ่ง
ที่เขากล่าวย่อต่อสาธารณชนบ่อย ๆ คือ “ผมเชื่อ
ว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่โลก
เคยมีมา หลักปรัชญา พัฒนาการ และกฎแห่ง
กรรมทั้งห้าลัทธิหรือศาสนาอื่นอย่างทางไกล”

“I believe that Buddhism is the most
perfect one the world has ever seen. The
philosophy of the Buddha, the theory of
evolution and the law of Karma were far
superior to any other creed.”

ชีวิตนี้สั้นนัก เดียววันเดียวเดือน ไม่ทันไร
ปีใหม่ผ่านไปหนึ่งเดือนแล้ว แก่ไม่ทันอย่างพ่อครู
ว่าจริง ๆ

ยิ่งทุ่มชีวิตให้หมดไปเพื่อหาเงินไม่ยอมหยุดสักที
เหมือนขี่หลังเสือแล้วลงยากยิ่ง ไม่สนุกเลย

รวมความอย่าไปหลงถือรวยจนด้วยยอด
ตัวเลขในบัญชีธนาคาร มันไม่สำคัญเท่ากับ
มีผลงานทำมาหาได้เท่าไร จ่ายออกทำประโยชน์
ต่อได้ยังไงบ้าง ไม่ต้องรวยล้านจนกินใช้ข้ามชาติ
ไม่หมด ใจตายแน่ ๆ

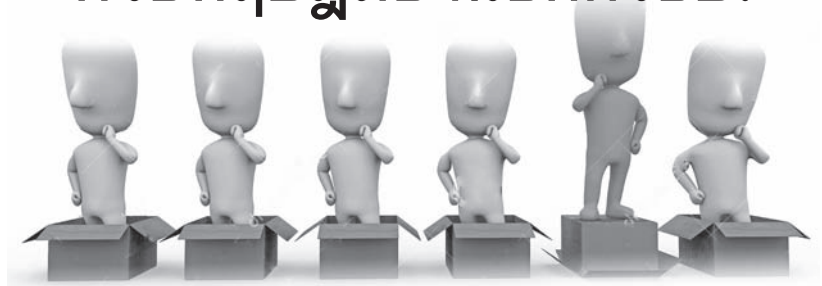
มีแต่เงินเป็นกอง พวกพ้องน้องพี่ไม่มีอาศัย
พึ่งพาเป็นมิตรสหายดี ลังคมลึงแวดล้อมดี ชีวิต
จะโดดเดี่ยวแห้งเหี่ยวหัวโต เงินใช้จะซื้อได้
ทุกอย่าง มันต้องฉลาดใช้เท่านั้นแหละถึงจะเกิด
ประโยชน์ ไม่เป็นโทษ

ยิ่งรวยยิ่งเครียดแสดงว่ามาผิดทางแล้วนะจะ
เหมือนพ่อค้าเงินสดไม่เป็นหนี้ ชื้อง่ายขายดี
มีสภาพคล่องสูง ไม่ต้องมีเงินกองเก็บไว้เยอะเกิน
แค่สำรองให้มีเงินสะพัดเข้าออกได้พอเหมาะ
สำคัญกว่า

หลงน้ำไหลเข้าบานเบิก ไม่ปล่อยไหลออก
ให้สายน้ำเงินทองท่วมทับใจ ยังไงต่อละ.... ๒

การแก้ปัญหาชุมชน ด้วยทฤษฎีมองนอกกรอบ!

“มองนอกกรอบ” แปลว่า
“ไม่คิดอย่างที่เขาคิด”
เพราะเขาคิดกันมานาน
ยังไม่สำเร็จ

ชุมชนวันนี้ปัญหาก็คือ **จน-เครียด-กินเหล้า**
และจบลงด้วยการ**เข้าเมืองผจญภัย** ไปเป็น
มนุษย์เงินเดือนบ้าง หรือมีค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ
หากินวันต่อวัน

เมื่อเข้าชุมชนก็อาจใจหาย อะไรกันวะ มีแต่
คนแก่ ๆ มีเด็กและหมากับแมว!

พลังชีวิตหนุ่ม ๆ สาว ๆ หายเกลี้ยง ออกไป
หาเงินหาทองเพื่อปากเพื่อท้อง...เพื่อครอบครัว...

แก้ปัญหาด้วย “มองนอกกรอบ” แปลว่า “ไม่คิด
อย่างที่เขาคิด” เพราะเขาคิดกันมานานยังไม่สำเร็จ
ยิ่งให้ราชการบริหารก็บอกได้เลย “จบ!”

ตนจึงต้องพึ่งตนเท่านั้น ๆ ๆ ๆ

เรื่องของชุมชน มีเรื่องของปากท้องและเรื่อง
ขยะ หากแก้ปัญหาแบบไปเรียนต่างประเทศมาก็
ทำอะไรล้มเหลว!

ปัญหาชุมชนเราจะแก้ ๕ เรื่อง “อุดรูรั่ว-
สร้างรายได้-สร้างตลาด-ลดขยะ-ดูแลคนแก่”

ก) อุดรูรั่ว การมั่วแต่คิดสร้างรายได้จนลืม
การอุดรูรั่ว ก็เหมือนติดกระดุมเม็ดแรกผิด
พลาด!

แก้เท่าไรก็ไม่จบไม่สิ้น

ทฤษฎี “**กระทำโดยไม่กระทำ**” ถือเป็นเคล็ด
กระบี่ที่สวดยอดอีก ๑ กระบวนท่า

เราจะเริ่มสูตรมหาอุดดังนี้

ก.๑ **อบายมุขทั้งหลาย** โดยเฉพาะเหล่าบุหรี
ของผู้ชาย ผู้หญิงก็น่าจะเป็นเครื่องสำอาง

ไม่อุดรูรั่ว รายได้ถมเท่าไรก็ไม่เต็ม

บางคนค่าสูบค่าตีเม็ดเดือนหนึ่ง ๆ เป็นพันบาท เรา

จะหารายได้เพิ่มจากอาชีพอะไรยุ่งยากและยุ่งเหยิง!

ก.๒ **ลิ่งฟุ่มเฟือยอื่น ๆ** ไม่ควรซื้อก็อย่าไป
พิโรธซื้อ

วันนี้อุปกรณ์อำนวยความสะดวกมีมากมาย
แถมเป็นหน้าเป็นตา ต้องตั้งโน้ ตั้งสติ

“จำเป็นมั๊ย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ?”

มอ’ไซค์ มือถือ ทีวี รถยนต์ ฯลฯ ถ้ามัวแต่
“จำเป็นมั๊ย?”

ก.๓ **พืชสวนครัว** มีพื้นที่รอบบ้านแม่เล็ก
แม้น้อยต้องปลูกทิ้งไว้

ปลูกทุกอย่างที่กินได้ให้มากที่สุด

ท่านทราบไหมว่า ค่าใช้จ่ายจากการซื้อ
อาหารเดือนหนึ่ง ๆ ใช้ไปเท่าไร?

นี่แหละคือตู้เย็นของเรา

นี่แหละคือซูเปอร์มาร์เก็ตเล็ก ๆ ของเรา

ก.๔ **ปุ๋ยใบไม้** ปุ๋ยอินทรีย์เป็นเรื่องดี เป็น
ความปลอดภัยของผู้บริโภค แต่ปุ๋ยใบไม้คือการ
อุดรูรั่วครั้งสำคัญของคนทำเกษตร

ใบไม้ไม่ต้องซื้อหา แต่มันมีพลังแห่งวิตามิน
มหาศาสตร์ที่พืชต้องการ

มีเครื่องลับกิ่งไม้ราคาแค่หมื่นกว่าบาท หรือ
ไม่มีดัดค์เราก็ฝักลับกิ่งไม้เองเป็นชิ้นเล็ก ๆ

**คลุกกับดินก็กลายเป็นปุ๋ยพืชสดไปโดย
ปริยาย**

เมื่อต้นทุนทำเกษตรไม่มี จะขายราคา
เท่าไรก็ไม่กอดตัน

คุ้มทุนไม่ต้องมาคิดเพราะลงทุนน้อยอยู่แล้ว

คนรับซื้อพืชผลจะกดราคา เราก็กินเดือดร้อน

ชีวิตเกษตรกรเขาจึงมีความสุขด้วยประการ
ฉะนี้

ข.สร้างรายได้ จะหาอาชีพเสริมก็ทำไป “อย่า
หมิ่นเงินน้อย-อย่าคอยาวสนา-อย่าอายทำกิน”

เป็นคนประหยัด แล้วก็ขยันขันแข็ง ชีวิตย่อม
มีโอกาสดพบความสุข

“**ไม่มีความยากจนในหมู่มนุษย์**” ก็ยังเป็น
อมตวาจาอยู่วันยังค่ำ

ค. สร้างตลาด ตลาดแห่งแรกเมื่อผลิตสินค้า
ได้คือ**ชุมชนของเรา**

ต้องช่วยกันซื้อ ช่วยกันสนับสนุน

แพงนิดแพงหนอย อย่าย่น เราพี่น้องกัน ขอ
กันกินมากกว่านี้ก็เคยทำ

ตลาดต่างถิ่นถือเป็นระยะที่ ๒ แล้วแต่ความ
สามารถ และขึ้นกับศักยภาพของชุมชนที่รู้จัก
มักคุ้นกับตลาดต่างถิ่นเป็นส่วนตัว

ง. ลดขยะ ต้องกลับมาทบทวนการแก้ปัญหา
แบบเรียบง่าย ไม่ฟูฟ้อหลังการ

ไม่ต้องพึ่งเทคโนโลยี

ไม่ต้องใช้งบประมาณแยะ

มาลองแก้ปัญหาแบบสามัญชนกัน!

ขยะนับวันจะล้นชุมชน มันทำลายดินน้ำลม
ไฟให้พินาศ ให้เป็นพิษ

จะให้ชาวบ้านคัดแยกขยะเป็นก็ทำไป แต่จะ
ไม่ทันการ

ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ตั้งงบประมาณก้อนเล็ก ๆ
เก็บขยะให้จริงจัง

จ้างชาวบ้านมาแยกขยะให้เข้มข้น

อย่ามัวแต่คิดว่าเก็บขยะต้องมีรายได้ ต้องไม่
ขาดทุน คิดอย่างนี้ขยะเขาไม่รอเรา!

งบประมาณค่าใช้จ่ายตั้งไว้มากมาย เจียด

๑ ส่วนมาจ้างคนงานคัดแยกขยะ

หาพื้นที่เหมาะ ๆ

ขยะสดทำปุ๋ย

ขยะแห้งยังแบ่งขายได้หลากหลาย รายได้นี้
ให้ถือเป็น “ผลพลอยได้”

แค่นี้ก็แก้ปัญหาขยะล้นได้

ขยะมาก-เพิ่มคนเก็บคนแยกให้มากขึ้น ค่า

ใช้จ่ายไม่แพงมาก

ช่วยรักษาลิ่งแวดล้อม คุ่มแสนคุ่ม

จ. ดูแลคนแก่ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คนแก่
ที่เราดูแลจับมาเข้าชมรม จับมาเข้าโรงเรียน
หรือ...ฯลฯ

การดูแลเอาใจใส่สุขภาพทั้งกายใจของคนแก่
ก็จะดีวันดีคืน

โรคซึมเศร้า โรคประจำตัวหายเป็นปลิดทิ้ง

คนสูงอายุถือเป็นต้นทุนที่ถูกละเลยมานาน

คนแก่คนสูงอายุ ยังสามารถทำงานได้มากมาย
เป็นวิทยากร เป็นอาสาสมัคร เป็นปราชญ์อีก
ต่างหาก!

ที่ได้หัววัน คนแก่ของฉือจี้มีเป็นหมื่น ๆ เป็น
แสน ๆ

เขาเอามาช่วยแยกขยะ

รายได้ส่วนนี้เขายกให้ทีวีคุณธรรม มีรายการ
แต่ไม่มีโฆษณา

สรุป ปัญหาชุมชนไม่ใช่ปัญหายุ่งยาก สลับ
ซับซ้อน แต่อยู่ที่ความตั้งใจจริงที่จะแก้ปัญหา

สสส.เขาทำโครงการกับ อบต. มาหลายปี
สำรวจข้อมูลในทุกมิติ

อบต.ที่รับงบประมาณก็เริ่มขับเคลื่อน
สุขภาวะของชุมชน

อบต.ที่แข็งแรงก็กระเถิบเลื่อนระดับมาเป็น
แม่ข่าย ระดมส่งเสริมให้ อบต.อื่น ๆ มาเป็น
ลูกข่าย

การขับเคลื่อนก่อเกิดการแก้ปัญหาในชุมชนได้
เป็นอย่างดี

แน่นอน อบต.ที่ทำส่งเดชก็ต้องมีหลงหู
หลงตา

ปัญหาในชุมชนซึ่งเป็นปัญหาระดับประเทศ
จึงต้องร่วมมือกันทุกภาคส่วน

ทั้งภาครัฐและประชาชน

ถ้าถามวันนี้ก็พอเห็นแสงเงินแสงทองขึ้นจับ
ขอบฟ้ารำไรๆ

“ทำแล้ว-ทำเป็น-ทำให้มาก และทำให้
เชี่ยวชาญ”

เป็นแนวทางของทุกชุมชน **☞**

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๖

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก “กาย” แยก “จิต” แบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ ที่เรารู้จักจาก “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” โดยมี “ธรรม ๒” เป็นองค์ประกอบของรูปกับนาม อตมากำลังพยายามไขความลึกแห่งความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุคนี้ หรือยุคไหนๆ ก็ตาม ได้แน่นอน

ผู้ปฏิบัติ “สัมมาสังกัปปะ ๗” ได้ผลจะมี “วิชา ๕” เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร ๓” ได้จริงอย่างสัมมาทิฏฐิแท้ ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ “มโนมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพโอสถญาณ-เจโตปริยญาณ” เจริญขึ้นไปตามลำดับ จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “อาการ” ใน “รูปธรรม” และใน “นามธรรม”

“อาการ” นี้แหละคือ ภาวะจะเป็น “รูป” กับ “รูป” ประจต่างกันอยู่ก็ได้ ก็เป็นเรื่องของ “อุตุนิยาม” ถ้าเป็น “รูป” กับ “นาม” ประจต่างกันอยู่ก็ นี่แหละที่นักปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้ให้ถึง “ปรมัตถธรรม” จาก “นาม”

มาเรียนรู้ “อาการ” ที่ประจต่างกันอยู่ของ “รูป” กับ “นาม” ในความเป็นผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง ให้ถึงนัยสำคัญของมันดูบ้าง นักบวชของพุทธนั้น ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง ภิกษุทุกผู้

ต้องศึกษาแยก “กาย” แยก “จิต” ในความเป็น “กาย ๕” คือ “กรรมฐาน ๕” นี้ให้สัมมาทิฏฐิ

ไม่เช่นนั้น ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรม รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ที่จะพาบรรลุอารยธรรมได้เป็นอันขาด

เพราะจะปฏิบัติ “วิโมกข์ ๘” ไม่บริบูรณ์ ด้วย “กาย” ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

หากผู้ปฏิบัติธรรมคนใดความเป็น “กาย” ก็ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เป็นสัมมาทิฏฐิ ก็จะไม่สามารถปฏิบัติ “วิญญาณฐิติ ๗” ให้ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “สัตว์” ที่ตนเป็นอยู่ได้เลย สัตว์ ที่ว่านี่คือ สัตว์โอปปาติกะ (สัตว์ที่ผุดเกิด) ในตน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑)

เช่น ความเป็นสัตว์นรก สัตว์เทวดา หรือมนุษย์ ใน “วิญญาณฐิติ” ข้อที่ ๑ ใน “วิญญาณฐิติ ๗” เป็นต้น ซึ่งเราจะเรียนรู้ได้ ด้วย “กาย” ด้วย “สัญญา” แล้วเราจึงจะกำจัดความเป็น “สัตว์” ของเราให้หมดสิ้นไปจากตนได้ จนได้เป็นอรหันต์

ปุถุชนทุกคนยังมีความเป็น “สัตว์โอปปาติกะ” อยู่ทั้งนั้น ตั้งแต่เป็น “สัตว์นรก” นั้น ทุกคนต้องเป็นแน่นอนอยู่แล้ว เพราะอวิชชา

แม้จะสามารถปฏิบัติจนกระทั่งตนพ้นความเป็น “สัตว์นรก” แล้ว เป็นสัตว์เทวดาได้ ก็ยังต้องปฏิบัติเพื่อ “พ้นจากความเป็นสัตว์เทวดา” นั้นๆ อีก ที่สุดต้อง “พ้นความเป็น สัตตาวาส ๙” จึงจะสัมบูรณ์เป็นอรหันต์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ถ้ากำจัด“สัตว์”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ “สัตตาวาส ๙”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘) ไม่ได้ ก็ต้องเวียนตกนรก ขึ้นสวรรค์เก็บกันอยู่ตลอดเวลา เป็นอรหันต์ไม่ได้

แม้หนักปฏิบัติธรรมของพุทธแท้ๆ ทุกวันนี้เพี้ยนไปเป็นแบบเดียรถีย์(หนักปฏิบัติธรรม หรือนักบวชภายนอกพระพุทธศาสนา) ปฏิบัติแล้วไปรู้จักความเป็น“สัตว์นรก สัตว์เทวดา” ตามหนักปฏิบัติธรรมนอกพุทธ(เดียรถีย์) ไม่ตรงตามพระอนุสาสนีพระพุทธเจ้า จึงรู้ไม่แจ่มรู้ไม่จริง ในความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”

เพราะกำหนดรู้(สัญญา)ความเป็น“กาย”ของ“สัตตาวาส ๙”(ความเป็นสัตว์โอปปาติกะที่อยู่ในวิญญานของคน โดยเฉพาะของตน)ไม่ถูกต้อง

คือ หากเข้าใจความเป็น“กาย”ผิดไปเสียแล้ว ความเป็น“กาย”ต่างๆ ย่อมรู้ผิดไปหมด ตั้งแต่คำว่า “สักกาย”(กายของตน) ขึ้นต้นไปเลย ที่เป็น“สังโยชน์ข้อที่ ๑” ก็ไม่รู้จักรู้แจ่มรู้จริง จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ่มรู้จริง“กายสังขาร”ไปที่เดียว “ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งสาย แม้“สังขาร”ก็ไม่รู้ ก็เป็นอันมี“อวิชชา”ไปตลอด พันอวิชชาไม่ได้

เมื่อความเป็น“กาย”(องค์ประชุมหรือที่รวมของรูปกับนาม) ก็มีจกาทิฏฐิเสียแล้ว “กาย”อื่นๆที่จะต้องเรียนต้องรู้อีกมากมายหลาย ก็ผิดเพี้ยนไปหมดแน่นอน

เพราะ“รูปกาย”หรือ“นามกาย”ที่เป็น“ธรรม๒”(เหตุ ธรรมดา)ในความเป็นวิญญานก็ดี

ในความเป็นเวทนาจิตี ในความเป็นตณหาจิตี ย่อมไม่มีทางจะรู้จักรู้แจ่มรู้จริงได้แน่

ด้วยเหตุมีจกาทิฏฐิในคำว่า“กาย”เสียแล้ว จึงเริ่ม“โลกุตรภูมิ”ข้อแรก(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)ก็ต้องผิดไปแน่ๆ เป็นอันหมดสิทธิ์จะบรรลุผลสำเร็จในการปฏิบัติกับ“กายในกาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งหนักขนาดไหน ก็มีจกาทิฏฐิอยู่นั้นแหละ “การทำใจในใจ”(โยนิโสมนสิการ)ไม่เป็น“สัมมาปฏิบัติ”แน่นอน แม้จะหลงว่าตนได้“สมาธิ”ก็เป็น“มิจกาสมาธิ”เท่านั้น

“การทำใจในใจ”(มนสิการ)“ไม่ถ่องแท้”(อโยนิโส) เพราะจะ“ไม่ลงไปถึงที่เกิด”(อโยนิโส) นั่นคือ จะไม่สามารถเห็น“จิตเกิด”(อกุศลจิตเกิด)ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มุลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘๘)ว่า มนสิการ(การทำใจในใจ)ต้องเข้าไปถึง“ที่เกิด”(สัมภวะ) แล้วจึงจะ“กำจัดอกุศลจิตนี้ให้ดับหรือให้ตาย”สำเร็จได้

เพราะความเป็น“กาย”ต่างๆที่จะต้องเรียนรู้อย่างรู้จักรู้แจ่มรู้จริงอย่างถูกต้องในความเป็น“กาย”เหล่านั้น แต่เมื่อไม่ถูกต้องก็หมดท่า จึงหมดสิทธิ์บรรลุธรรมแน่นอน

เพราะเข้าใจความเป็น“กายกสิ”(กิเลสซึ่งเป็นสิ่งชั่วช้าที่อยู่ในกาย=สมุทัยอริยสังข์แท้ๆ)-กายกัมมัฏญตา(ความเป็นของควรแก่การงานแห่งกองเวทนา,สัญญา,สังขาร)-กายปาคุญญตา(ความคล่องแคล่วแห่งกองเวทนา,สัญญา,สังขาร)-กายคตา(สิ่งที่เป็นไปในกาย)-กายกรรม(การกระทำทางกาย)-กายา

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

นุปัสสนา(การตั้งสติกำหนดพิจารณากาย,การพิจารณา
ภายในกาย)-กายภาวนา(การทำให้เกิดผลของการ
อบรมกาย, การทำให้เกิดผลในการปฏิบัติของกาย)
เป็นต้น และ“กาย”อื่นๆอีกมากมายก่ายกอง
ล้วนผิดไปหมด ปฏิบัติก็ไร้มรรคผลแน่ๆ

ก็ยอมปฏิบัติธรรมสูญเปล่า..เสียเวลา
เพราะแค่คำว่า“กาย”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่
ต้นทางที่เป็นหัวใจของความรู้ธรรมเสียแล้ว

พระพุทธเจ้าจึงทรงกำชับว่า ทุกคนผู้
บรรลुरुธรรมนั้นจะต้องปฏิบัติมี“กายสักขี”
เป็นเครื่องยืนยัน หมายความว่า ต้องมี“กาย”
เป็นพยานหลักฐานยืนยันว่า ได้ปฏิบัติชนิด
ที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” สำเร็จวิริยาบถ
อยู่ เพราะเห็นด้วยปัญญา”จริง จึงจะเป็นผู้
บรรลुरु“วิมุต”อย่างแท้ได้ เช่น ปัญญาวิมุต
หรืออุกโกตภาควิมุต เพราะอาสวะของผู้นั้น
หมดสิ้นแล้ว (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ทั้ง“ปัญญาวิมุต” ทั้ง“อุกโกตภาควิมุต”
นั่นคือ ผู้ที่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว”ทั้งคู่
ผู้ที่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว”ก็
ชื่อว่า “อรหันต์”แล้ว จะเป็นคนผู้มีศรัทธา
จริต(ศรัทธานุสารี)ก็ตาม หรือผู้มีพุทธิจริต
(ธรรมานุสารี)ก็ตาม ผู้ที่“อาสวะของตนหมด
สิ้นแล้ว” เป็นอรหันต์นั้น ย่อมมี“กายสักขี”
ครบพร้อมแน่นอน ตามคำตรัส ใช่มั้ย?

ดังนั้น ผู้ที่ได้ชื่อว่า“อรหันต์” ก็ต้อง
“อาสวะของตนหมดสิ้นแล้วจริง” จึงเป็นผู้มี
“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”แล้ว ตามเงื่อนไข

ของพระพุทธเจ้า

ฉะนั้นเองในคนผู้“ปัญญาวิมุตติ”ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า
“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”กับท่านกันอีก
เพราะมีสัมมาทิฏฐิมาแน่นอนแล้ว ตามคำ
ว่า“โฆ”นิบาตบอกความรับรองย้ำเน้นภาวะที่
มี“สัมมาทิฏฐิจริง”มาแล้วนั้น จึงไม่ต้องย้ำ
ซ้ำซากความจริงนั้นอีก(น เหว โฆ) ดังนี้

ส่วนผู้ที่เพียงแค่“อาสวะบางอย่าง
หมดสิ้นแล้ว”นั้น ก็ต้องเป็นผู้มี“ปัญญา”
ในการ“หมดสิ้นอาสวะ”นั้นๆ ดังนั้น สาย
ศรัทธาจริต(พื้นนิสัยหนักไปทางศรัทธา)ที่ไม่ใช่
สายพุทธิจริต(พื้นนิสัยหนักไปทางปัญญา) จึงต้อง
ย้ำกันว่า มี“กายสักขี”หรือยัง?

ต้องใช้“ปัญญา”ตรวจสอบความเป็น“กาย”
ให้สัมมาทิฏฐินะ!!!!

จึงเตือนสายศรัทธานุสารี แม้จะแน่ใจ
ตนมี“ศรัทธาวิมุต”บ้างแล้ว ว่า ต้อง“สัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” และต้อง“มีปัญญา
สัมผัสเห็นกิเลสของตน”ด้วย“กาย”อันหมายถึง
ถึงว่า ต้องมีทั้งภายนอกและภายใน เป็น
“ธรรม๒”ว่า หมดสิ้นใน“กาย”นั้นๆ จริงนะ

สำหรับผู้เป็น“พุทธิจริต”นั้น เมื่อเป็น
“ธรรมานุสารี”ก็มี“ปัญญา”นำ ย่อมรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”สัมมาทิฏฐิมา
แล้วตั้งแต่ต้นทาง ดังนั้น เมื่อเป็น“ทิฏฐิ
ปัตตะ” และเป็น“ปัญญาวิมุตติ”จึงไม่ต้องพูด
อีกว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” สำเร็จ

อิริยาบถอยู่” เพราะเป็นผู้มีภาวะสัมมาทิฏฐิ
ในความเป็น“กาย”มาแน่นอนแล้ว ดังที่บาลี
ขึ้นต้นด้วยคำว่า “น เทว โข...” นั่นเอง

ความเป็น“กาย”จึงสำคัญยิ่ง ปานไหน
ซึ่งต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“กาย”
เป็น“จิต”จาก“กรรมฐาน ๕”ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,
หนังนี้เองที่เป็น“มูลกรรมฐาน”ที่อุปัชฌาย์
ให้สัททวิทริก(หมายถึงศิษย์) เรียนกันก่อนอื่น
“มูลกรรมฐาน”คือ กรรมฐานเบื้องต้น
ที่สำคัญและจำเป็นสำหรับนักบวชหรือนัก
ปฏิบัติธรรมทุกคน เพราะมีพร้อมในตัวเรา

“กรรมฐาน”คือ ฐานแห่งการกระทำ
หรือฐานแห่งการปฏิบัติของนักปฏิบัติธรรม
ที่จะต้องเริ่มเรียนรู้ให้สัมมาทิฏฐิ เพื่อเป็น
รากฐานแห่งการปฏิบัติธรรมของพุทธ

ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังนี้แหละเป็นชีวะ
ชั้น“จิตนิยาม”ที่มี“รูปธาตุ”และ“นามธาตุ”
ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถเรียนรู้“อาการ”ของ“ธาตุ”
ที่เป็น“ธรรม ๒”(รูปธาตุกับนามธาตุ)ที่ปรุงแต่ง
กันเกิดมา...เป็นผม เป็นชน เป็นเล็บ เป็น
ฟัน เป็นหนัง ได้อย่างมีนัยยะที่จะรู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“รูป”เป็น“นาม” และแยก
“กาย”แยก“จิต”ได้ดีลึกซึ้งสะดวกยิ่งในตน

ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังจึงเป็น“กรรมฐาน”
สำคัญของการกระทำหรือการงาน”ที่จะต้อง
เรียนรู้ปฏิบัติ อันมี“รูป”กับ“นาม” เพื่อรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”เป็น“จิต” จาก
“เวทนา”ในขณะมี“ผัสสะ”

ผู้ปฏิบัติจึงจะได้เรียนรู้“อาการ-ลึงคะ-
นิमित-อุเทศ”ที่เกิดจริงขณะมี“สัมผัสด้วย
การกระทบ”(ปฏิขัมผัสโส)อย่างรู้จัก รู้แจ้ง
“อาการ”จริงของภาวะที่เป็นกาย-เวทนา-
จิต-ธรรมได้ แล้วจึงจะพิจารณา“กายใน
กาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม”ที่เป็น“โลกียะ” แล้วเราก็ปฏิบัติจน
สามารถทำให้เป็น“โลกุตระ”ไปตามลำดับ
ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บรรลุนิพพาน
มรรค-โสดาปัตติผล แล้วก็สัททวิทริก
-สัททวิทริก-อนาคามีมรรค-อนาคามีผล-
อรหัตตมรรค-อรหัตตผล และนิพพาน
บริบูรณ์ด้วย“โลกุตระ ๔๖”(พตปฎ. เล่ม ๓๑
ข้อ ๖๒๐)อย่างเป็นจริงตรงตามพระพุทธวจนะ

ในศาสนาพุทธนั้นผู้บวชเป็นภิกษุ
ทุกคน จึงจะได้รับ“กรรมฐาน ๕”ผม,ชน,
เล็บ,ฟัน,หนังนี้เป็น“มูลกรรมฐาน”จาก
อุปัชฌาย์เป็นสำคัญก่อนอื่นเลย

แต่ทุกวันนี้ ปล่อยปละละเลยกันหมด
แล้ว ทั้ง“กรรมฐาน ๕”นี้ อุปัชฌาย์ส่วนมาก
ไม่ได้สอน“กรรมฐาน ๕”นี้กันแล้ว แม้แต่
“ศีล”ที่เป็น“ธรรมนุญ”ของศาสนาพุทธแท้ๆ
คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ก็พากัน
ละเมิด“ศีล”ธรรมนุญนี้กันจนเกือบหมดสิ้น
แล้ว ในความเป็นศาสนาพุทธทุกวันนี้

โดยเฉพาะ“มหาศีล” ที่เป็น“ศีล”อันยิ่ง
ใหญ่ ยืนยันความยิ่งใหญ่ในการเป็นศาสนา
พุทธว่า “ไม่มีเดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานถา”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ซึ่งแตกต่างจากศาสนาอื่น ยิ่งใหญ่กันตรงนี้ เพราะพระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาของพระองค์ด้วย“การศึกษา ๓”(ไตรสิกขา) ตั้งแต่เริ่มต้นศาสนามาทีเดียว ที่ยืนยันระบอบหรือรูปแบบการบริหารปกครองความเป็นอยู่“สังคัมพุทธ”โดยมี“ธรรมนุญ”ที่ตราไว้ว่า ผู้ออกบวช เมื่อมาบวชแล้ว สำรวมระวังในพระปาฏิโมกข์อยู่(ปาฏิโมกข์ สวรรสูต วิหริติ) สมาทานศึกษาในสิกขาบททั้งหลาย(สมาทย สิกขติ สิกขาปเทสุ) ถึงพร้อมด้วยศีล(ศีลสัมปนโน)

และอย่างไร ภิกษุจึงชื่อว่า“ถึงพร้อมด้วยศีล” นั่นก็คือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” นี้เอง ที่ภิกษุหรือผู้เป็นชาวพุทธทุกๆ ต้อง“เว้นขาด”(เวรมณิ) เพราะอะไรก็ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ให้“เว้นขาด” ก็ต้องทำ

“เว้นขาด”(เวรมณิ) หมายความว่าอย่างไร ก็หมายความว่า ไม่ประพฤติ ภิกษุหรือชาวพุทธก็ไม่ประพฤติ ไม่กระทำในข้อที่พระวจนะตราว่าให้“เว้นขาด”(เวรมณิ) นั้นๆ

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้ เป็นสิกขาบทใหญ่ ลำคัญยิ่งของศาสนาพุทธ ไม่ใช่สิกขาบทเล็กน้อยแน่นอน ซึ่งจะละเลยหรือละเลิก ไม่ได้เป็นอันขาด

โดยเฉพาะ “มหาศีล”ก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า มหา=ใหญ่ เรื่องของส่วนใหญ่นี้ มีใช้ส่วนตน

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้นเป็น“ธรรมนุญ”ของพุทธ เป็น“พระปาฏิโมกข์”

ชุดแรกและชุดเดียว ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้นในศาสนาของพระองค์ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่เคยบอกให้ลด หรือให้เล็กลง แม้แต่ให้อนุโลม

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็น“พระปาฏิโมกข์”แท้ๆจริงๆ ฉบับเต็ม

ส่วน“วินัย ๒๒๗”นั้น เป็นปาฏิโมกข์ที่บัญญัติขึ้นภายหลัง เป็นหลักธรรมแห่งอาญา ซึ่งไม่เหมือน“ธรรมนุญ” เพราะ“ธรรมนุญ”เป็นแม่บท แต่“วินัย”เป็นกฎที่ตราขึ้นมาเพิ่มเติม และมีบทลงโทษ จึงแตกต่างกันคนละนัยยะกับ“ธรรมนุญ”ที่เป็น“สิกขาบท”แห่ง“ศีลปาฏิโมกข์”แท้ๆ

“ศีล”จึงเป็นหลักใหญ่ระดับ“ธรรมนุญ” ส่วน“วินัย”ก็เป็นหลักรอง กฎหมายอาญา ทุกวันนี้ ผิดเพี้ยนไปมาก ถึงขั้นถ้าถามว่าภิกษุถือศีลอะไร เท่าไหร่ ก็จะตอบกันทันทีอย่างแม่นยำมั่นใจทั่วไปว่า “ศีล ๒๒๗”

ทั้งๆที่กฎระดับ“วินัย”นี้เป็นแค่กฎชั้น(เวรมณิ)อาชญา หรือกฎหมายอาญาเท่านั้น

ส่วน“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้น เป็น“โอวาทปาฏิโมกข์”ต้นราก ที่ทรงบัญญัติขึ้นมากำหนดความเป็นศาสนาของพระองค์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ศาสนาพุทธคืออย่างนี้ๆ ที่เป็น“ศาสนาพุทธ”แน่ๆแท้ๆ นั่นคือ มี“ศีล”หรือกฎหลักอย่างนี้ๆ เป็นหลักปฏิบัติ “เว้นขาด”(เวรมณิ)จากอย่างนี้ๆนะ

ก็เป็นอันชาวพุทธเองแท้ๆ ก็แทบไม่รู้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

จักกันแล้ว อาตมาพูดขึ้นมาว่า “นี่แหละคือ ธรรมบุญของศาสนาพุทธ” ก็จงง จะไม่ เชื่อด้วยซ้ำกระมัง ว่า ที่พูดนี้จริง ถูก

“ธรรมบุญ” หมายถึง หลักสูงสุด ถ้า เป็น“ศาสนา” ก็เป็นหลักสูงสุดของศาสนา คือ พุทธธรรมบุญ หรือถ้าเป็น“ประเทศ” ก็เป็น หลักสูงสุดของประเทศ คือ รัฐธรรมบุญ

แต่ชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่นำพาธรรมบุญ ของศาสนากันแล้ว ถึงขั้นกล่าวได้ว่า ไม่รู้ด้วย ซ้ำว่ามี“ธรรมบุญ”นี้ของพุทธศาสนา ชาว พุทธเกือบทั้งหมดแม้แต่ภิกษุ ซึ่งเป็นผู้ที่ จะต้อง“เว้นขาด”ตัวหลัก เพราะเป็นตัวแทน ของศาสนาพุทธผู้สืบทอดพระศาสนาแท้ๆ ก็“ไม่เว้นขาด” ไม่“เวรมณี”(เว้นขาด)ตามข้อที่ เป็นพระพุทธรวณะให้“เว้นขาด”ไว้นั้นแล้ว

ซ้ำมีหนาละเมิดข้อที่พระพุทธรเจ้าตรัส ให้“เว้นขาด”เอาด้วย เหมือนจะเย้ยหยัน พระพุทธรวณะ หรือไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งๆธรรมบุญ นี้มีในพระไตรปิฎก ซึ่งเป็นคัมภีร์แท้ของ ชาวพุทธผู้นับถือเป็นหลักของศาสนาอยู่จริง

ซึ่ง“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็น เครื่องชี้บ่งชัดเจน หรือเป็นเครื่องแสดง “ความเป็นพุทธ” ว่า เป็น“ศาสนาหนึ่ง”ที่ เกิดขึ้นมาในโลก มี“ธรรมบุญ”อย่างนี้ ที่แตก ต่างจากศาสนาอื่น เพราะ“เว้นขาด”(เวรมณี)จาก “เดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานกถา”ตาม“มหาศีล” ที่ทรงบัญญัติไว้

มีทั้ง“ศีล”ที่เป็นหลักให้ปฏิบัติ ที่จะพา

ไปบรรลู่“สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณ ทัสสนะ” ซึ่งมีอยู่ใน“จุลศีล”เป็นต้น มีทั้ง “ศีล”ที่เป็นเครื่องชี้บ่งความเป็นศาสนาพุทธ อันเป็น“ศาสนานินิพพาน” จึงไม่มี“เดรัจฉาน กถา-เดรัจฉานวิชา”อยู่ในศาสนาเป็นแน่

เพราะถ้าศาสนาไหน หรือแม้แต่ชาว พุทธหมู่ไหนมี“เดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานกถา” ตามที่บัญญัติไว้เป็น“ธรรมบุญ”นี้ ก็ไม่ถูกต้อง ไม่ใช่ศาสนาพุทธ ไม่มีนิพพานแน่ๆ ซึ่งผิดเพี้ยนออกไปนอกศาสนาพุทธแล้ว และ กลายเป็นเดียรถีย์ไปจริง ตามที่เป็นจริงนั้น

เพราะแสง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธกัน แล้วจริงๆ จึงเป็นพุทธกันแค่“ชื่อ”ว่าพุทธ แต่ สาระแท้ๆไม่มีมรรคมีผล แม้แค่“ศีล” ธรรมบุญยังละเมิด หรือไม่ประพฤติกันแล้ว ซ้ำมีหนาละเมิดกันทั้งภิกษุทั้งฆราวาสรวมน มือกันส่งเสริมข้อที่พระพุทธรเจ้าให้“เว้นขาด” นี้กันอย่างครึกครื้นเอาด้วย

ดังนั้น “ศีล”สำคัญยิ่งของศาสนา คือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ก็ดี “กรรมฐาน ดั้งเดิม”ที่เป็น“รากเหง้าแห่งกรรมฐาน”ที่ สำคัญยิ่งของศาสนา คือ “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน, หนั่ง”ก็ดี ซึ่งผู้เข้ามาบวชเพื่อมุ่งนิพพานกัน จริงๆแท้ๆ จะต้องพิจารณาวิเคราะห์วิจัย (analyze = โยนิโสมนสิการ)ศึกษาเรียนรู้ให้รู้จัก รู้แจ้ง“รูป”และ“นาม” โดยเฉพาะความเป็น “กาย”เป็น“จิต”ได้ง่าย ชัด ในความเป็น “ปรมาตถธรรม” เกิดสัมมาทิฐิ

“กาย”นี่เป็น“กรรมฐาน”แท้จริงสำคัญมาก เป็นเรื่องของการพิจารณาวิเคราะห์ วิจัย(analyze = โยนิโสมนสิการ)ที่ต้องเรียนรู้ทั้ง “รูปกาย”ทั้ง“นามกาย”มีต่างกันหลากหลาย เพราะ“กาย”เป็น“ธรรม ๒” เป็น“องค์ ประชุมหรือเป็นองค์ประกอบ”ของ“รูปกับ นาม”เสมอ ไม่ใช่“ธรรมเดียว”หรือ“ธรรม หนึ่ง” แม้จะอยู่ในฐานะของ“รูปกาย”หรือ ฐานะของ“นามกาย” ก็จะต้องแยกแยะ วิเคราะห์วิจัย(analyze)ในความเป็น“กาย”

มีใช้ไปกำหนดจุดจ่อให้นิ่งอยู่ที่จุดใด จุดหนึ่งของความเป็น“กาย” นั่นมัน“กสิณ” ไม่ใช่“กรรมฐาน”

“กาย”ไม่ใช่“กสิณ”แต่เป็น“กรรมฐาน” เดียวนี้เลอะเทอะกันไปหมดแล้ว ไม่รู้ว่า “กรรมฐาน”ที่เป็นเครื่องมือของ“วิปัสสนา วิธี”เพื่อปฏิบัตินั้นมีการแยกแยะวิเคราะห์ วิจัย(analysis)ให้รู้แจ้ง“หลากหลาย”

ส่วน“กสิณ”นั้นเป็น“เครื่องเกาะยึด”ใน การสะกดจิต(hypnosis)ที่มุ่งไปสู่“หนึ่งเดียว”

“กรรมฐาน”ไม่ใช่“กสิณ” เหนือชั้นกว่า “กสิณ”เพราะมีทั้งรู้-ทั้งหยุดเด็ดขาด แต่ บรรดาอุปัชฌาย์อาจารย์สมัยนี้หลงผิดกัน เลอะเทอะ เช่น ไปหลงว่า“พุทโธ”บ้าง “สัมมาอรหัง”บ้าง “พระพุทธรูป”บ้าง “ลูก แก้ว”บ้าง “ยุบหนอ-พองหนอ”บ้าง อะไร ต่ออะไรเยอะแยะ ซึ่งบานปลายไปเกินกว่า “กสิณ ๑๐”ที่มีกันแต่เดิม อรรถกถาจารย์

ก็ว่ามี“กสิณ ๔๐”บ้าง แต่วันนี้มันกว่า ๑๐๐ ไปแล้วมั่ง ที่หลงไปเรียกกันว่า“กรรมฐาน”

โดยไปเข้าใจผิดว่า “กรรมฐาน”นั่นคือ อุปกรณ์ที่ช่วยจูงใจให้จิตเป็น“สมถะ” ซึ่ง จริงๆ“กรรมฐาน”นั่นไม่ใช่เครื่องมือสะกด จิต(hypnotyse) เพื่อทำ meditation มุ่งเข้าไป สู่ความเป็น“ธรรม ๑” นั่น..มันคือ“กสิณ” ไม่ใช่“กรรมฐาน”เลย คนละเรื่องคนละทาง เพราะ“กรรมฐาน”นั่นคือ เรื่องของการ พิจารณาวิเคราะห์วิจัย ซึ่งแยกแยะออกไป เพื่อเจริญความรู้อะไรหลายอย่างๆ ขึ้น(analyse) ที่ต้องเรียนรู้ทั้ง“รูปกาย”และ “นามกาย” ทั้งโลกียะและโลกุตระ

“กรรมฐาน”แท้จริงจึงสำคัญมาก เป็น เรื่องของการพิจารณาวิเคราะห์วิจัย(analysis = โยนิโสมนสิการ) ที่ต้องเรียนรู้ทั้ง“กาย”และ “จิต” และทั้ง“รูปกาย”และ“นามกาย”

ซึ่งคำว่า “กรรมฐาน”และ“กสิณ”นั้น แตกต่างกันอย่างไรรู้ก็ต้องรู้แจ้งชัดเจนจริง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า“ลมหายใจเข้า-ลม หายใจออก”(อานา-อาปาณะ)ที่เป็น“กาย”ชนิด หนึ่ง(ในอานาปานสติสูตร) ผู้มีจักษุวิมลก็เข้าใจ ว่าเป็นเพียง“กสิณ”เท่านั้น ไม่สามารถเข้าใจ ว่า“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก” ซึ่งผู้สัมผัส มา ทัวิมลจะอาศัยเป็น“กรรมฐาน” ไม่แค่“กสิณ”

เพราะแค่“กสิณ”นั่น มันเป็นอุปกรณ์ นำพาให้เกิด“สมถะ”เท่านั้น เป็นเรื่องของคน “สะกดจิตตนเอง” เป็น hypnotize แท้ๆ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แต่“กรรมฐาน”แท้จริงใช้เป็นอุปกรณ์ นำพาให้เกิด“วิชา ๘” ซึ่งเป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ไม่ใช่เอาไปใช้เป็น“อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์” อันเริ่มจาก“วิปัสสนาญาณ”เป็น“วิชา”ข้อต้น ไปจนถึง“วิชา”ข้อ ๘ จนกระทั่ง“อาสาชกขญาณ”สุดท้าย มาสาธยายเรื่องผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง กับความเป็น“ธรรม ๒” ให้ลึกละเอียดไปถึงความเป็น“กาย”เป็น“จิต”กันอีกต่อ

“กรรมฐาน ๕”ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง จะเป็นอุปกรณ์สำคัญที่มีอยู่ในร่างกายของคนทุกคนพึงมีใช้กันได้เสมอ ซึ่งเป็นเครื่องมือในการศึกษาที่ลึกซึ่งวิเศษมาก จากการศึกษาความเป็น“อาการ”(และสังคะ,นิมิต,อุเทศ)ของ“กาย” และความเป็น“อาการ”ของ“จิต”ให้ถ่องแท้(โยนิโส) ให้ลงไปถึงที่เกิด คือ“สัมภาวะ”(แดนเกิด) สามารถแยก“รูป”แยก“นาม” แยก“กาย”แยก“จิต”ได้แท้จริง จึงจะเป็นผู้มี“การทำใจในใจ”ถ่องแท้ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโสมนสิการ)อย่างจริงแท้

นักปฏิบัติธรรมทุกคนต้องมี“การทำใจในใจ”ของตนให้แยกคายลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโสมนสิการ) จึงจะเป็นมรรคเป็นผลของการปฏิบัติธรรมแบบพุทธ คือ จัดแจง(อภิสังขาร) ให้“การเกิด-การดับ”ในจิตตนสำเร็จ จนสามารถเป็นผู้“จัดแจง”(อภิสังขาร ๓)หรือ“ปรุงแต่ง”(อภิสังขาร ๓)ทำ“ความเกิด”ของอกุศลจิตให้เป็น“ความดับ”ของอกุศลจิตนั้นได้จริงๆ

ซึ่งไม่ใช่ได้แค่พิจารณาแล้วพิจารณาอีกๆๆไปเรื่อย แล้วก็รู้สึกที่“ลึก” กระทั่งหลงว่า เรารู้แจ้งแทงทะลุในการพิจารณานี้ได้ชัดแจ้งแจ่มแจ้งยิ่งแล้ว ว่า จิตนั้นย่อมเกิด-ดับ ดับแล้วก็เกิด “เกิด-ดับ”ๆๆติดต่อกันไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตน อย่างละเอียดลึกซึ่ง สุดลึกสุดรู้ แสนลึกล้ำแก่ตรรกะเท่านั้น

ตรรกะแค่นี้ ใครๆก็เข้าใจถึงที่สุดได้ นั่นมันได้แค่“คิดๆ..พิจารณาๆ”เท่านั้น แต่ที่...มัน“สัมผัส”สภาวะจริง คือมี“สัญญาหรือปัญญา”เข้าไปแตะเข้ากับ“จิต”หรือแตะเข้ากับ“อาการของจิต”ซึ่งเป็น“รูป”(เป็น“ภาวะที่ถูกรู้” = object)

และมี“สัญญาหรือปัญญา”เป็น“นาม” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดที่รู้แจ้งเห็นจริง“จิตเกิด”และ“จิตดับ” ด้วยปัญญาอันยิ่ง(ญาณ,วิชา,วิปัสสนาญาณ)กันโด่งๆ เห็นสภาวะแท้นั้นอยู่ (เป็น“ภาวะของผู้รู้” = subject)

เพราะ“กรรมฐาน ๕”ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนังนี้เป็น“ฐาน”แห่งการเจริญรู้และปฏิบัติของพุทธที่สำคัญยิ่ง อุปัชฌาย์ทั้งหลายของภิกษุจึงให้“กรรมฐาน”นี้แก่ภิกษุเป็นสำคัญ ตั้งแต่ทำพิธีบวชเสร็จเป็นองค์พระกันเลย

“กรรมฐาน”คือ ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ๕ ภาวะนี้แหละ ที่ท่านให้เรียนรู้“รูป”รู้“นาม” มันมี“รูป”กับ“นาม”ปรุงแต่งกันอยู่ทั้ง ๕ คู่

ความเป็น“ผม”ก็มีรูปกับนามคู่หนึ่ง เป็น“ธรรม ๒” ปรุงแต่งกันอยู่

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ความเป็น“ชน”ก็มีรูปกับนามคู่หนึ่ง
เป็น“ธรรม๒” ประจักษ์กันอยู่

ความเป็น“เล็บ”ก็มีรูปกับนามคู่หนึ่ง
เป็น“ธรรม๒” ประจักษ์กันอยู่

“ฟัน”ก็ดี “หนัง”ก็ดี ก็นัยเดียวกัน

ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังนี้ ขณะใดที่มันยังมี“นาม”คือ มี“ความรู้สึก”ร่วมรับรู้ลึกลงด้วย ขณะนั้นผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังนั้นก็ยังเป็นกาย ในความเป็น“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นั้น ยังมี“ธาตุขันธ์จิตนิยาม”ทำงานร่วมอยู่ในผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังนั้นอยู่นะ “ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง” นี้จึงจะชื่อว่า “กาย”

ถ้าไม่มี“นามธรรม”ร่วมด้วย ไม่เรียกว่า“กาย”แล้ว สมัยนี้หลงผิดกันไปไกลเลย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสชัดๆว่า “กาย”นี้ ตถาคตเรียกว่า“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)ยืนยันเปรี๊ยะ

แต่ถ้า“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นั้นไม่มีพลังงานที่มีคุณสมบัติขั้น“จิตนิยาม”ร่วมทำงานอยู่ใน“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”นั้นแล้ว (แม้มันยังมีพลังงานขั้น“พีชนิยาม”อยู่ก็ตาม คือ มันยังอกได้ มันยังมีชีวะอยู่ มันก็แค่ชีวะระดับ“พีช”) เจ้าตัวจึงไม่รู้สึกเจ็บแล้ว ส่วนนี้ก็เป็นส่วนของคนที่เป็น“มนุษย์พีช” ซึ่งเป็น“พีช”แล้ว

ดังนั้น มนุษย์พีชคนใดที่พลังงานชีวะในตน ไม่สามารถฟื้นคืนมาความรู้สึกที่เป็น“จิต” เป็น“วิญญาณ”อีก คือ ไม่สามารถรับรู้ลึกลงกับทวารทั้ง ๕ ที่เป็นภายนอก ร่าง

ของตนได้อีกแล้ว พลังงานนี้ชื่อว่า “ไม่ใช่จิต-ไม่ใช่วิญญาณ”แล้ว ร่างนี้ก็คือ “พีช”(พีชนิยาม)จริงๆ เป็นเพียงร่างที่มีชีวิตของพีช ร่างนี้ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่คนแล้ว ถือว่าร่างนี้ได้ตายจากความเป็นสัตว์เป็นคนไปแล้ว

ความเป็น“จิต” เป็น“วิญญาณ”หมดไปจากร่างนี้ หรือออกจากร่างนี้ไปแล้ว ซึ่งเหลือแต่พลังงานใน“ชีวะ”ระดับ“พีช”เท่านั้น

ร่างนี้ทำบาป-ทำบุญ ทำกุศล-ทำอกุศลอะไรไม่ได้แล้ว ทำเวรทำกรรมใดไม่ได้แล้ว จากนั้นไปก็จงเวรจงกรรมกับใครต่อไป ไม่ได้ไปอีกแล้ว ใครจะไปทำดีทำชั่วอะไรกับเขา เขาก็ไม่รับรู้หรือรู้ไม่ได้ จึงจงเวรจงกรรมไม่เป็นแล้ว การมีโทษมีภัยของพลังงานนี้ ไม่เท่ากับ“จิตนิยาม” ไม่ใช่“วิญญาณ”อีกต่อไปแล้ว เพราะพลังงานได้กลายเป็น“พีช”แล้ว

ร่างนี้ถ้าให้อาหารอยู่ก็อยู่ได้ จนกว่าจะสิ้น“ความเป็นชีวะของพีชตัวนี้” ถ้าไม่ให้อาหารต่อไป ก็เหมือนพีช ร่างก็จะเสื่อมจากความ เป็นชีวะไปตามสภาพ กระทั่งแยกร่างสลายไป “พีช”จึงเป็นชีวะที่ไม่มี“กาย” เพราะไม่มีพลังงานที่เป็น“นาม” ขันธ์จิตขันธ์วิญญาณ

เช่นเดียวกันกับผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง ส่วนที่มันไม่รับรู้ลึกลงแล้วนี้มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว(มันไม่มีความเป็นจิตเป็นวิญญาณรวมอยู่ในนั้นแล้ว จึงไม่ชื่อว่า“กาย”ของเราแล้ว)

เพราะ“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ของเรา ส่วนนี้ ชีวะของมันเท่ากับ“พีช”ทั้งหลาย ชีวะ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ของมันไม่ใช่สัตว์แล้ว ไม่มี“จิตนิยาม”แล้ว ไม่มีวิญญูณแล้ว มันจึงไม่มีความรับรู้สักอะไร เช่นเดียวกับพืช ที่ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดอะไร ไม่ทุกข์ไม่สุขใดๆ ไม่ชอบไม่ชัง แต่อย่างไร ไม่ยินดียินร้ายอะไร

มีคนบางผู้บางคนยังหลงผิดว่า “พืช” มีความยินดี-ไม่ยินดี หรือมีความสุข-มีความทุกข์ หรือมีความชอบ-ความชัง จึงไปร้องเพลงให้มันฟังบ้าง ไปทำอะไรที่เชื่อว่า มัน“ชอบ”มัน“สุข”ให้มันบ้าง ซึ่งเป็นเรื่องที่สูญเปล่า เพราะพืชมันเป็นแค่“พืชนิยาม”ที่พลังงานในร่าง(สรีระ)ของมันไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญูณ มีแค่สัญญาและสังขารเท่านั้น

“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนนี้ เป็นองค์ประชุมของ“รูป”กับ“รูป” หรือพืชกับพืชเท่านั้น ที่เราจะตัดมันออกไป มันก็ไม่รู้สึกเจ็บ ส่วนนี้ไม่ใช่“กาย” แม้จะยังติดตัวเราอยู่เป็นส่วนของร่างกายก็ตาม แต่ถ้าตัดส่วนที่เรารับรู้สักเจ็บอยู่ ส่วนนั้น คือ“กาย”อยู่

ถ้า“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ยังเป็นองค์ประชุมของ“รูป”กับ“นาม”ส่วนนี้ตัดก็เจ็บเพราะยังเป็น“กาย” ส่วนที่ตัดทิ้งไม่เจ็บนั้นไม่ใช่“กาย”

“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนใดถ้าขาด “นาม”ร่วมด้วย ทั้งภายในก็ดี และภายนอกก็ดี ส่วนนั้นไม่รับรู้สักแล้ว ส่วนนั้นจึงไม่ใช่“กาย”ของเรา เป็น“พืชนิยาม”แล้ว

ยิ่งถ้าตัดขาดออกไปจากร่างของเราไปเลย “ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนที่ขาดออก

ไปจากร่างของเราแล้วนั้น ส่วนนั้นก็ไม่มีแม้แต่“พืชนิยาม”ร่วมทำงานอยู่ด้วย มันก็เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้น ขาดจากความเป็น“ชีวะ”ไป มันก็เป็นชิ้นวัตถุหรือแท่งวัตถุแห่ง“อุตุนิยาม” จึงไม่ใช่“จิต” ไม่ใช่“กาย”ของเรา ก็ซัดๆอยู่ เช่น “ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ที่ยังอยู่กับร่างกาย(สรีระ)ของเรา ส่วนที่จะตัด“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ที่ยังติดอยู่กับร่างกาย(สรีระ)ของเรา(ส่วนที่มันยังมีพลังงานชั้น“พืชนิยาม”อยู่ก็เถอะ) เราก็ก่อนแล้ว ไม่รู้สึกอะไรเลย นี่แหละคือ ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนังส่วนนี้ขณะนี้ มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว เพราะมันไม่มีจิต-มโน-วิญญูณทำงานร่วมอยู่ด้วยแล้ว

แต่ถ้า“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนที่มันยังมี“นามธรรม”คือ มี“วิญญูณหรือจิตหรือมโน”ร่วมทำงานรับรู้สักได้อยู่ “ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนนั้นก็ยังเป็น“กาย”ของเรา เพราะมันมี“จิต,มโน-วิญญูณ”ของเรา่วมเป็น“ชีวิตินทรีย์”อยู่ด้วย กล่าวคือ “ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนนี้ขณะนี้ มันยังไม่ตาย จากความเป็น“จิตนิยาม”ที่มี“กาย” จึงยังมีชีวิตินทรีย์ของ“จิตนิยาม”อยู่ด้วยแน่ๆ

“ผม,ชน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ส่วนนี้ขณะนี้แหละที่เป็นกาย “กาย”ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกส่วนนี้ ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญูณบ้าง อย่างชวณง สำหรับผู้ยังไม่สามารถเข้าใจ ดังคำตรัสที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ผู้สนใจตรวจสอบดูได้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

* โสดาปัตติผลย่อมประเสริฐ
ยิ่งกว่าความเป็นเอกราชในแผ่นดิน
ยิ่งกว่าสวรรค์
ยิ่งกว่าอธิปไตยใดๆ ในโลกทั้งปวง

โสดาปัตติผล

พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ที่อนาถบิณฑิกเศรษฐีถวายแด่พระองค์ ใกล้กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ทรงได้ปรารภถึงบุตรชายของอนาถบิณฑิกเศรษฐีที่ชื่อว่ากาละ

เราได้ยินว่า นายกาละผู้เป็นบุตรของอนาถบิณฑิกเศรษฐีนั้น ไม่สนใจฟังธรรม ไม่ชวนชวายทำการใดๆ แก่สงฆ์ จึงไม่ปรารถนาเลยที่จะมาสู่สำนักของเราตถาคต ทั้งๆ ที่บิดาของเขานั้นเป็นผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยศรัทธาอย่างยิ่ง และแม้บิดาของเขาก็จะตักเตือนว่า

“เจ้าจงอย่าคิดเห็นอย่างนั้น อย่ากระทำพฤติกรรมอย่างนั้น”

แต่เขาก็ไม่เชื่อฟังคำสอนของบิดาตน เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ทำให้อนาถบิณฑิกเศรษฐีเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“ลูกของเราคนนี้ช่างดื้อรั้น มีความเห็นผิดเพียวกระทำอยู่ ถ้าเป็นไปอย่างนี้ ในเบื้องหน้าย่อมเข้าสู่เวจีเป็นแน่ แต่บัดนี้เรายังมีชีวิตอยู่ ก็ควรช่วยลูกของเราไม่ให้ไปสู่นรก เพราะขึ้นชื่อว่าสัตว์ทั้งหลาย(คนที่ยังมีกิเลส)ผู้ที่ไม่มุ่งจะเอาทรัพย์ ย่อมไม่มีในโลก ฉะนั้นเราจะทำลายความเห็นผิดของลูกเราด้วยทรัพย์นี้แหละ”

คิดอย่างนั้นแล้ว ได้หาโอกาสเหมาะกล่าวกับบุตรของตน

“กาละ พ่อมีรางวัลจะให้แก่เจ้า หากเจ้าไปสู่พระวิหารเชตวัน แล้วฟังธรรม รักษาอุโบสถ(ถือศีล ๘) แคว้นเดียวเท่านั้น พ่อจะให้ ๑๐๐ กหาปณะ(๔๐๐ บาทในสมัยนั้น)แก่เจ้า”

กาละได้ฟังอย่างนั้นก็หุ่ผึ้ง รีบพูดทันที

“จะให้จริงๆ หรือ พ่อ”

“ให้จริงๆ สิ”

เขาย้ำถาม ให้บิดาแสดงการยืนยันถึง ๓ ครั้ง จึงได้ออกจากบ้านมุ่งสู่พระวิหาร พอถึงพระวิหารแล้วแทนที่จะไปฟังธรรม กลับไปเที่ยวเล่นฆ่าเวลาด้วยความสุขสำราญตามใจตน กระทั่งคำคืนคอยหลับนอนที่นั่น

เช้าวันรุ่งขึ้น กาละจึงกลับบ้าน

พอได้เห็นหน้าลูกชายเดินกลับมา อนาถบิณฑิกเศรษฐีดีใจใหญ่ เอ่ยปากชมว่า

“ลูกของเราได้เป็นผู้รักษาอุโบสถแล้วหนอ”

รีบสั่งให้คนรับใช้นำข้าวต้มมาให้แก่นุตรชาย แต่นายกาละได้เอ่ยปากทันที

“พ่อ หากลูกยังไม่ได้รับเงิน ๑๐๐ กหาปณะก่อน ก็จะไม่ยอมกินอาหารใดๆ เลย”

ได้ยินอย่างนั้น บิดาจึงไปหยิบห่อเงิน ๑๐๐ กหาปณะเอามาให้ เขาได้รับเงินถึงมือสมใจแล้ว จึงบริโภคอาหารด้วยความสุขอย่างยิ่ง

และในเช้านี้เอง บิดาก็ได้กล่าวให้คำมั่น สัญญากับเขาอีกว่า

“พ่อจะให้รางวัลเจ้า ๑๐๐๐ กหาปณะ (๔,๐๐๐ บาท)เลยทีเดียว ถ้าวันนี้เจ้าไปพระวิหาร รักษา อุโบสถ ฟังธรรมอยู่ต่อหน้าพระศาสนา แล้วจำ เอาธรรมะสัก ๑ บทมาบอกแก่พ่อได้ เพราะวัน พรุ่งนี้ พ่อได้นิมนต์ภิกษุสงฆ์ซึ่งมีพระศาสนาเป็น ประธาน มาฉันภัตตาหารที่บ้านของเราด้วย”

เขาตอบตกลงด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง มุ่งหน้าสู่พระวิหารโดยเร็วพลัน ครานี้เข้าไปนั่งฟัง ธรรมแถวหน้าสุด อยู่ตรงหน้าพระพักตร์ของ พระศาสนา ตั้งใจเต็มที่ในการฟังธรรม ด้วยคิดว่า

“หากเราเรียนรู้จำธรรมะได้สักบทเดียวเท่านั้น ก็จะได้รับผลออกมาทันที เพียงแค่นี้ก็ได้รับทรัพย์ สบายๆ”

แต่พอได้ฟังธรรมบทแรกแล้ว เขาจำอะไร ไม่ได้เลย จึงคิดว่า

“คงเพราะเราฟังทำด้วยใจโลภในทรัพย์ จึง ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ เป็นผลให้จำไม่ได้ **เห็นที่เรา จะต้องฟังธรรมด้วยความเคารพในธรรม** จึงจะ เข้าใจได้และจำได้ ถ้าทำอย่างนี้ธรรมะบทต่อไป เราจะจำได้อย่างแน่นอน”

เขาจึงตั้งใจฟังธรรมด้วยความเคารพ แต่ถึง กระนั้น แม้ธรรมะบทต่อไปเขาก็ยังฟังเข้าใจได้ เพียงเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้เขาจึงยิ่งตั้งใจมากขึ้น กว่าเดิมอีก ยิ่งฟังธรรมก็ยิ่งเข้าใจธรรมมากขึ้นๆ **ในที่สุดเขาก็เข้าถึงธรรม ได้ลิ้มรสพระธรรม อันสุดวิเศษ บรรลุโสดาปัตติผล ณ ที่ตรงนั้นเอง** แม้พระศาสนาก็ทรงทราบวาระจิตของเขาด้วย

รุ่งเช้าของวันใหม่

นายกาละได้ติดตามหมู่สงฆ์ที่มีพระศาสนา ทรงนำพา เข้าสู่กรุงสาวัตถี มุ่งไปยังบ้านของ อนาคตภิกษุเศรษฐี

เมื่อไปถึงเรียบร้อยแล้ว เศรษฐีก็ให้ถวาย ข้าวต้มแก้มหมู่สงฆ์ทั้งหมด และล้างเอาข้าวต้มให้ บุตรชายของตนด้วย แต่ครั้งนี้นายกาละไม่พูด อะไรรเลย นั่งนิ่ง ต็มกินอย่างเงียบๆอยู่

ครั้นเสร็จภัตกิจ(การกินอาหาร)ของพระ- ศาสนา อนาคตภิกษุเศรษฐีได้นำห่อเงินวางไว้ ตรงหน้าบุตรชาย แล้วกล่าว

“พ่อสัญญาว่า จะให้ทรัพย์แก่เจ้า นี้ห่อกหา ปณะ ๑,๐๐๐ เป็นของเจ้าแล้ว”

นายกาละเห็นอย่างนั้น คิดอยู่ในใจว่า

“บัดนี้จิตใจเราเปลี่ยนใหม่แล้วด้วยธรรม แต่กระนั้น ก็ไม่ยอมให้ใครๆรู้เลยว่า เราเป็น **ผู้รักษาอุโบสถ** เพราะอยากได้ทรัพย์ ยิ่งเอามาให้ เราต่อหน้าพระศาสนา เรายิ่งละอายแก่ใจมาก”

เขาจึงบอกกับบิดา ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

“ผมไม่ต้องการทรัพย์นี้แล้วจริงๆ”

“จงรับเอาไปเถิด ลูก”

แม้พูดอย่างไร บุตรชายก็ไม่ยอมรับทรัพย์สูง นี้ เศรษฐีจึงกราบทูลกับพระศาสนาด้วยความ ยินดีมาก

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ วันนี้ข้าพระองค์ ฟังพอใจในพฤติกรรมของบุตรชายคนนี้อย่างนัก เพราะ เมื่อวันก่อนถ้าเขายังไม่ได้ทรัพย์ ๑๐๐ กหาปณะ เขา จะไม่ยอมกินอาหารใดๆเลย แต่วันนี้เขากินอาหาร โดยไม่ต้องการทรัพย์ แม้ ๑,๐๐๐ กหาปณะก็ตาม”

พระศาสนาทรงสดับแล้ว ได้บอกมรรคผล ของนายกาละ ให้แก่อนาคตภิกษุเศรษฐีได้รับรู้

“สมควรพอใจยิ่งนัก มหาเศรษฐี เพราะวันนี้ บุตรของท่านได้บรรลุผลเป็น**พระโสดาบัน**(พระ อาริยะขั้นต้น)แล้ว ซึ่งมีค่าประเสริฐยิ่งกว่าทรัพย์ สมบัติทั้งหลายเสียอีก เพราะ...

โสดาปัตติผล(พระโสดาบัน)ย่อมประเสริฐ

ยิ่งกว่าความเป็นเอกราชในแผ่นดิน

ยิ่งกว่าสวรรคาลัย(ไปสู่สวรรค)

ยิ่งกว่าอธิปไตย(ความเป็นใหญ่)ใดๆในโลก

ทั้งปวง ๓ (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “โลกรวรรค” ข้อ ๒๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๔๒ “โลกรวรรค” หน้า ๒๓๐)

บทความพิเศษ

● พิมลวัชณ์ ชูโต

“พวกเขาเป็นพวกไม่มีหัวใจ พวกเขาเอาพวกเดียวกันเป็นทาส พวกเราไม่เคยคิดจะมีทาส เป้าหมายในชีวิตของพวกเขา ดูเหมือนจะมุ่งหาแต่ทรัพย์สินเพื่อความร่ำรวย พวกเขาปรารถนาที่จะเป็นเจ้าโลก พวกเขาพยายามล่อลวงให้เราขายที่ดินให้พวกเขาตลอดเวลา ในที่สุดมันก็เป็นของพวกเขา ทั้งหมดแล้วพวกเราก็ถูกขับไล่ไปจากพื้นดินอันสวยงามของเรา”

● แบล็กเอลค์ - หัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง
เมื่อกว่า ๒๐๐ ปีก่อน

อ้างอิง : Peter Nabokov, “Native Indian Testimony,” ๑๙๙๕

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน ทาสผิวดำ (Black Slaves)

ในศตวรรษที่ ๑๕ วัฒนธรรมของชาวแอฟริกา ไม่ได้ด้อยไปกว่าชาวยุโรป แถมการพัฒนาสังคม เมืองยังก้าวหน้ากว่าในยุโรปด้วย ถนนของเมืองที่รุ่งเรืองในแอฟริกา มีความกว้างกว่าถนนในกรุงอัมสเตอร์ดัม ๗-๘ เท่า วัฒนธรรมของชาวแอฟริกาก็มีเรื่องของความโหดร้าย การมีสิทธิพิเศษของชนชั้น การบูชาয়ัญด้วยชีวิตคนในพิธีศาสนา มีการค้าขายทำกำไร รวมทั้งการค้าทองคำซึ่งมี

เมืองเป็นศูนย์กลาง มีการเกษตรกรรม รวมทั้ง การทอผ้า การทำเครื่องปั้นดินเผา และการแกะสลักที่โดดเด่น เมืองที่เป็นที่ประทับใจของชาวยุโรป ได้แก่ เมือง “ทิมบูกตู” และ “มาลี” ทั้งสองเป็นเมืองที่มีการจัดตั้งอย่างดีและมั่นคงแล้ว ขณะที่เมืองในยุโรปกำลังถูกพัฒนาให้ทันสมัย นักเดินทางในปี ๑๖๖๒ และ ๑๖๘๐ (พ.ศ.๒๐๔๕ และ ๒๒๒๓) รายงานถึงราชอาณาจักรเบนิินว่า

เป็นเมืองที่ยิ่งใหญ่และชาวเมืองมีธรรมชาติที่ดี
ง่ายต่อการติดต่อและตกลง พวกเขาพร้อมที่จะ
เสนอของขวัญตอบแทนเป็นสองเท่าของที่ได้รับ

อัฟริกามีวัฒนธรรมเจ้าขุนมูลนาย แต่ไม่ใช่
สังคมที่ประกอบด้วยชนชั้นทาสเหมือนในนครรัฐ
กรีกหรือกรุงโรม อัฟริกามีกฎหมายและการ
ลงโทษที่มีความเมตตาปราณีมากกว่ายุโรป โดยเฉพาะ
ในเรื่องกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ซึ่งการ
ละเมิดจะถูกลงโทษอย่างโหดเหี้ยมเด็ดขาดใน
ยุโรป ในอังกฤษปี ๑๗๔๐ (พ.ศ.๒๒๘๓) เด็กอาจ
ถูกแขวนคอสำหรับการขโมยผ้าขี้ริ้วที่ทำจาก
ผ้าฝ้ายผืนเดียว ในคองโก การขโมยดังกล่าวจะ
ถูกลงโทษเพียงสถานเบาเพราะการไม่เคร่งครัด
ในกรรมสิทธิ์ส่วนตัว ชาวคองโกเน้นการอยู่ร่วมกัน
ของชุมชนมากกว่าปัจเจกนิยมหรือตัวใครตัวมัน

วัฒนธรรมอัฟริกันก็มีระบบทาส และนั่น
ทำให้ชาวยุโรปใช้เป็นความชอบธรรมในการค้าทาส
ทั้ง ๆ ที่ทาสในอัฟริกามีฐานะเหมือน “คนรับใช้”
ในยุโรป ซึ่งต่างกับชาวอัฟริกาที่ชาวยุโรปขนใส่
“เรือทาส” (slave ship) เหมือนขน “สัตว์” ไปใช้
แรงงานในอเมริกา ในราชอาณาจักร “อชานติ”
ทางอัฟริกาตะวันตก ทาสมีสิทธิแต่งงาน มีสิทธิ
ในทรัพย์สิน และยังมีสิทธิครอบครองทาส รวมทั้ง
ยังมีสิทธิเป็นพยานและรับมรดกของเจ้านายด้วย
ทาสชาวอชานติ ๙ ใน ๑๐ มักถูกรับเข้าเป็น
สมาชิกของครอบครัว และแต่งงานข้ามตระกูล
โดยน้อยคนจะรู้เบื้องหลังของพวกเขา

ปอร์ตูเกสซึ่งบุกเบิกการค้าขายทางฝั่งตะวันออก
ของอัฟริกาได้ส่งทาสกลุ่มแรกไปกรุงลิสบอน
ในปี ๑๔๘๑ (พ.ศ.๑๙๕๔) ในระยะแรกการค้าทาส
ยังทำได้เฉพาะบริเวณชายฝั่งตะวันตกของทวีป
เท่านั้น ต่อมาการสร้างทางรถไฟทำให้ชาวยุโรป
เข้าถึงใจกลางของทวีป และสามารถยึดเอาทวีป
อันกว้างใหญ่เป็นอาณานิคมได้ทั้งหมด สำหรับ
ความคิดเห็นของชาวผิวขาวต่อชาวอัฟริกา
แม้ชาวผิวดำจะมีความประพฤติและวัฒนธรรมที่
อ่อนโยนเอื้อเฟื้อและไม่โหดเหี้ยมเท่าชาวยุโรป

พวกเขาก็เป็นที่รังเกียจและดูถูกตั้งแต่ก่อนจะมี
การค้าทาสอย่างเป็นทางการเป็นล่ำเป็นสันในศตวรรษที่ ๑๖
พจนานุกรมอ็อกซ์ฟอร์ดของอังกฤษเปรียบเทียบ
คนผิวดำกับความสกปรก ป่าเถื่อน ต่ำต้อย
ความตาย ความพินาศ ความน่ารังเกียจ หรือ “ไม่
เป็นมนุษย์” (unpeople) ทั้ง ๆ ที่เมื่อเปรียบเทียบ
กันแล้ววัฒนธรรมของชาวอัฟริกามีความเป็น
“มนุษย์” มากกว่าชาวคิวิไลซ์จากยุโรปด้วยซ้ำ

ในปี ๑๖๑๐ (พ.ศ.๒๑๕๓) นักบวชคาทอลิก
ในอเมริกาชื่อหลวงพ่อบานโตวัล ได้เขียน
จดหมายไปถามศาสนจักรในยุโรปว่า การจับ
การขนส่ง และการใช้แรงงานทาสชาวอัฟริกานั้น
ถูกกฎหมายและถูกต้องตามหลักศาสนาหรือไม่
อย่างไร คำตอบที่ได้จากหลวงพ่อบานโตวัล
แบรนต์โดน โดยสรุปคือ:

**“เรื่องนี้เคยถูกพิจารณาโดยคณะกรรมการ
แห่งคุณธรรมของกรุงลิสบอน ซึ่งประกอบด้วย
ผู้ที่มีสติและความรู้สึกผิดชอบ พวกเขาไม่เคย
เห็นว่าการค้าดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ดีหลักศาสนา
และกฎหมาย หลวงพ่อจึงไม่ควรรู้สึกกระดาก
ใจหรือลังเลในเรื่องนี้เลย”**

คงจะเป็นระบบคุณธรรมและหลักศาสนา
ของชาวยุโรปนี่เอง การค้าทาสเพื่อทำกำไร
และใช้แรงงานอย่างทารุณจึงเป็นไปอย่างเป็นล่ำ-
เป็นสัน โดยทาสอัฟริกันกลุ่มแรกจำนวน ๒๐ คน
ถูกส่งขึ้นบกที่เหมือนเจมส์ทาวน์โดยเรือของ
ฮอลันดาในปี ๑๖๑๙ (พ.ศ.๒๑๖๒) ในระยะแรก
ฮอลันดาครองตลาดค้าทาสผิวดำ แต่ต่อมาถูก
แย่งชิงไปโดยอังกฤษ ในปี ๑๗๙๕ (พ.ศ.๒๓๓๘)
เมืองลิเวอร์พูลมีเรือสำหรับขนทาสโดยเฉพาะ
มากกว่า ๑๐๐ ลำ และอังกฤษครองตลาดค้าทาส
ถึงร้อยละ ๕๐ พอถึงศตวรรษที่ ๑๘ ชาวอัฟริกา
๑๐ - ๑๕ ล้านคนซึ่งในสามเป็นผู้หญิงก็ถูกนำไป
ขายในทวีปอเมริกา และนั่นเป็นจำนวนเพียง ๑ ใน
๓ ของจำนวนทั้งหมดที่ถูกส่งไปทาสเท่านั้น
ส่วนที่เหลือถูกส่งไปทำการเกษตรตามหมู่เกาะ
อินเดียตะวันตกและที่อื่น ๆ มีการประเมินว่า

ทวีปแอฟริกาสูญเสียพลเมืองที่เป็นคนหนุ่มคนสาว และเด็กที่แข็งแรงไปถึง ๕๐ ล้านคนให้กับการ เป็นทาสและความตายเพื่อจุดประกายความ เบ่งบานให้วัฒนธรรมตะวันตก (western civilization) โดยทาสแต่ละคนมีอายุใช้งานอย่าง ทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรมโดยเฉลี่ยเพื่อ “กำไร สูงสุดและต้นทุนต่ำสุด” เพียง ๗ ปีเท่านั้น

ศาสตราจารย์โยเวิร์ด ซิน นักประวัติศาสตร์ ชี้นำของมหาวิทยาลัยบอสตัน กล่าวถึงระบบทาส ในอเมริกาว่า “เป็นระบบที่โหดร้ายทารุณที่สุดใน ประวัติศาสตร์โลก การหากำไรอย่างไม่จำกัดและ ความเกลียดชังในเผ่าพันธุ์ได้ลดชีวิตของคนผิวดำ ให้ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์ พวกเขาเป็นเหยื่อของ การถูกพลัดพรากและตกอยู่ในความสิ้นหวัง ตลอดชีวิต” ก่อนถูกส่งขึ้นเรือ ทาสที่ถูกซื้อจะถูก ชังไว้ในกรงในสภาพเปลือยเปล่า แพทย์ประจำ เรือจะตรวจร่างกายอย่างละเอียดเพื่อการตั้งราคา แล้วใช้เหล็กเผาไฟประทับตราของบริษัทอังกฤษ หรือฝรั่งเศส หรือฮอลันดาไว้บนหน้าอก เมื่อขึ้น เรือท่าจะถูกชังไว้ใต้ท้องเรือโดยมีโซ่ล่ามที่คอและ ขา พวกเขาไม่มีพื้นที่พอขยับเขยื้อนได้ไม่ใหญ่ไป กว่าโรงศพ ใต้ท้องเรือมีสภาพเปียกชื้นและ สกปรกไปด้วยของเสียของพวกเขาเอง อากาศใต้ ท้องเรือก็เลวร้ายจนมีการทำร้ายและฆ่ากันเพื่อ แย่งอากาศหายใจ สภาพโดยรวมไม่ต่างจาก โรงงานฆ่าสัตว์ และถ้ามีโอกาสทาสมักจะกระโดด ลงทะเลเพื่อหนีจากความทุกข์ทรมาน หนึ่งในสาม ของทาสเสียชีวิตในเรือก่อนถึงที่หมาย ร่างของ ผู้เสียชีวิตจะถูกโยนลงทะเล เล่ากันว่าฝูงปลา ฉลามจะว่ายตามเรือทาสไปตลอดทางกว่า ๑,๐๐๐ ไมล์จากฝั่งตะวันตกของแอฟริกาจนถึงอเมริกา เมื่อถึงฝั่งคน ต่างเผ่าพันธุ์ต่างภาษาก็ถูกต้อนจาก เรือไปอยู่ปะปนในคอก โดยครอบครัวจะถูกแยก ออกจากกัน ชีวิตอันเลวร้ายอย่างแท้จริงของ พวกเขา กำลังเริ่มขึ้น

หลังพบโลกใหม่ ชาวยุโรปค้ากำไรทุกอย่างที่ ขวางหน้า ตั้งแต่ขนสัตว์ ไบยาสูบ ผลผลิตการ

เกษตร หนังและลินควายไบซัน สัตว์ทะเล ฯลฯ แต่ที่สร้างกำไรให้อย่างมหาศาล ได้แก่ “การค้า มนุษย์” ซึ่งรวมถึงการเพาะพันธุ์ทาสชาย เจมส์ เมดิสัน ซึ่งต่อมาเป็นประธานาธิบดีคนที่ ๔ ของ สหรัฐฯ กล่าวกับแขกชาวอังกฤษว่า เขาทำ รายได้จากทาสอัฟริกันคนละ ๒๕๗ ดอลลาร์ ต่อคนในขณะที่มีค่าใช้จ่ายเพียงคนละ ๑๒-๑๓ ดอลลาร์ต่อปีเท่านั้น

กำไรจากการค้าทาสและใช้แรงงานทาส ทำให้ต้องมีกฎหมายที่เข้มงวดและการลงโทษที่ รุนแรงป่าเถื่อน ซึ่งรวมไปถึงการเขียนตี ทรมาน การตัดอวัยวะ และการแขวนคอ ส่วนสาเหตุหลัก ของการหลบหนีคือระบบทาสที่มุ่งทำลายความ ลัมพันธ์ในครอบครัว โดยการแยกพ่อแม่ลูกและ ห้ามแต่งงาน ตามมาด้วยงานที่แสนหนัก ความ โหดร้ายทารุณและการล่วงละเมิดทางเพศ ความ เลวร้ายดังกล่าวอาจนำไปสู่การต่อต้านขัดขืน รวมทั้งการฆ่านายทาสการเผาบ้านหรือคลังสินค้า นอกจากการสร้างกำไรอย่างไร้คุณธรรมแล้ว ระบบทาสยังมุ่งสอนกฎระเบียบ การยอมรับใน ความต่ำต้อย (inferiority) สிผิวที่แสดงความ เป็นรอง (subordination) ในฐานะของตน การ เกรงกลัวอำนาจของนายทาส การทำลายความ ต้องการของตนในฐานะมนุษย์ และการอุทิศตน เพื่อประโยชน์ของนายเหนือ นอกจากใช้ระบบ แยกครอบครัวแล้ว ยังใช้ระบบแบ่งแยกแล้ว ปกครองเพื่อป้องกันการรวมตัวต่อต้านด้วย แม้กระนั้นการต่อสู้ขัดขืน การจลาจล และการ หลบหนีก็เกิดขึ้นเป็นระยะๆ ในปี ๑๗๓๙ (พ.ศ. ๒๒๘๒) ทาส ๒๐ คนฆ่าคนเฝ้าคลังสินค้าใน แครโรไลนาตอนใต้ ขโมยปืนแล้วมุ่งได้ พวกเขาฆ่า แล้วเผาไปตลอดทาง จนมีทาสเข้าร่วมขบวนด้วย อีกประมาณ ๔๐ คนแต่ก็ถูกปราบลงที่สุด ทาสผิวดำเสียชีวิต ๕๐ คน และคนขาวตาย ๒๕ คน

ในการประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ “บิดา ผู้สร้าง” ประกาศว่า all man are equal ซึ่งมีความหมายว่า ชายทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกัน

และทุกคนมีสิทธิในการถือครองทรัพย์สิน ส่วนสตรีและเด็กไม่มีสิทธิในทรัพย์สินเพราะเป็นผู้อยู่ในการปกครองของชายซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว (ตามลัทธิชายเป็นใหญ่) ส่วนทาสยังไม่มีสิทธิเพราะเป็นเพียงสมบัติของนายทาสเท่านั้น คนทั้งสามกลุ่มไม่มีสิทธิเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิคือคนขาวที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินตามจำนวนที่กำหนดเท่านั้น ผู้ที่จะเข้ารับตำแหน่งทางการเมือง เช่น ผู้ว่าการและซีเนเตอร์ยังต้องมีทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงขึ้นนั้นหมายความว่า คนร้อยละ ๙๐ ของประเทศไม่มีสิทธิรับตำแหน่งทางการเมือง

ในปี ๑๗๙๐ (พ.ศ.๒๓๓๓) ภาคใต้ของสหรัฐฯ ผลิตฝ้ายได้หลายหมื่นตัน แต่พอถึงปี ๑๘๖๐ (พ.ศ. ๒๔๐๓) การผลิตได้เพิ่มเป็นล้านตัน ในเวลาเดียวกันจำนวนของทาสก็เพิ่มขึ้นจาก ๕๐๐,๐๐๐ คน เป็น ๔ ล้านคน ทั้ง ๆ ที่การนำเข้าทาสเป็นสิ่งผิดกฎหมายตั้งแต่ปี ๑๘๐๘ (พ.ศ.๒๓๕๑) กำไรที่จะได้นำไปสู่การนำเข้าทาสอย่างผิดกฎหมายถึงประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ คน ก่อนที่จะเกิดสงครามกลางเมือง สำหรับต้นเหตุของสงครามกลางเมืองนั้นไม่ใช่เรื่องของทาสหรือศีลธรรม และก็ไม่ใช่การปะทะกันของชาวเหนือและชาวใต้ แต่เป็นการขัดกันของผลประโยชน์ของชนชั้นนำ เศรษฐีชาวเหนือต้องการเห็นการขยายตัวของเศรษฐกิจ ต้องการเสรีภาพในเรื่องที่ดิน แรงงานตลาดและการปกป้องผู้ผลิตด้านอุตสาหกรรมด้วยภาษีสูง ๆ และต้องการธนาคารแห่งอเมริกาด้วย แต่ผลประโยชน์จากการมีระบบทาสของ เศรษฐีชาวใต้เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมายดังกล่าว อับราฮัม ลินคอล์น ซึ่งเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนมีนาคม ค.ศ.๑๘๖๑ (พ.ศ. ๒๔๐๔) กล่าวว่า:

“ผมไม่มีจุดหมายทั้งทางตรงและทางอ้อมที่จะแทรกแซงสถาบันทาส ผมเชื่อว่า ผมไม่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะทำเช่นนั้น และผมก็ไม่มีควมโน้มเอียงที่จะทำ...ถ้าผมสามารถที่จะรักษาสหรัฐฯ ไว้ได้โดยไม่ต้องปล่อยทาส ผมจะทำ และถ้าผม

สามารถรักษาสหรัฐฯ ไว้ได้ด้วยการปล่อยทาส ผมก็จะทำ”

พอถึงฤดูร้อนของปี ๑๘๖๔ (พ.ศ.๒๔๐๗) ชาวอเมริกัน ๔๐๐,๐๐๐ คนได้ร่วมการเซ็นชื่อเสนอให้สภาองเกรสเลิกทาส ในเดือนเมษายน สภาสูงใช้รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓ ฉบับแก้ไข ประกาศการสิ้นสุดการมีทาสและสภาองเกรสก็ประกาศตามในเวลาต่อมา การเลิกทาสทำให้คนผิวดำสมัครเป็นทหารของฝ่ายเหนือกันมาก (ถูกใช้งานสกปรกและได้รับค่าจ้างน้อยกว่าคนขาว) ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้คนขาวภาคเหนือที่อยากจนเพราะเห็นว่าเป็นการแย่งงาน รวมทั้งไม่พอใจคนรวยที่สามารถใช้เงิน ๓๐๐ ดอลลาร์ซื้อสิทธิการไม่ออกรบ พวกเขาพุ่งเป้าของความโกรธไปที่คนผิวดำ และออกทำร้ายคนผิวดำทั้งชาย หญิงและเด็ก สงครามกลางเมืองส่งผลที่เลวร้ายอย่างยิ่ง เพราะมีผู้เสียชีวิตถึง ๖๐๐,๐๐๐ คนจากประชากร ๓๐ ล้านคนที่มีในขณะนั้น หลังสงครามกลางเมือง สถานการณ์ลับสนอลหม่านและประเทศอ่อนแอ นายทุนผู้ร่ำรวยจากการขายอาวุธยุทธโปกรณ์แสดงตนเป็น “นายทุนโจร” (robber baron) พวกเขาเข้าครอบงำทั้งฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการด้วยอำนาจเงินตั้งแต่ทศวรรษ ๑๘๗๐ (พ.ศ.๒๔๑๓) จนถึงปัจจุบัน

แม้จะได้รับสิทธิให้เป็น “เสรีชน” คนอัฟริกันอเมริกันก็มักต้องพึ่งพาคนขาวทางเศรษฐกิจ ซึ่งหมายความว่าความเท่าเทียมแม้จะเป็นข้อกำหนดตามกฎหมาย แต่มักไม่เป็นจริงในทางปฏิบัติ แกลมคนขาวผู้ทรงอิทธิพลในภาคใต้ยังร่วมกันตั้งกลุ่มก่อการร้ายที่เรียกว่า “Klu Klux Klan” ออกไล่ล่า ทำร้าย เช่นฆ่าและข่มขืนคนผิวดำด้วยความเกลียดชัง ความรุนแรงเกิดขึ้นทันทีหลังสงครามกลางเมืองในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๘๖๖ (พ.ศ.๒๔๐๙) ผู้ก่อการร้ายผิวขาวสังหารชาวผิวดำ ๔๖ คน ทั้ง ๆ ที่ส่วนใหญ่เคยเป็นทหารของฝ่ายใต้ ในเมืองนิวยอร์ก คนอัฟริกันอเมริกัน

๓๕ คนถูกฆ่า และบ้าน โรงเรียนและโบสถ์ถูกเผา ระหว่างปี ๑๘๖๗ - ๑๘๗๑ (พ.ศ.๒๔๑๐ - ๒๔๑๔) ความรุนแรงดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นถึง ๑๑๖ ครั้ง ในปี ๑๙๒๔ (พ.ศ.๒๔๖๗) องค์กรนี้มีสมาชิกถึง ๔.๕ ล้านคนและขยายการปฏิบัติการขึ้นทางเหนือด้วยการดูถูกเหยียดหยาม ความเกลียดชัง และยึดติดในความเหนือกว่าคนสีผิวยังดำรงอยู่จนถึง ศตวรรษที่ ๒๐

เมื่อชาวโลกรับทราบการที่นายบารัค โอบามา ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอัฟริกันอเมริกันคนแรกของสหรัฐฯ ในปี ค.ศ.๒๐๐๘ ก็มักแสดงความชื่นชมในความเท่าเทียมของชาติพันธุ์และสีผิวชาวสหรัฐฯ แต่ถ้าได้พิจารณาความเป็นจริงเกี่ยวกับคนผิวดำในสังคมอเมริกันแล้ว ความชื่นชมดังกล่าวอาจเปลี่ยนไป

ในปี ค.ศ.๒๐๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๓) สหรัฐฯมีจำนวน “คนคุก” ถึง ๒.๓ - ๒.๔ ล้านคนซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุดในโลก โดยร้อยละ ๖๐ เป็นคนอัฟริกันอเมริกันหรือลาตินอเมริกัน จีนซึ่งมีจำนวนนักโทษมากเป็นอันดับ ๒ มีจำนวนนักโทษเพียง ๑.๖ ล้านคนทั้ง ๆ ที่จีนมีประชากรถึง ๑,๓๐๐ ล้านคน นั่นหมายความว่าถ้าเทียบในจำนวนประชากรเท่า ๆ กัน สหรัฐฯจะมีจำนวนนักโทษมากกว่าจีน ๖.๔ เท่า ข้อสำคัญคือในความผิดเดียวกันนักโทษอเมริกันจะถูกคุมขังนานกว่านักโทษอังกฤษ ๒ เท่า นักโทษแคนาดา ๓ เท่า นักโทษชาวดัตช์ ๔ เท่า นักโทษชาวฝรั่งเศส ๕ - ๑๐ เท่า และนักโทษสวีเดน ๕ เท่า ความผิดฐานครอบครองยาเสพติดเพียงเล็กน้อยทำให้คนอเมริกันต้องติดคุกถึง ๕ ปี

โดยรวมอัตราการเข้ายาเสพติดในทุกชาติพันธุ์และสีผิวในสหรัฐฯไม่แตกต่างจากกัน แต่ร้อยละ ๘๐ ของผู้ที่ถูกกล่าวหาเป็นคนอัฟริกันอเมริกันและชาวผิวดำมีโอกาสถูกพิพากษาให้ติดคุกมากกว่าชาวผิวขาว ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๙๔ - ๒๐๐๓ “คนผิวดำ” ถูกจำคุกจากคดียาเสพติดนานขึ้น ๖๒ เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ “คน

ขาว” ถูกจำคุกนานขึ้น ๑๗ เปอร์เซ็นต์

คนผิวดำและชนกลุ่มน้อยถูกจับและดำเนินคดีในอัตราที่สูงกว่าคนขาวหลายเท่า และนโยบายปราบยาเสพติดเป็นนโยบายที่ “ทรยศ” ต่อหลักความเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย (rule of law) สถิติที่รวบรวมโดยศาสตราจารย์ทางกฎหมายชื่อ อัลยา โชมิน เปิดเผยว่า “ณ ค.ศ. ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) กว่าร้อยละ ๖๐ ของผู้ที่ทำผิดคดียาเสพติดที่ไม่ก่อความรุนแรงเป็นชายอัฟริกันอเมริกันที่ยากจน ตัวเลขนี้เป็นผลของกฎหมายยาเสพติดและการบังคับใช้ที่ไม่เท่าเทียม การปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมของระบบยุติธรรมอเมริกันชี้ให้เห็นถึงการแบ่งชนชั้นและสีผิวอย่างชัดเจน

ในปี ค.ศ.๒๐๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๓) องค์กร World Justice Project ได้ทำดัชนีที่เรียกว่า “Rule of Law Index” หลังจากการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนในระบบยุติธรรมของ ๓๕ ประเทศ ผลคือสหรัฐฯได้อันดับ ๒๐ และตามหลังประเทศอย่างเม็กซิโก โครเอเชียและโตมินิกันด้วย ในสหรัฐฯคนมีรายได้น้อยแสดงความพึงพอใจในระบบยุติธรรมของตนเพียงร้อยละ ๔๑ ในขณะที่คนร่ำรวยแสดงความพอใจร้อยละ ๗๑ ความแตกต่างกันถึงร้อยละ ๓๐ เป็นความแตกต่างที่สูงที่สุด ช่องว่างดังกล่าวมีเพียงร้อยละ ๕ ในฝรั่งเศส ร้อยละ ๔ ในเกาหลี และไม่มี ความแตกต่างเลยในสเปน เมื่อเทียบกับประเทศตะวันตกอื่นๆ สหรัฐฯลงโทษรุนแรงและยาวนานสำหรับความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ และไม่ก่อความรุนแรงซึ่งเป็นการผิดที่ก่อโดยคนยากจน โดยเฉพาะคนอัฟริกันอเมริกันและชนกลุ่มน้อย แต่อาชญากรรมร้ายแรงที่ก่อขึ้นโดย “นายทุนโจร” (roober baron) บนถนนวอลล์สตรีท ซึ่งส่งผลร้ายแรงต่อเศรษฐกิจและชีวิตชาวอเมริกันและชาวโลกกลับได้รับการอุมชูด้วยเงินภาษีของประชาชน และไม่มีผู้บริหารใดต้องติดคุกหลังยอมจ่ายค่าปรับก้อนหนึ่ง ข้ออ้างที่ถูกใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยรัฐบาลก็คือ

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ประเทศที่ทรงพลังทางด้านประชาธิปไตยของโลก
ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากดินแดนที่ถูกขโมยมาจากชาวพื้นเมือง
และนำแปลกที่มันถูกสร้างด้วยแรงงานทาสที่ถูกล่ามาจากอัฟริกา...

กิจการเหล่านั้น too big too fail หรือใหญ่เกินกว่าจะปล่อยให้ล้ม”

พล.อ.โทนี่ ซินนี่ อดีตผู้บัญชาการ “CENTCOM” กล่าวถึงสหรัฐฯ ในหนังสือ “The battle for peace, ๒๐๐๖” ของเขาว่า “สหรัฐฯ นั้นเป็นเมืองที่ตั้งบนภูเขา (city on the hill) หรือเป็นประเทศที่ส่องแสงแห่งความดีงามไปทุกทิศทุกทาง” อย่างไรก็ตาม โอลิเวอร์ สโตน และ ปีเตอร์ คูซนิค ผู้กำกับภาพยนตร์ชั้นนำของฮอลลีวูดและนักประวัติศาสตร์อเมริกันกลับกล่าวถึงสหรัฐฯ ในหนังสือ “The Untold History of the United States, ๒๐๑๓” ของเขาว่า “มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ประเทศที่ทรงพลังทางด้านประชาธิปไตยของโลกได้ถูกสร้างขึ้นมาจากดินแดนที่ถูกขโมยมาจากชาวพื้นเมือง และนำแปลกที่มันถูกสร้างด้วยแรงงานทาสที่ถูกล่ามาจากอัฟริกา...มันเป็นหน้าที่ของผู้ที่รักชาติทุกคนที่ต้องเผชิญหน้ากับต้นกำเนิดที่เจ็บปวดและต้องทำทุกอย่างให้ดีขึ้นได้ทุก ๆ ชั่วโมงคนต่อไป”

ล่าสุด คาร์ลอส จาเวียร์ ออร์ติส เขียนสรุปเกี่ยวกับสถานะคนผิวดำในสหรัฐฯ ไว้ในนิตยสารแอตแลนติก ฉบับมิถุนายน พ.ศ.๒๕๑๔ ว่า “ความมั่งคั่งของอเมริกาที่ถูกสร้างขึ้นในระยะ ๒๕๐ ปี ของการใช้แรงงานทาสเป็นบาดแผลลึกที่ไม่เคยหายสนิท หรือได้รับการชดเชยแก้ไข มันเป็นนโยบายของการเลือกปฏิบัติ การแบ่งแยกผิว การเหยียดชาติพันธุ์ที่ยั่งยืนอย่างต่อเนื่องมันคงมาจนถึงปัจจุบัน” ๒

อ้างอิง

๑. Glenn Greenwald, “With Liberty and

justice : How the Law Is Used to Destroy Equality and Protect the Powerful”, Picador, New York, 2011,” เกล็นเป็นนักเขียนหนังสือขายดีและได้รับเลือกจากนิตยสารแอตแลนติกให้เป็นนักวิจารณ์ทางการเมืองที่มีอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งของสหรัฐฯ เขาเคยเป็นทนายด้านกฎหมายรัฐธรรมนูญและสิทธิพลเมือง

๒. Howard Zinn, “A People’s History of the United States, 1492 -Present” Harper Collins Publishers, New York, 2005” โฮเวิร์ดเป็นศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบอสตันและเป็นผู้กำกับกรรมการที่ต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมในระดับโลก หนังสือขายดีในระดับนานาชาติเล่มนี้เปิดเผยประวัติศาสตร์ของสหรัฐฯ อย่างตรงไปตรงมา

๓. Nial Ferguson, “Civilization”, Penguin Group, USA. 2011,” ไนอัลเป็นศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

๔. Oliver Stone and Peter Kuznick “The Untold History of the United States”, Ebury Press, USA. 2013, โอลิเวอร์เป็นผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงของฮอลลีวูด และปีเตอร์เป็นนักประวัติศาสตร์ชาวอเมริกัน หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีและได้รับการแนะนำโดยหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์

๕. Timony Patrick McCarthy, “The Indispensable Zinn”, The New Press, New York, 2012, ทีโมนีสอนวิชาประวัติศาสตร์ วรรณกรรมและนโยบายสาธารณะ ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาเป็นนักวิชาการที่ได้รับรางวัลดีเด่นและเป็นนักกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชน

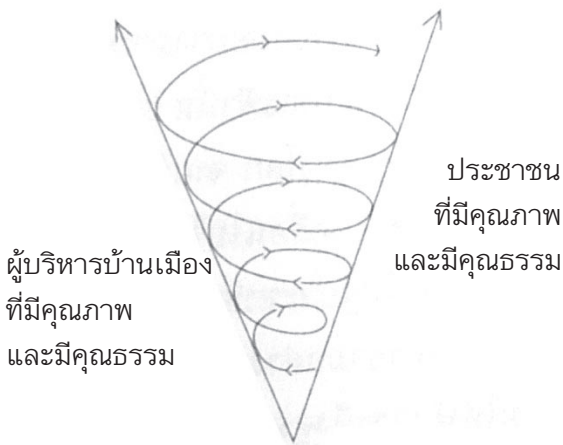

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๖

...การศึกษองศาขั้นสูง ข้างพม่า ก็เห็นจะไม่มีแล้ว
จะมีอยู่ก็แต่ข้างฝรั่ง ให้ระวังให้จงดี อย่าไปเสียทีแก่เขาได้
การงานสิ่งใดของเขาที่คิดควรจะเรียนเอาไว้
ก็ให้เอาอย่างเขา แต่อย่าให้นับถือเลื่อมใสไปทีเดียว

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ทั้งนี้ตามแผนภูมิข้างต้นจะเริ่มด้วยการหาทางให้ได้มาซึ่งผู้บริหารบ้านเมืองที่ดีก่อน หรือเริ่มด้วยการหาหนทางสร้างความรู้ความเข้าใจ

ที่ถูกต้องให้แก่ประชาชนก่อนก็ย่อมกระทำไม่ได้ทั้งสองแนวทาง แต่สำหรับประเทศไทยที่เกิดเหตุการณ์รัฐประหารหรือกบฏเกิดขึ้นถึงประมาณ ๒๐ ครั้งในรอบ ๘๐ ปีที่ผ่านมา โดยถึงแม้การทำรัฐประหารแต่ละครั้ง (ซึ่งถ้ากระทำไม่สำเร็จก็เรียกว่าเป็นกบฏ) จะอ้างเหตุผลในรายละเอียดแตกต่างกันไป แต่ก็ล้วนมีโครงสร้างของเหตุผลแบบเดียวกัน คืออ้างว่ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนนั้น ๆ มีปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่ง จึงจำเป็นต้องใช้วิธีพิเศษเพื่อหาผู้บริหารบ้านเมืองที่ “ดีกว่า” มาทำหน้าที่ลึกระยะหนึ่งเพื่อขอเวลาว่างพินิจฐานการแก้ปัญหาบ้านเมืองในหนทางที่ถูกต้องเรียบร้อยก่อนแล้วจะ

เร่งคืนอำนาจให้แก่ประชาชนโดยเร็วที่สุด อันทำให้การเลือกยุทธศาสตร์พัฒนาประชาธิปไตยด้วยแนวทางแบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับของคนไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบัน เพราะได้ให้โอกาสทดลองมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรัฐประหารครั้งหลังสุดเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งนอกจากจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในบ้านเมืองที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นได้แล้ว ยังกลับทำให้ความขัดแย้งแตกแยกในสังคมไทยขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางยิ่งกว่าเดิมจนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่เห็นทางออก ฉะนั้นการหันมาทุ่มเทความใส่ใจกับหนทางอีกด้านหนึ่งซึ่งยังไม่เคยได้รับโอกาสให้ดำเนินการอย่างจริงจังและอย่างมียุทธศาสตร์ชัดเจนมาก่อน ด้วยการหาช่องทางยกระดับความรู้ความเข้าใจสู่การสร้าง **“คุณภาพและคุณธรรมของประชาชน”** จึงน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าภายใต้บริบทของระบบสังคมการเมืองไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอาศัยหลักปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นเครื่องมือสร้างกระบวนการเรียนรู้และปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของผู้คนในชาติ เพื่อขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่เป้าหมายของประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม

หลักเศรษฐกิจพอเพียงกับศาสนาต่าง ๆ

ถึงแม้ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียงตามที่ได้อธิบายมา จะอิงอยู่กับกรอบความคิดทางพุทธ-ปรัชญาเป็นส่วนใหญ่ แต่อันที่จริงวิถีการดำเนินชีวิตแบบ **“พอเพียง”** นี้เป็นหลักการสำคัญของทุกศาสนา ดังจะเห็นได้ว่าพระศาสดาของศาสนาสำคัญอื่น ๆ ในโลก ไม่ว่าจะเป็นพระศาสดานบีมุฮัมมัดแห่งศาสนาอิสลาม หรือพระเยซูแห่งศาสนาคริสต์ ฯลฯ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นแบบอย่างของการมีวิถีดำเนินชีวิตที่ประหยัดเรียบง่าย บริโภคอย่างพอดีพอเพียงโดยมิได้ลุ่มหลงกับความฟุ้งเฟ้อทางด้านวัตถุธรรม อันนำไปสู่การ

เบียดเบียนแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลก ทั้งนี้ถ้าหากได้ศึกษาหลักธรรมคำสอนของศาสนาแต่ละศาสนาโดยละเอียด ก็ย่อมจะสามารถอธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียงภายใต้คำสอนตามพระคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ เหล่านั้นได้โดยไม่ยากนัก เช่นเดียวกับการอธิบายความหมายของเศรษฐกิจพอเพียงตามหลักพุทธธรรมในคัมภีร์พระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนา ดังที่ได้ยกมาอ้างอิงให้เห็นเป็นตัวอย่างก่อนหน้านี้ เป็นต้น

วาทกรรมแห่งเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงไม่เพียงแต่สามารถทำหน้าที่เป็นตัวกลางเพื่อเชื่อมภูมิปัญญาทางวิทยาศาสตร์ของอารยธรรมทางตะวันตกให้เข้ากับรากฐานของภูมิปัญญาทางจริยศาสตร์ในสังคมไทยเท่านั้น แต่ในฐานะที่พระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นอัครศาสนูปถัมภกของทุกศาสนาที่อยู่บนผืนแผ่นดินไทย วาทกรรมแห่งเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ยังสามารถทำหน้าที่เป็นตัวกลางเพื่อเชื่อมศาสนาต่าง ๆ ที่คนไทยศรัทธานับถือให้เกิดเป็น **“ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของมนุษยชาติ”** (Civic Religion of Humanity) ได้อีกด้วย เพราะหลักเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักจริยธรรมสากลอันเข้าได้กับคำสอนของศาสนาสำคัญต่าง ๆ ทุกศาสนา ประเด็นนี้จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ที่มีมิติของความขัดแย้งส่วนหนึ่งเนื่องมาจากภาวะความแปลกแยกทางวัฒนธรรมระหว่างพี่น้องชาวไทยมุสลิมกับชาวไทยพุทธที่นับถือศาสนาต่างกัน ในขณะที่เราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าประวัติศาสตร์ชาติไทยยึดโยงอยู่กับพระพุทธศาสนาอย่างแนบแน่น แม้แต่กรอบอุดมการณ์ **“ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์”** ที่สะท้อนผ่านสัญลักษณ์ของธงชาติไทย คำว่า **“ศาสนา”** นั้นก็มีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่

มุ่งหมายถึงพุทธศาสนาเป็นหลัก ฉะนั้นการแสวงหาหลัก “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” ที่สามารถชักจูงศาสนิกชนชาวไทยทุกศาสนาเข้าด้วยกันภายใต้ ตัวตนของความเป็นไทย จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความมั่นคงเป็นปึกแผ่นของประเทศชาติ

อนึ่ง รากฐานทางปรัชญาการเมืองของไทยแต่เดิมนั้นเกิดจากการผสมผสานระหว่างลัทธิเทว-ลัทธิของศาสนาพราหมณ์หรือฮินดู กับแนวคิดเรื่องธรรมราชาของพุทธศาสนา พระมหากษัตริย์ไทยจึงทรงเป็นทั้งเทวราชาและธรรมราชาตามคติของสองศาสนาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพระพุทธศาสนามีบทบาทอย่างมากต่อวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย ในอดีตวัดเป็นศูนย์กลางด้านต่าง ๆ ของชุมชนเกือบทุกด้าน เป็นทั้งสถานศึกษา ศาลาที่ประชุมของชุมชน สถานพยาบาล สถานสงเคราะห์คนยากไร้ สถานที่จัดงานตามประเพณีต่าง ๆ ฯลฯ ส่งผลทำให้พระสงฆ์ในพุทธศาสนากลายเป็นผู้นำทางจิตใจของชุมชนโดยปริยาย ตลอดจนทำหน้าที่เป็นตัวกลางเชื่อมระหว่าง “บ้าน ” กับ “ วัง ” หรือระหว่างประชาชนกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา (ที่ถูกอธิบายให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมการเมืองไทย) จึงกลายเป็นรากฐานของโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม ที่รองรับโครงสร้างส่วนบนของระบบสังคมการเมืองไทยมาแต่อดีต

ภายหลังการเสียกรุงศรีอยุธยาให้แก่พม่าเป็นครั้งที่สอง และพระเจ้าตากสินมหาราชสามารถรวบรวมไพร่พลต่อสู้กับพม่าจนกอบกู้บ้านเมืองคืนกลับมาได้สำเร็จ ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าตากสินมีภูมิหลังเป็นคนจีน โดยไม่ได้เกิดในตระกูลขุนนางเก่าแก่อันมีสถานะทางชนชั้นซึ่งเป็นที่ยอมรับของผู้คนในวัฒนธรรมแบบศักดินายุคสมัยนั้น ก็ด้วยการที่พระเจ้าตากสินได้อำงกรอบอุดมการณ์ที่ทรงมุ่งหมายจะกอบกู้ฟื้นฟู

พระพุทธศาสนาที่มีความตกต่ำอย่างมากหลังเหตุการณ์เสียกรุง (จนถึงกับมีพระเถระผู้ใหญ่ตั้งตัวเป็นก๊กกั๊กหนึ่งคือก๊กเจ้าพระฝาง มีขุนพลอยู่ในสมณเพศ แต่กระทำปาราชิกสี่ครบ ทั้งการปล้นชิง ช่มชู้น ฆ่า และอวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่มีในตนทั้ง ๆ ที่ยังห่มผ้าเหลืองอยู่) เพื่อเป็นเครื่องรวมใจคนไทยเข้าด้วยกันในการต่อสู้ขับไล่พม่า

ภายหลังจากที่มีการสถาปนากรุงรัตนโกสินทร์ และตั้งราชวงศ์จักรีขึ้นแล้ว อุดมการณ์ของการกอบกู้บ้านเมืองเพื่อฟื้นฟูพระพุทธศาสนาที่ใช้เป็นเครื่องรวมใจคนไทยในการต่อสู้กับพม่า ก็ยังคงสืบทอดต่อมาจนกลายเป็นอุดมการณ์ทางการเมืองของชาติ ดังเห็นได้จากตัวอย่างในพระราชนิพนธ์นิราศทำดินแดงของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ที่ทรงประกาศเจตจำนงไว้ตอนหนึ่งว่า **“ตั้งใจจะอุปถัมภ์กษัตริย์พระพุทธศาสนา จะป้องกันขอบขัณฑสีมา รักษาประชาชนและมนตรีฯ”**

เมื่ออารยธรรมทางตะวันตกเริ่มแผ่อิทธิพลเข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ความจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อความอยู่รอดของบ้านเมืองท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงของโลกสมัยใหม่ก็เริ่มเกิดขึ้น ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ คณะมิชชันนารีชาวอเมริกันได้เข้ามาเผยแผ่คริสต์ศาสนาและนำวิชาการสมัยใหม่ด้านต่าง ๆ เข้ามาเผยแพร่ในแผ่นดินสยาม ขณะเดียวกัน อังกฤษได้ส่งทูตจากบริษัทอีสต์อินเดียมาทำสนธิสัญญาการค้ากับสยามได้สำเร็จในปี พ.ศ.๒๓๖๙ และต่อมาสหรัฐอเมริกาส่งทูตเข้ามาเจรจาทำสนธิสัญญาทางการค้าลักษณะเดียวกับอังกฤษเมื่อปี พ.ศ.๒๓๗๖ แต่ทั้งอังกฤษและสหรัฐอเมริกาต่างยังไม่พอใจกับสนธิสัญญาที่ทำขึ้นในเบื้องต้นดังกล่าว เพราะยังมีการผูกขาดการค้าของหลวงบางอย่าง โดยทั้งสองประเทศได้พยายามเจรจา

ขอแก้ไขสนธิสัญญาทางการค้ากับประเทศสยามหลายครั้งแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ในปลายรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ก่อนที่จะเสด็จสวรรคต พระองค์ได้ทรงรับสั่งเตือนไว้ว่า

“.....การศึกษสงครามข้างญวน ข้างพม่า ก็เห็นจะไม่มีแล้ว จะมีอยู่ที่แต่ข้างฝรั่ง ให้ระวังให้จงดี อย่าไปเสียทีแก่เขาได้ การงานสิ่งใดของเขาที่คิดควรจะเรียนเอาไว้ก็ให้เอาอย่างเขา แต่อย่าให้นับถือเลื่อมใสไปทีเดียว”^(๑๖)

ความล้มเหลวในการขอเจรจาแก้ไขสนธิสัญญาทางการค้าที่ทำไว้กับประเทศสยาม ได้สร้างความไม่พอใจให้แก่อังกฤษและสหรัฐอเมริกาเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ จนทูตสหรัฐได้แสดงความเห็นเสนอให้ใช้เรือรบปิดปากอ่าวไทย เพื่อบีบให้ประเทศสยามยอมแก้ไขสนธิสัญญาทางการค้าที่จะทำให้ฝรั่งได้เปรียบมากขึ้น เช่นเดียวกับวิธีการที่บีบให้ประเทศจีนและญี่ปุ่นยอมทำสนธิสัญญาทางการค้าที่เสียเปรียบกับฝรั่ง ด้วยการใช้แสนยานุภาพทางทหารเข้ากดดันจนประสบผลสำเร็จมาแล้ว

เมื่อพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต พระราชวงศ์และเสนาบดีมีมติเห็นชอบให้ถวายพระราชสมัญญาแด่สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้ามงกุฎ (ซึ่งทรงผนวชเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนาถึง ๒๗ พรรษาอยู่ในขณะนั้น) แต่เจ้าฟ้ามงกุฎเสนอว่าถ้าจะถวายพระราชสมัญญาแก่พระองค์ ขอให้อัญเชิญสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้ากรมขุนอิศเรศรังสรรค์ร่วมขึ้นครองราชย์ด้วย เนื่องจากเหตุผลสำคัญประการหนึ่งก็คือ ทรงเล็งเห็นว่าเจ้าฟ้ากรมขุนอิศเรศรังสรรค์ซึ่งเป็นพระอนุชานั้นมีพระปรีชาสามารถในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านกิจการที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ อันทรงมีประสบการณ์ตั้งแต่เมื่อครั้งรับราชการในพระบาทสมเด็จพระ-

นั่งเกล้าฯ

สมัยรัชกาลที่ ๔ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์นี้ จึงมีพระเจ้าแผ่นดิน ๒ พระองค์ ได้แก่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (เจ้าฟ้ามงกุฎ) กับพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว (เจ้าฟ้ากรมขุนอิศเรศรังสรรค์) ซึ่งทรงได้รับสถาปนาในตำแหน่งพระมหาอุปราช แต่ให้มีพระราชอิสริยยศเสมอด้วยพระเจ้าแผ่นดินองค์ที่ ๒ อันนับเป็นเหตุการณ์ครั้งที่สองของประวัติศาสตร์แผ่นดินสยามที่มีการขึ้นครองราชย์ร่วมกัน (เหตุการณ์ครั้งแรกได้แก่สมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราชที่ทรงแต่งตั้งพระอนุชาคือสมเด็จพระเอกาทศรถให้มีพระราชอิสริยยศเสมอด้วยพระเจ้าแผ่นดินอีกพระองค์หนึ่ง)

ทั้งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ และพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ ต่างทรงตระหนักถึงภัยคุกคามจากแสนยานุภาพทางทหารของชาติมหาอำนาจทางตะวันตก และทรงเห็นว่าถ้าหากจะดำเนินนโยบายแข็งกร้าวต่อไปก็จะไม่เป็นประโยชน์ต่อสยาม ในที่สุดจึงยอมทำสนธิสัญญาบาวริงกับอังกฤษในปี พ.ศ.๒๓๙๔ โดยพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ ซึ่งทรงรอบรู้ภาษาอังกฤษดี ได้ทรงเข้าร่วมเจรจาในการทำสนธิสัญญาด้วยพระองค์เอง ตลอดจนทรงเขียนจดหมายโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษกับเซอร์จอห์น บาวริง ราชทูตอังกฤษที่เดินทางมาเจริญพระราชไมตรีกับสยามในขณะนั้น (ทั้งนี้ข้อความในสนธิสัญญา เมื่ออ้างถึงพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ จะใช้คำกำกับว่า “The First King” แต่ถ้าหากอ้างถึงพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ จะใช้คำกำกับว่า “The Second King”) ต่อมาก็ได้ทำสนธิสัญญาลักษณะแบบเดียวกันนี้กับประเทศฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกา ซึ่งถึงแม้จะเป็นสนธิสัญญาที่ทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบฝรั่งหลายอย่าง แต่ก็ช่วยให้รอดพ้นจากการตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งมาได้

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

๑๖. พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๓ พ.ศ. ๒๓๖๗-๒๓๘๔, ฉบับเจ้าพระยาทิพากรวงศ์, หน้า ๓๗๐.

- ‘ปอด’เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนและก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ระหว่างถุงลมขนาดเล็ก ใน‘ปอด’ กับหลอดเลือดฝอยในผนังของ‘ถุงลม’ เพื่อนำออกซิเจนไปเลี้ยงส่วนต่างๆของร่างกาย และนำคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากร่างกาย ทาง‘ลมหายใจออก’

(ตอนที่ ๒๑)

๓. **โคเลสเตอรอล (Cholesterol)** ถ้ามีมากๆ จะทำให้เกิด

- นิ่วในถุงน้ำดี
- เกิดการอุดตันที่ท่อน้ำดี เกิดโรคดีซ่าน (Janudice)

มีผลทำให้การย่อยอาหารประเภทไขมันบกพร่อง

หน้าที่ :

- กระตุ้น‘ตับอ่อน’ให้หลั่งเอนไซม์และโซเดียมไฮโดรเจนคาร์บอเนต(NaHCO_3) เข้าสู่‘ลำไส้เล็กส่วนต้น’
- กระตุ้นท่อน้ำดี ให้บีบตัวหลั่งน้ำดีเข้าสู่‘ลำไส้เล็กส่วนต้น’

ฮอร์โมนจากลำไส้เล็ก

ฮอร์โมนที่สร้าง :

- ซีครีติน (secretin)สร้างจากบริเวณลำไส้เล็กส่วนต้น ที่เรียกว่าดูโอดีนัม (duodenum)
- คอเลซิสโตไคนิน (cholecystokinin)สร้างจากดูโอดีนัม

อวัยวะเป้าหมาย : ตับอ่อน , ท่อน้ำดี

● ระบบหายใจ

‘มนุษย์’ทุกคนต้องหายใจเพื่อมีชีวิตอยู่ การหายใจเข้า อากาศผ่านไปตามอวัยวะของระบบหายใจตามลำดับ ดังนี้

๑. จมูก (Nose)

จมูกส่วนนอก เป็นส่วนที่ยื่นออกมาจากตรงกึ่งกลางของใบหน้า

รูปร่างของจมูกมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมพีระมิด ฐานของรูปสามเหลี่ยมวางปะติดกับหน้าผาก ระหว่างตาสองข้าง

สันจมูกหรือตั้งจมูก มีรูปร่างและขนาดต่างๆกัน ยื่นตั้งแต่ฐานออกมาข้างนอกและลงข้างล่าง มาสุดที่ปลายจมูกอีกด้านหนึ่งของรูปสามเหลี่ยม ห้อยติดกับริมฝีปากบน

รูจมูก เปิดออกสู่ภายนอกทางด้านนี้ ‘รูจมูก’ ทำหน้าที่เป็นทางผ่านของอากาศที่หายใจเข้าไปยังช่องจมูกและกรองฝุ่นละอองด้วย

๒. หลอดคอ (Pharynx)

เมื่ออากาศผ่านรูจมูกจะผ่านเข้าสู่หลอดคอ ซึ่งเป็นหลอดตั้งตรงยาวประมาณ ๕ นิ้ว ‘หลอดคอ’ ติดต่อกับช่องปากและช่องจมูก จึงแบ่งเป็นหลอดคอส่วนจมูก กับ หลอดคอส่วนปาก โดยมีเพดานอ่อนเป็นตัวแยกสองส่วนนี้ออกจากกัน

โครงของหลอดคอประกอบด้วยกระดูกอ่อน ๙ ชั้นด้วยกัน ชั้นที่ใหญ่ที่สุด คือกระดูกธัยรอยด์ที่เราเรียกว่า ‘ลูกกระเดือก’ (ในผู้ชายเห็นได้ชัดกว่าผู้หญิง)

๓. หลอดเสียง (Larynx)

เป็นหลอดยาวประมาณ ๔.๕ ซม. (ในผู้ชาย) และ ๓.๕ ซม. (ในผู้หญิง)

หลอดเสียงเจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อยๆตามอายุ ในวัยเริ่มเป็นหนุ่มสาว หลอดเสียงเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะใน ‘ผู้ชาย’ เนื่องจากสายเสียง (Vocal cord) ซึ่งอยู่ภายในหลอดเสียงนี้ ยาวและหนาขึ้นอย่างรวดเร็วเกินไป จึงทำให้เสียงแตกพร่า การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดจากฮอร์โมนของเพศชาย

๔. หลอดลม (Trachea)

เป็นส่วนที่ต่อออกมาจากหลอดเสียง ยาวลงไปในทรวงอก ลักษณะรูปร่างของหลอดลมเป็นหลอดกลมๆ ประกอบด้วยกระดูกอ่อนรูปวงแหวนหรือรูปตัว U ซึ่งมีอยู่ ๒๐ ชั้น วางอยู่ทางด้านหลังของหลอดลม ช่องว่างระหว่างกระดูกอ่อนรูปตัว U ที่วางเรียงต่อกัน มีเนื้อเยื่อและกล้ามเนื้อเรียบ

มายึดติดกัน การที่หลอดลมมีกระดูกอ่อนจึงทำให้เปิดอยู่ตลอดเวลา ไม่มีโอกาสที่จะแฟบเข้าหากันได้ โดยแรงดันจากภายนอกจึงรับประกันได้ว่าอากาศเข้าได้ตลอดเวลา หลอดลมส่วนที่ตรงกับกระดูกสันหลังช่วงอกแตกแขนงออกเป็นหลอดลมแขนงใหญ่ (Bronchi) ข้างซ้ายและขวาเมื่อเข้าสู่ปอดก็แตกแขนงเป็นหลอดลมเล็กในปอด หรือที่เรียกว่า หลอดลมฝอย (Bronchiole) และไปสุดที่ถุงลม (Aveolus) ซึ่งเป็นการที่อากาศอยู่ใกล้กับเลือดในปอดมากที่สุด จึงเป็นบริเวณแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจน กับคาร์บอนไดออกไซด์

๕. ปอด (Lung)

ปอด มีอยู่สองข้างวางอยู่ในทรวงอกมีรูปร่างคล้ายกรวย มีปลายหรือยอดชี้ขึ้นไปข้างบนและไปสวมพอดีกับช่องเปิดแคบๆของทรวงอก ซึ่งช่องเปิดแคบๆนี้ ประกอบขึ้นด้วยซี่โครงบนของกระดูกสันอกและกระดูกสันหลัง ฐานของปอดแต่ละข้างจะใหญ่ และวางแนบสนิทกับกระดูก

ระหว่างปอด ๒ ข้าง จะพบว่า มีหัวใจอยู่ปอดข้างขวา จะโตกว่าปอดข้างซ้ายเล็กน้อย และมีอยู่ ๓ ก้อน ส่วนข้างซ้าย มี ๒ ก้อน

หน้าที่ของปอด คือ การนำคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากเลือด และนำออกซิเจนเข้าสู่เลือด ‘ปอด’ จึงมีรูปร่างใหญ่มีลักษณะยึดหยุ่นคล้ายฟองน้ำ

๖. เยื่อหุ้มปอด (Pleura)

เป็นเยื่อที่บางและละเอียดอ่อน เปียกชื้น และเป็นมันลื่น หุ้มผิวภายนอกของปอด เยื่อหุ้มนี้ ไม่เพียงคลุมปอดเท่านั้น ยังไปบุผนังด้านในของทรวงอกอีก หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า เยื่อหุ้มปอดซึ่งมี ๒ ชั้น ระหว่าง ๒ ชั้นนี้มีช่องเหลวอยู่ นิดหน่อย เพื่อลดแรงเสียดสี ระหว่างเยื่อหุ้มมีโพรงว่าง เรียกว่าช่องระหว่างเยื่อหุ้มปอด

ระมณนาใจ

ในการหายใจนั้น มีโครงกระดูกส่วนอกและกล้ามเนื้อบริเวณอก เป็นตัวช่วย ขณะ‘หายใจเข้า’ กล้ามเนื้อหลายมัดหดตัว ทำให้ทรวงอกขยาย

ออกไปข้างหน้า และยกขึ้นบนในเวลาเดียวกัน กระบังลมจะลดต่ำลง การกระทำทั้งสองอย่างนี้ ทำให้โพรงของทรวงอกขยายใหญ่มากขึ้น เมื่อกล้ามเนื้อหยุดทำงานและหย่อนตัวลง ทรวงอกยุบลงและความดันในช่องท้องจะดันกระบังลมกลับขึ้นมาอยู่ในลักษณะเดิม กระบวนการเช่นนี้ทำให้ความดันในปอดเพิ่มขึ้น เมื่อความดันในปอดเพิ่มขึ้นสูงกว่าความดันของบรรยากาศ อากาศจะถูกดันออกจากปอด ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยประการแรกที่ทำให้อากาศมีการเคลื่อนไหวเข้าออกจากปอดได้นั้น เกิดจากความดันที่แตกต่างกัน นั่นเอง

การแลกเปลี่ยนก๊าซและการใช้ออกซิเจน

เมื่อเราหายใจเข้า อากาศภายนอกเข้าสู่อวัยวะของระบบหายใจไปยัง **ถุงลมในปอด** ที่ 'ผนังของถุงลม' มีหลอดเลือดแดงฝอยติดอยู่ ดังนั้น **อากาศจึงมีโอกาสใกล้ชิดกับเม็ดเลือดแดงมาก** 'ออกซิเจน' ก็จะผ่านผนังนี้เข้าสู่เม็ดเลือดแดงและ 'คาร์บอนไดออกไซด์' ก็จะออกจากเม็ดเลือดแดงผ่านผนังออกมาสู่ 'ถุงลม' ปกติในอากาศมีออกซิเจนร้อยละ ๒๐ แต่อากาศที่เราหายใจมีออกซิเจนร้อยละ ๑๓

ความสัมพันธ์ระหว่างปอดและหัวใจในการฟอกเลือด

'หัวใจ' ทางซีกขวาจะรับเลือดที่มีออกซิเจนต่ำ (๔๐ มล.ปรอท) และส่งไปยัง 'ปอด' เกิดการแลกเปลี่ยน 'แก๊ส' กับ 'ถุงลม' ที่มีความดันออกซิเจน ๑๐๔ และความดันคาร์บอนไดออกไซด์ ๔๐ และส่งกลับเข้า 'หัวใจ' ทางด้านซ้าย เพื่อส่งไปตามเส้นเลือดไปให้เนื้อเยื่อเลือดที่เข้ามาที่เซลล์นี้มีความดันออกซิเจนประมาณ ๑๐๐ และความดันคาร์บอนไดออกไซด์ ๔๐ เซลล์นำออกซิเจนไปใช้เกิดเป็นคาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งจะถูกนำไปสู่ 'หัวใจ' ทางด้านขวาเพื่อส่งไปยัง 'ปอด' ต่อไป เกิดเป็นวัฏจักรเช่นนี้ตลอดไป

หน้าที่ของปอด

'ปอด' เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่หลัก คือ **การหายใจ**

ความหมายของการหายใจนั้น หมายถึง **การทำให้มีลมหายใจเข้าและออก**ที่เราคุ้นเคยกันดีก็ได้ หรือที่มีความหมายในทางการแพทย์ คือ 'ปอด' เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนและก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ระหว่างถุงลมขนาดเล็กใน 'ปอด' กับหลอดเลือดฝอยในผนังของ 'ถุงลม' เพื่อนำออกซิเจนไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกาย และนำคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากร่างกายทาง 'ลมหายใจออก'

- มอดอยู่ที่ตรงไหนของร่างกาย ? -

ปอดของมนุษย์มี ๒ ข้าง คือ **ปอดซ้าย** และ **ปอดขวา** อยู่ใน 'ช่องทรวงอก' ตั้งแต่ระดับกระดูกไหปลาร้า จนถึงประมาณ ชายโครงทั้ง ๒ ข้าง ซ้ายและขวา ตามลำดับ เช่นเดียวกัน 'ปอด' จะมี **กระดูกซี่โครง** และ **กล้ามเนื้อ** ระหว่างซี่โครงหุ้มเป็นผนังด้านนอก และมีกล้ามเนื้อกระบังลม (Diaphragm) กั้นด้านล่างระหว่างปอดและช่องท้อง ระหว่างปอดทั้ง ๒ ข้างเป็นที่ตั้งของหัวใจ และของต่อมไทมัส (Thymus/ต่อมไร้ท่อชนิดหนึ่ง มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับภูมิคุ้มกันด้านทานโรคของร่างกาย) โดยรวม อยู่ในบริเวณที่เรียกว่า **Mediastinum** ซึ่งเป็นชื่อเรียกพื้นที่ที่อยู่ระหว่างปอดทั้งสองข้าง (เนื้อเยื่อคั่นระหว่างปอดสองข้าง) ประกอบด้วย **เนื้อเยื่อเกี่ยวพัน หลอดเลือดใหญ่ของปอดและหัวใจ ต่อมไทมัส หลอดอาหาร (Esophagus) หลอดลมใหญ่** เป็นต้น

- โครงสร้างของมอดมันอย่างไร ? -

'ปอด' เป็นอวัยวะที่มี **ถุงลมขนาดเล็ก (Alveoli)** อยู่ภายในเป็นจำนวนมากมาย ทำให้ปอดมีลักษณะที่มีรูพรุนขนาดเล็กๆ อยู่ในทุกส่วน **ลักษณะคล้ายฟองน้ำ**

ปอดแต่ละข้าง จะแบ่งออกเป็นกลีบ (Lobe)

- ปอดขวา มี ๓ กลีบ ได้แก่ **กลีบบน กลีบบน กลีบกลาง** และ **กลีบล่าง (Upper, middle, lower lobe)**

- ปอดซ้ายมี ๒ กลีบ ได้แก่ **กลีบบน** และ **กลีบล่าง (Upper, lower lobe)**

มีเยื่อหุ้มปอดเป็นพังผืดบางๆ คลุมอยู่ภายนอก

เรียกว่า *Pleura*

ภายในปอดจะมีท่อนำอากาศตั้งแต่ **ท่อขนาดใหญ่ที่ขั้วปอด** เรียกว่า *Main bronchus* ซ้ายและขวา แยกออกมาจาก **ท่อลมใหญ่** ที่เรียกว่า *Trachea* เมื่อเข้ามา‘ภายในปอด’ *Bronchus* จะแยกออกเป็น **หลอดลมขนาดเล็ก** จำนวนมาก คล้ายการแยกกิ่งก้านสาขาของต้นไม้กลายเป็น **บรอนคัสขนาดเล็ก** (*Small bronchus*) **หลอดลมฝอย**(บรอนคิโอล/*Bronchiole*) และสิ้นสุดเป็น **ถุงลมขนาดเล็ก** จำนวนมากมาย (*Alveoli*) ซึ่งเป็นส่วนที่ **เกิดการแลกเปลี่ยน** ก๊าซกับ **หลอดเลือดฝอยในปอด**

ปอด รับเลือดดำจาก **หัวใจห้องขวา**ล่าง (*Right ventricle*) ทาง **หลอดเลือดใหญ่** ชื่อ *Pulmonary artery* เพื่อนำมาฟอกและเปลี่ยนจากเลือดดำเป็นเลือดแดงหลังจากนั้นก็ให้นำเลือดแดงที่มีปริมาณออกซิเจนสูงกลับสู่ **หัวใจห้องซ้ายบน** (*Left atrium*) ทาง **หลอดเลือดใหญ่** ชื่อ *Pulmonary vein* เพื่อให้‘หัวใจ’สูบฉีดไปเลี้ยงร่างกายต่อไป

- มอทำงานอย่างไร ? -

‘**ปอด**’ ทำหน้าที่ในการนำ‘ลมหายใจ’ภายนอกจากอากาศที่มีออกซิเจนสูงเข้ามาใน‘ปอด’ โดยต้องอาศัยการทำงานของ **กล้ามเนื้อกระบังลม** **กล้ามเนื้อซี่โครง** **กล้ามเนื้อรอบๆทรวงอก** และ **กล้ามเนื้อช่องท้อง** ร่วมกัน

ลมหายใจเข้าจะถูกทำให้ **อึดตัวด้วย**ไอน้ำ โดยการทำงานของ **ไซนัส** (*Sinus*) **ต่างๆในโพรงกระดูกรอบๆจมูก** เวลา‘หายใจเข้า’ปอดจะโป่งพองลมอย่างเต็มที่และจะหดตัวแฟบลงเวลา‘หายใจออก’ การที่ปอดสามารถยืดหดตัวได้นี้ เนื่องจากมีเนื้อเยื่อเกี่ยวพันชนิดอีลาสติก (*Elastic fiber*) อยู่เป็นจำนวนมากใน‘เนื้อปอด’ ซึ่งสามารถ **ยืดหดได้** เมื่อลมหายใจเข้าไปถึง‘ถุงลม’ก็จะมี **การแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจน**ให้เข้าไปใน **หลอดเลือดฝอย**ในผนังถุงลม และรับ **คาร์บอนไดออกไซด์**จาก‘เลือด’เข้ามาในถุงลม จากนั้นก็จะปล่อยออกนอกร่างกายทางลมหายใจออก

นอกจากนั้น‘ปอด’ยังทำหน้าที่ **ปรับดุลกรดด่าง** (*pH*) **ของร่างกายให้คงที่อยู่ที่ pH ๗.๔** โดยการทำงานร่วมกับ‘ไต’ และร่วมกับ **การหายใจเข้าหรือเร็ว** ตามการกำหนดจาก‘สมอง’โดยอัตโนมัติ

- นอกเหนือจากปอด-

‘**หลอดเลือด**’เข้าสู่ปอดมี **๒ ระบบ** ได้แก่

๑. เลือดดำ เข้าสู่ปอดทางหลอดเลือดชื่อ *Pulmonary artery* ซึ่งเมื่อเข้าไปในปอดแล้ว จะแยกออกเป็นหลอดเลือดขนาดเล็กจำนวนมาก จนกลายเป็นหลอดเลือดฝอยอยู่รอบๆผนัง‘ถุงลม’ และทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนก๊าซขึ้นดังกล่าวแล้ว

๒. เลือดแดง ที่ไปเลี้ยงปอดและเซลล์ของปอด ชื่อ *Bronchial artery* ‘หลอดเลือด’ที่ออกจาก‘ปอด’ ชื่อ *Pulmonary vein* มี **๔ เส้น** **๒** เส้นมาจาก **ปอดซ้าย** อีก **๒** เส้นมาจาก **ปอดขวา** โดยนำ‘เลือดแดง’จาก **ปอดทั้ง ๒ ข้าง** มาเข้าหัวใจห้องซ้ายบน (*Left atrium*) เพื่อให้หัวใจสูบฉีดโลหิตและส่งเลือดไปเลี้ยงทั่วร่างกายต่อไป

[จากหนังสืออ้างอิง...หัวใจ : กายวิภาคและสรีรวิทยา]

☞ ต่อฉบับหน้า

● พืชมีความเป็น “ตน”(self) แล้วขั้นหนึ่งแต่ยัง “ไม่รักตนไม่เห็นแก่ตน”แรงถึงขนาดกลัวตาย (ความเห็นแก่ตัวยังมีถึง selfish ขนาดนั้น) ยังไม่มี “โกรธ” เพราะยังไม่มียาตุกลัวว่า “จะไม่มีตน” จนต้องทำลายผู้อื่นยังทำร้ายผู้อื่นไม่เป็น ยังไม่ต้องการเกินความเป็นตน (ยังไม่มีโลกเกินความเป็นตัวเอง=ยังมีสันโดษแท้) มีแค่การปรุงแต่งของ “ความเป็นชีวะ”(cell) ให้ตนเกิน ๒ ตัวขึ้นไป (เกิน *secondary cell*) จนพอแก่ **การเป็นตน** เท่านั้น (ปฏิภาควิธีก้าวหน้าไปจาก “ธรรม ๒ ” แต่ไม่เกินความเป็นตนของตน) “พืชนิยม” มีพลังงานชั้น “สัญญา” และ “สังขาร” เป็นตัวจักรทำงานสร้างตนเองอยู่
ยังไม่มี “เวทนา” จึงยังมี “พลังงานเจตสิกไม่ครบ ๓” คือยังไม่ครบ “เวทนา-สัญญา-สังขาร” จึงยังไม่ใช่พลังงานที่จะนับว่า “วิญญาณ” หรือ “จิตนิยม”
☼ สมณะโพธิรักษ์

● นายชิง วินเทอร์

๑. ทำไมไม่ทำบ่อยๆ? ปทุมธานีปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำ (เดลินิวส์ ๑๑ ธ.ค.๕๘)

๒. คิดแต่ผลประโยชน์ตัวเอง ลักของ-ออกไม่ได้ เผาร้านศึกษากันท์ (ไทยโพสต์ ๑๑-๑๒ ธ.ค.๕๘)

๓. มุสาทางออนไลน์ต้องระวังแม้เรื่องอื่นๆ จ่อจับมือโพสต์นักร้อยกวดโลก์ภาพข้อความหมิ่นโดน ๑๑๒ (ไทยโพสต์ ๑๑ ธ.ค.๕๘)

๔. เงินก็ใช้เยอะ สำเร็จหรือเปลาก็ไม่รู้ หมดปัญหาน้ำรอการระบายในกรุง ต้องใช้งบอีก ๒.๒ หมื่นล้านสร้างอุโมงค์ ๗ จุด

๕. คาถาชีวิต กินน้อย ใช้น้อยใช้ได้ทุกยุค (อกาลิโก) ซี่ปี ๕๙ นายจ้างไม่รับคนเพิ่ม คาดขึ้นเงินเดือนไม่เกิน ๕% เช่นพิษเศรษฐกิจ กำลังซื้อไม่ฟื้น (เดลินิวส์ ๑๑ ธ.ค.๕๘)

๖. ตายเพราะกิน คนไทยจำนวนไม่น้อยก็พร้อมที่จะแลกกับความเสีงสารพัดโรคและหนึ่งในมหันตภัยเงียบที่นักรวันจะมีสถิติมากขึ้น ๆ ก็คือ“ความหวาน” (มติชน ๑๔ ธ.ค.๕๘)

๗. ปู่ย่าตายายครูอาจารย์ควดต่อไป! เอาผิดพ่อแม่แ้วนเรียกมารับข้อหา (ไทยโพสต์ ๑๕-๑๖ ธ.ค.๕๘)

๘. เป้าหมายบริษัทยักษ์ใหญ่คือกินรวบทุกกิจการ บริษัทเจริญ-โภคภัณฑ์ฯ เปิดตัวผลิตภัณฑ์ล่าสุดเอาใจคนรักแมวกายใต้แบรนด์ “Jinny” (ไทยโพสต์ ๑๖ ธ.ค.๕๘)

๙. ในป่ามีเสือ ในเมืองมีปีศาจ แอปหาคู่ กระตุ้นวัยรุ่นเอเชีย เผยตัวเลขติดเชื่อเอดส์พุ่งสูง (ไทยโพสต์ ๑๐-๑๑ ธ.ค.๕๘)

๑๐. ใครคิดว่าทหารกับยั้งลักษณะผิดพอ ๆ กัน - ให้คิดใหม่ ราชภัฏดัดกลบโกงข้าว ‘ประยุทธ์’ ชัดแก้งป่นข้าว (ไทยโพสต์ ๑๐ ธ.ค.๕๘)

๑๑. ก่อนปฏิรูปการศึกษาจัดการเรื่องนี้ก่อน
 หนุนเล็ก ผอ.อนุมัติลาตัวเองได้ ผลวิจัยชี้พอ
 ๕๐% ไม่อยู่โรงเรียน (เดลินิวส์ ๑๐ ธ.ค.๕๘)

๑๒. เพราะคนไทยมักง่าย-
 ไม่มีวินัย จึงไม่ไว้ใจ'ไทย'
 กับความเข้าใจ 'โรงไฟฟ้า
 สะอาด' ทำได้...ด้วยถ่านหิน
 (เดลินิวส์ ๙ ธ.ค.๕๘)

๑๓. เหตุภัยแล้งก็คือปลูกข้าวโพด! ซีพีมุ่งส่งเสริม
 เกษตรกรปลูกข้าวโพดอย่างยั่งยืน เพิ่มผลผลิต-
 ลดต้นทุน ผลผลิตได้มาตรฐานร่วมดูแลสิ่งแวดล้อม
 (ไทยโพสต์ ๙-๑๐ ธ.ค.๕๘)

๑๔. แยกให้ออกระหว่างคดีอาชญากรรมกับคดีการ-
 เมือง ประหารแกนนำแดง พลิกชั้นศาลฎีกา ผู้บงการ
 เผาปี ๕๓ ศาลากลางอุบลฯ (ไทยโพสต์ ๑๖ ธ.ค.๕๘)

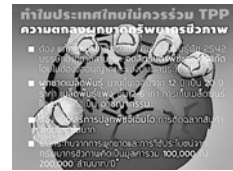
๑๕. กิจกรรมช่วยคนจน สนามบิน
 ลอสแอนเจลิสเตรียมเปิดอาคาร
 ผู้โดยสารสำหรับคนรวย คนดั่ง
 โดยเฉพาะ (มติชน ๓๐ พ.ย.๕๘)

๑๖. ชาวสวนปลูกอย่างอื่นต้อง
 เตรียมตัวแต่เนิ่นๆ ชาวสวนไว
 ราคาขยับลงเหลือ ๓ โลร้อย
 (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ พ.ย.๕๘)

๑๗. รอบปฏิรูปการศึกษา คนใช้ก็คงตายแล้ว
 สมศ.จี สพฐ. แก้ปัญหาโรงเรียนเล็ก เผยพบไม่มี
 ผู้บริหารกว่า ๑๗๐ แห่งและไม่ผ่านการประเมิน
 มากถึง ๙ พันแห่ง (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ พ.ย.๕๘)

๑๘. เรื่องของกฎหมายที่อเมริกาอยู่เบื้องหลัง ญี่ปุ่น
 เขียวไทยร่วม'ทีพีที' อาเบะหนุนเป็นเงินโฆษณา
 ลงทุน (มติชน ๒๘ พ.ย.๕๘)

๑๙. สิ่งที คสช.กล้าทำ เคลียร์บ้านรุกแนวเขื่อนริม
 เจ้าพระยา จุดสุดท้ายช่วงถนนทรงวาด ๒๐๐ เมตร
 (เดลินิวส์ ๒๖ พ.ย.๕๘)

๒๐. ไทยช่วยไทยก่อนจะสาย
 เกินไป บิ๊กตูชวนใช้บริการบิน
 ไทย หลังเจอโลว์คอสต์เปียด
 (เดลินิวส์ ๒๖ พ.ย.๕๘)

๒๑. เอาเปรียบประเทศไทย ผลการติดตามประเมิน
 ผลทุนไคคอส (๑ อำเภอก่อน ๑ ทุน) รัฐลงทุนกว่า ๑๓,๐๐๐
 ล้านบาท เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กที่ครอบครั
 ยากจนมีโอกาส แต่สาขาวิชาที่เรียนไม่สอดคล้อง
 กับท้องถิ่น ไม่มีการรับรองการทำงานของเด็ก
 หลังเรียนจบและไม่ต้องใช้ทุน (เดลินิวส์ ๑ ธ.ค.๕๘)

ท่านที่ซัดศาสนาแบบเทวนิยมและอเทวนิยม
ผู้ที่ยังเป็นเทวนิยมก็จะอ่อนวอนพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์สารพัด เช่น
ต้นไม้ ภูเขา พระเครื่อง ผ้ายันต์ ฯลฯ ให้ดลบันดาลช่วยเหลือ
แต่ถ้าเป็นอเทวนิยม จะเชื่อมั่นในกรรม พังกรรม

ทางสว่าง...

ดูข่าวทางสื่อต่าง ๆ จะเห็นชาวพุทธทั้งหลาย
ไปร่วมพิธีกรรมที่ว่ากันว่าเป็นพิธีทางศาสนา เช่น
ทำบุญต่ออายุ สะเดาะเคราะห์ อาบน้ำมนต์เพื่อ
เป็นสิริมงคล เพื่อให้หายเจ็บไข้ได้ป่วย บ้างก็
นอนในโลงศพเพื่อแก้เคล็ดป้องกันภัยที่จะเกิด
แก่ตน บ้างก็เข้าร่วมพิธีบูชาพระราหู ฯลฯ ผู้นำ
ทำพิธีในวัดต่าง ๆ ก็มักจะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้า
นั่นเอง

ใกล้ค่ำผมเอานมถั่วเหลือง ๑ หม้อใหญ่ที่
ลูกค้าสั่งให้เอาไปส่งเพื่อแจกในโรงทานของวัดที่
จัดงานบวชชีพราหมณ์ซึ่งถือเป็นการทำบุญใหญ่
เป็นประจำปี ชาวบ้านชายหญิงสวมใส่ชุดสีขาว
มุ่งหน้าไปที่วัดเพื่อแสงบุญ เต็นท์หลายสิบหลัง
กางเต็มพื้นที่ด้านหน้าศาลา เต็นท์แถวหน้ามี
แคร่ไม้ตั้งต่อกันหลายตัวเป็นที่พระนั่งสวดมนต์

บริเวณพื้นปูเสื่อเป็นที่นั่งของชาวบ้าน โดยใน
เต็นท์มีตาข่ายด้ายสายสิญจน์ผูกข้างบนเหนือ
ศีรษะ แล้วปล่อยชายหย่อนลงมาตรงจุดที่นั่ง
ให้ชาวบ้านนำไปคล้องศีรษะเพื่อเป็นสิริมงคลใน
ช่วงเวลาที่พระสวดทำพิธีกรรมตลอดคืน

อีกมุมหนึ่งของวัดจะเป็นเขตพ่อค้าแม่ขายนำ
สินค้ามาจัดตั้งวางขาย มีทั้งยาสมุนไพร พระเครื่อง
เครื่องรางของขลัง เครื่องประดับต่าง ๆ

เลยไปอีกหน่อยเป็นเขตโรงทาน มีอาหาร
หวานคาวต่าง ๆ ที่ผู้ใจบุญนำมาบริการฟรีแก่
ผู้มาร่วมแสงบุญ

ชาวบ้านที่มาร่วมงานส่วนใหญ่ตั้งใจจะฟัง
พระสวดไปตลอดทั้งคืน เพราะหนึ่งปีได้ทำบุญ
ใหญ่สักครั้ง ชาวบ้านเชื่อว่าศาสนาพุทธต้องมี
พิธีกรรมอย่างนี้ เป็นหนทางนำพาไปสู่ความสุข

ความเจริญทั้งในชาตินี้และชาติต่อไป

ผมนึกถึงครั้งที่เคยไปร่วมงานปลุกเสกพระแท่น ๆ ของพุทธ ซึ่งเป็นงานปลุกเสกเข้มข้นประจำปีของชาวอโศก ดูแตกต่างจากงานบวชชีพรหมณ์ที่เน้นการสวดมนต์เป็นเรื่องใหญ่ สวดกันทั้งคืน แถมเพิ่มความเชื่ออีกอย่างหนึ่งคือ กุศลผลบุญหรือสิริมงคลความดีต่าง ๆ ก็จะเกิดตามมา เพราะฝ่ายหรือด้ายสายสิญจน์วางพาดผ่านมือของพระที่กำลังสวดโยงยาวไปทั่วแล้ว หย่อนชายลงมาบนศีรษะของผู้แสวงบุญที่กำลังนั่งฟังพระสวดอยู่

รุ่งเช้า ผู้แสวงบุญที่มาบวชชีพรหมณ์ก็จะเอารถยนต์ รถมอเตอร์ไซค์ มาจอดเรียงแถวใกล้ศาลาวัด และโยงด้ายสายสิญจน์ผูกกับรถทุกคัน โดยทางวัดจะเก็บเงินรถยนต์คันละ ๑๐๐ บาท มอเตอร์ไซค์คันละ ๕๐ บาท เป็นการร่วมทำบุญใหญ่ทั้งคนและรถพร้อมกันไป

แต่งงานปลุกเสกพระแท่น ๆ ของพุทธที่ผมเคยไปร่วมนั้น สมณะเกจิอาจารย์จะเน้นการปลุกเสกคนให้เกิดปัญญา ให้มีจิตวิญญาณเกิดเป็นพระ ให้รู้ดีรู้ชั่ว ให้เกิดสำนึกที่จะฝึกฝนขัดเกลากิเลสจริง ๆ ผู้ใดที่มีดวงตาปัญญา มากก็ จะรับรู้เข้าใจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตนเองได้จริง เว้นขาดจากสิ่งหยาบเช่น อบายมุข เหล้า บุหรี่ ฯลฯ ท่านชี้ชัดการนับถือศาสนาแบบเทวนิยมและอเทวนิยม ผู้ที่ยังเป็นเทวนิยมก็จะอ่อนวอนพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์สารพัด เช่น ต้นไม้ ภูเขา พระเครื่อง ผ้ายันต์ ฯลฯ ให้ดลบันดาลช่วยเหลือ แต่ถ้าเป็นอเทวนิยม จะเชื่อมั่นในกรรม พังกรรม

ผมจำได้ว่าสมณะเทศน์ถึงคน ๔ จำพวกว่า กลุ่มที่ ๑ คือ ผู้มีความสว่างมาแล้วก็สว่างไป กลุ่มที่ ๒ คือ ผู้มีความสว่างมาแล้วก็มีมืดไป กลุ่มที่ ๓ คือ ผู้มีความมืดมาแล้วก็สว่างไป และกลุ่มที่ ๔ ผู้มีความมืดมาแล้วก็มีมืดไป

ผมจึงเกิดข้อคิดว่า ชาวบ้านต่างก็อยากจะให้ตนเองนั้นมีกุศลผลบุญ อยากให้มีความสุข ความเจริญ ต้องการแสวงหาหนทางที่เป็นแสง

สว่าง เป็นปัญญาที่จะนำพาให้ชีวิตไปสู่จุดสูงสุด ดีสุด เป็นสิ่งสุดยอดของคนในชาติหนึ่ง

ผมคิดว่าคนที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางกองกิเลสท่วมตัวอยู่ก็คงจะเหมือนตกอยู่ในความมืด มองไม่เห็นเส้นทาง ก็ต้องพยายามดันดันค้นหาเส้นทางที่จะพบกับทางสว่างในทางธรรม ผู้ที่เป็นกัลยาณชนได้หยุดเว้นเรื่องไม่ดีไม่งามพอสมควร นับว่าเป็นผู้มีความสว่างกันมาบ้าง หากว่าคนใน ๒ กลุ่มนี้ได้พบกับสัตบุรุษ แล้วได้ฟังธรรมะก็จะเกิดบรรลธรรม ได้พบแสงสว่างซึ่งเป็นปัญญาอันยอดเยี่ยม จะเป็นความโชคดีของชีวิตที่เกิดมา

แต่ถ้าหากว่าคนใน ๒ กลุ่มนี้พบผู้สอนออกนอกขอบเขตพุทธ แต่แอบอ้างว่าเป็นคำสอนของศาสนาพุทธ ทั้ง ๆ ที่เป็นเทวนิยม ผิดไปจากพุทธเหมือนหน้ามือเป็นหลังมือ ก็จะจุดดิ่งให้ชีวิตตกไปสู่เส้นทางที่มีแต่ความมืด ๆ ๆ เป็นผู้ที่มืดไปในที่สุด

๒

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โศลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● ฟ้าสาข

เป็นงานมหาหินครั้งแรกในการเรียนปริญญาโท
เพราะท่านอาจารย์เคียวซัน กัดตัน บิบคั่น และคุณมาก
ต้องแก้สคริปต์ไม่ต่ำกว่า ๕-๖ ครั้ง...
สุดท้ายการนำเสนอครั้งนี้ก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีด้วยคะแนนเต็ม
และคำชื่นชมจากอาจารย์

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๗) “มองตนช่วยแก้ปัญหาองค์กร”

เข้าสู่ช่วงการเรียนเทอมสุดท้ายแล้ว ดูเหมือนจะเป็นช่วงการเรียนที่หนักหน่วงเอากการ ก่อนที่จะไปถึงโค้งสุดท้าย คือการทำวิจัย ซึ่งเป็น ตัวจบการศึกษาปริญญาโท

เวลากว่าหนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมาบนเส้นทาง นักศึกษาปริญญาโทนี้ การเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำให้ได้เพิ่มพูนรอยหยักในสมองมากมาย ทั้ง วิชาการ ทฤษฎีที่ตัวฉันเองก็ไม่ใช่ว่าเด็กเรียนเก่งอะไร นัก แถมไม่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ก็ได้มาฝึกไม่เอาแต่ใจตัวเอง

มาอดทนเรียนรู้ ท่องจำสูตร คิดคำนวณตัวเลข หลายสิบหลักเพื่อให้เข้าใจในบทเรียน และสอบ ผ่านพ้นไปได้ทีละวิชา ๆ นอกจากจะได้ความรู้ แล้วยังได้การฝึกฝนที่จะอยู่กับอารมณ์ไม่ชอบใจ อารมณ์เครียด เบื่อ เซ็ง ฯลฯ สารพัดกิเลสที่จะ ยกขบวนเข้ามาทดสอบ เพื่อให้เราท้อถอยและ หลงค่ายกลแห่งกิเลส จนตอนนี้ฉันมาถึงวิชา ที่ ๑๐ แล้วจากการเรียนทั้งหมด ๑๒ วิชา พร้อม ๆ กับความภูมิใจที่ไม่ใช่แค่ผลการเรียน ตัวเลขเกรดเฉลี่ยนั้นก็เพียงตัวบอก

เราได้ใช้ความพยายามมามากแค่ไหน แต่ที่มากกว่านั้นคือ เราได้เอาชนะกิเลส ได้มองเห็นรูปร่างหน้าตาก็เลสชัด ๆ จากที่ไม่เคยได้เห็นความจริงแล้วไม่ใช่ว่ามันไม่มี เพียงแต่ว่าตอนนี้เรามี “ตาทิพย์” ที่ฉลาดมากยิ่งขึ้นจากการปฏิบัติธรรม การฟังธรรม การคบสัตบุรุษ จนกระทั่งจะมองเห็นกิเลสเห็นอาการเป็นรูปเป็นร่างเด่นชัดมากขึ้น ๆ ฉันทใจทุกครั้งที่ได้เห็นกิเลสและอ่านกิเลสออกเหมือนการได้ค้นพบอะไรบางอย่างที่เราไม่เคยพบเพื่อที่จะหาทางชำระล้างความสกปรกออกไปจากจิตวิญญาณของเรา เหมือนที่หลวงปู่ได้เคยสอนไว้ว่า เรียนจบสัมมาสิกขาอย่างน้อยต้อง “อ่านกิเลสเป็น แยกกิเลสเป็น และล้างกิเลสได้”

ซึ่งวิชาที่ ๑๐ นี้ เป็นวิชาการประเมินสมรรถนะและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มีอาจารย์สอนทั้งหมด ๔ ท่าน โดยอาจารย์ท่านหนึ่งให้งานในลักษณะแบ่งกลุ่มทำงานและนำเสนอหน้าชั้นเรียนด้วย ฉันทได้รับการเป็นกลุ่มลำดับที่ ๔ จาก ๑๕ กลุ่ม และมีสมาชิกในกลุ่มเพียง ๒ คน หัวข้อที่ได้รับคือ “**การเสริมสร้างขีดความสามารถในการเรียนรู้ (Learning Ability) ขององค์กร**” โดยต้องแปลเนื้อหาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษจากหนังสือ The Fifth Discipline ของ Peter M. Senge ศาสตราจารย์แห่ง Massachusetts Institute of Technology หรือแปลเป็นไทยว่า “**วินัย ๕ ประการ**” เพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการนำองค์กรไปสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization: LO)

โดยอาจารย์ได้มอบหมายงานผ่านทางอีเมลมาให้ทางกลุ่มตั้งแต่ปลายเดือนธันวาคมซึ่งเป็นช่วงที่ฉันทร่วมงานการสอบวิชาลัยบรรดาศักดิ์บัณฑิต บุญนิยม (ว.บ.บ.) อยู่พอดี จึงทำให้ความตั้งใจเดิมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่ก็ต้องหยุดไปเพื่อมาทำงานแปลภาษาอังกฤษ และสรุปเป็นสคริปต์ (Script) และจัดทำ Power Point ส่งอาจารย์ ซึ่งฉันทก็ถือว่าเป็นโอกาสดีที่เราจะได้ฝึกอยู่กับความไม่ได้ตั้งใจ อยู่กับความไม่เที่ยง

เพื่อที่เราจะได้ไม่ตั้งภพ จะได้ฝึกเป็นคนพร้อมสลายภพ สยบอึดตา และปรับเปลี่ยนจิตใจให้อยู่กับปัจจุบันได้โดยใจไม่ห่อเหี่ยว ซึ่งกว่าจะทำให้ใจได้จริง ๆ ก็ต้องผ่านการรบกับกิเลสอยู่บ่อยครั้ง จนกว่าจะตั้งสติได้ทันและรู้เท่าทันอารมณ์ตัวเองได้ไว

งานครั้งนี้ถือว่าเป็นงานมหาหินครั้งแรกในการเรียนปริญญาโทที่เคยเจอมาจริง ๆ เพราะท่านอาจารย์เคียวซัน กอดตัน บีบคั้น และดูมากมีการส่งสคริปต์กลับมาให้แก้อยู่ไม่ต่ำกว่า ๕-๖ ครั้ง พร้อมทั้งต้องโทรศัพท์ฝึกนำเสนอ (Present) ให้อาจารย์ฟังอยู่หลายครั้ง และมักจะโดนอาจารย์ดุกลับมาอยู่ร่ำไป ทั้งเนื้อหายังไม่ถูก ตัวอย่างไม่ชัดเจน ออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูก พูดเร็วเกินไป ฟังไม่รู้เรื่อง ฯลฯ ทำให้ฉันทและเพื่อนสมาชิกที่มีกันอยู่ ๒ คน ต้องหมั่นพยายามฝึกฝนการพูด แก้ไขบทหลายต่อหลายครั้ง เพื่อที่จะได้ผ่านการนำเสนอครั้งนี้ไปได้โดยไม่ต้องติดศูนัย

เป็นวิชาแรกในการเรียนปริญญาโทที่ฉันทยอมรับโดยดุษณีเลยว่า... เครียดมาก ซึ่งโดยปกติแล้วแม้วิชาอื่น ๆ ที่ผ่านมาแม้จะไม่ค่อยถนัดบ้างบางวิชา ก็เหมือนมาเริ่มนับหนึ่งใหม่ แต่ก็ยังไม่เครียดอะไรมากเท่านี้ เพราะก็ต้องยอมรับตัวเองว่าเราไม่ได้จบมาทางรัฐศาสตร์โดยตรง ไม่มีพื้นฐานในการทำงานภาครัฐหรือภาคเอกชนเหมือนเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนเลย เพราะฉันทเรียนจบปริญญาตรีมาทางนิเทศศาสตร์ และเบนเข็มมาเรียนหลักสูตรผู้นำการบริหาร คณะรัฐ-ประศาสนศาสตร์ เราจึงต้องพยายามมากขึ้น ฝึกตัวเองให้หนักกว่าคนอื่นเพราะเราไม่เก่ง

โดยเนื้อหาที่ฉันทจะต้องนำเสนอเป็น “สภาพการไร้ความสามารถในการเรียนรู้ขององค์กร ๗ ประการ” ด้วยกันมีเนื้อหาคร่าว ๆ ดังนี้

ลักษณะแรก I AM MY POSITION แปลเป็นไทยว่า “**ฉันทคือตำแหน่งของฉันท**” เป็นอาการของคนทำงานเฉพาะหน้าที่ของตนเอง ทำงาน

แบบหน้าที่ใครหน้าทีมัน (ตัวใครตัวมัน) โดยไม่สนใจคนอื่น เขาจะไม่คำนึงถึงเป้าหมายรวมขององค์กร จึงมีแนวโน้มที่จะไม่มีส่วนรับผิดชอบกับผลผลิตขององค์กร

ลักษณะที่ ๒. THE ENEMY IS OUT THERE ที่แปลว่า **“ศัตรูอยู่ข้างนอกนั่นใจ”** เมื่อเกิดความผิดพลาดขึ้น คนที่มีลักษณะแบบนี้ก็จะคิดว่าคนที่ทำผิดไม่ใช่ตัวเอง แต่เป็นคนอื่น หรือจากที่อื่น มองว่าสาเหตุความผิดพลาดมาจากที่อื่น ไม่ใช่ตน

ลักษณะที่ ๓. THE ILLUSION OF TAKING CHARGE ที่แปลว่า **“ภาพลวงตาที่คิดว่าตัวเองแก้ปัญหาเชิงรุก”**

ลักษณะที่ ๔. THE FIXATION ON EVENTS **“การแก้ปัญหาโดยยึดติดที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”** เป็นการแก้ไขปัญหามาตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยไม่ได้แก้ไขที่สาเหตุของปัญหาที่แท้จริง จึงทำให้ปัญหาเกิดขึ้นซ้ำซาก

ลักษณะที่ ๕. THE PARABLE OF THE BOILED FROG **“อุปมานิทานเรื่องกบต้ม”** คือ การปรับตัวหรือแก้ไขได้ยากต่อภัยคุกคามความอยู่รอดขององค์กร เป็นอาการชะล่าใจกับภัยที่มาอย่างช้า ๆ ค่อย ๆ แทรกซึมองค์กรโดยที่เราไม่รู้ตัว จนองค์กรอาจต้องล่มสลายในที่สุด หากรับมือไม่ทัน

ลักษณะที่ ๖. THE DELUSION OF LEARNING FROM EXPERIENCE **“ภาพลวงตาที่คิดว่าตนเองสามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ของตนเอง”**

ลักษณะที่ ๗. THE MYTH OF THE MANAGEMENT TEAM **“เรื่องเล่าในทีมผู้บริหาร”** คือ ทีมงานไม่สามารถเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่แตกต่างของสมาชิกในทีมได้

และสุดท้ายการนำเสนอครั้งนี้ก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีด้วยคะแนนเต็ม และคำชื่นชมจากอาจารย์ ฉันทรัฐสิริโกล่งออกตั้งยกภูเขาออกจากอก ต้องขอขอบคุณการเคี้ยวขี้จากอาจารย์ที่ทำให้เราได้

พยายามทำให้เต็มที่ ทำให้ดีที่สุด จนตกลึกและได้เข้าใจในบทเรียนอย่างแจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น

สิ่งที่ฉันได้จากการพีเรนซ์ครั้งนี้ คือ ลักษณะสภาพการไร้ความสามารถในการเรียนรู้ ไม่ว่าจะ เป็นภาพใหญ่ในองค์กรหรือในภาพเล็กก็ คือในตัวเรานี่แหละที่มีลักษณะอาการที่ชอบมองออกนอกตัว เมื่อเกิดความผิดพลาดก็รีบที่จะโยนความผิดไปที่อื่น ไม่ได้กลับมาทบทวนตัวเองว่ามีส่วนทำให้เกิดความผิดพลาดนั้นอย่างไร เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนั้น และพัฒนาตนเอง เปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อพัฒนาตนไปสู่สิ่งที่ดีกว่า ก็จะพ้นสภาพจากคนที่ไร้ความสามารถในการเรียนรู้ มาเป็นคนที่เรียนรู้และพัฒนาได้ ทำให้ฉันได้ตระหนักและริบมองเข้ามาตรวจสอบตนเองว่า ตัวเรามีลักษณะอาการเหล่านี้หรือไม่ เพื่อที่จะเป็นนักปฏิบัติธรรมที่ดี และพร้อมพัฒนาตนเองอยู่เสมอต่อไป

ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาที่สอนให้รู้จักการมองตน เมื่อเห็นปัญหาต่าง ๆ แล้วปัญหาเหล่านั้นก็จะกลับกลายเป็นปัญญาให้เราสามารถพัฒนาตน และองค์กรที่เราอยู่ ซึ่งความรู้ทางโลกบางอย่างก็มองไม่แตกต่างไปจากหลักธรรมะ เพียงแต่ใช้คนละภาษาเท่านั้น นี่คือนสิ่งที่ฉันได้รู้เมื่อชะโงกดูโลกกว้าง...

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เพียงหยดน้ำ ก็ยังสามารถทำลาย
ให้หินกร่อนสลายไปจนหมดได้ ฉันท
ถ้าสื่อสารมวลชน ทุกประเภท ทุกแบบ
ไม่ช่วยกันลดรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสประโลม
อันนำมาเชื่อมโยงไปสู่การระคาย ลงไปให้ได้
ด้วยมาตรการเอาจริงเอาจังแล้ว
คติขมขื่น-ฆ่า ก็จะมีวันเพิ่มขึ้น หายนะยิ่งขึ้น
ได้อีกเสมออย่างแน่นอน ฉันทน์

● ปฏิเสธ

การชำระหนี้

หนี้ที่เกิดขึ้นแล้วจะระงับลงด้วยการชำระหนี้ ส่วนการโอนหนี้ การรับช่วงสิทธิ การโอนสิทธิ เรียกร้อง ไม่ทำให้หนี้ระงับ นอกจากการชำระหนี้แล้ว หนี้อาจจะระงับด้วยการกระทำอย่างอื่น ซึ่งมีผลเช่นการชำระหนี้ได้ เช่น การปลดหนี้ การหัก-กลบบหนี้ การแปลงหนี้ใหม่ หรือหนี้เคลื่อนกลิ้งกัน รวมทั้งการวางทรัพย์ของลูกหนี้ ณ สำนักงานวางทรัพย์ การกระทำดังกล่าวเหล่านี้ทำให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากการชำระหนี้

นอกจากนี้หนี้อาจจะสิ้นสุดลง ไม่อาจบังคับต่อไปได้โดยผลของกฎหมาย หนี้กลายเป็นพันธวิสัยอันจะโทษลูกหนี้ไม่ได้ ซึ่งมีผลให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากการชำระหนี้ (ม.๒๑๙) หนี้สิ้นสุดลงเพราะเงื่อนไขบังคับหลัง (ม.๑๘๓) เพราะเงื่อนไขสิ้นสุด (๑๙๑ วรรคสอง) หนี้ขาดอายุความ (๑๙๓/๑๐) เพราะเลิกสัญญา เพราะประนีประนอมยอมความ หนี้บางชนิดระงับเพราะการตายของลูกหนี้หรือเจ้าหนี้

การชำระหนี้ทำให้หนี้ระงับไปทั้งนี้ประธานและหนี้อุปกรรม ทำให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากการเป็นหนี้ เช่น ลูกหนี้เงินกู้ซึ่งได้จำหน่ายหรือจำนองทรัพย์ไว้เป็นประกัน ต่อมาตกลงขายทรัพย์ที่จำหน่ายหรือจำนองให้แก่เจ้าหนี้เพื่อเป็นการชำระหนี้ ดังนั้น ทำให้หนี้เงินกู้และหนี้จำหน่ายหรือจำนองระงับไปพร้อมกัน

เจ้าหนี้มีสิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ ลูกหนี้จะต้องชำระหนี้ให้โดยตรงตามวัตถุแห่งหนี้ ซึ่งอาจเป็นการกระทำ งดเว้นการกระทำหรือโอนทรัพย์สินก็ได้ การชำระหนี้จะให้สำเร็จผลเป็นอย่างไร ลูกหนี้จะต้องปฏิบัติตามชำระหนี้ให้เป็น

อย่างนั้นโดยตรง และลูกหนี้จะต้องชำระหนี้ให้ต้องตามความประสงค์อันแท้จริงแห่งมูลหนี้ ส่วนวิธีการชำระหนี้ที่ขึ้นขึ้นอยู่กับลักษณะของหนี้แต่ละชนิด

การชำระหนี้

๑. การชำระหนี้โดยลูกหนี้ ลูกหนี้เดิมหรือลูกหนี้ใหม่ที่เข้ามาชำระหนี้โดยผลของการแปลงหนี้โดยเปลี่ยนตัวลูกหนี้ก็ได้ หรือทายาทของลูกหนี้แต่มีหนี้บางประเภท บุคคลภายนอกหรือทายาทจะชำระหนี้แทนลูกหนี้ไม่ได้เพราะเป็นลักษณะเฉพาะตัวของลูกหนี้หรือสภาพแห่งหนี้ไม่เปิดช่องหรือขัดกับเจตนาของคู่กรณี

๑.๑ สภาพแห่งหนี้ไม่เปิดช่อง เป็นหนี้ที่มีลักษณะเฉพาะตัวของลูกหนี้ ซึ่งลูกหนี้จะต้องปฏิบัติชำระหนี้ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่เป็นการชำระหนี้ที่อาศัยความรู้ความสามารถหรือความไว้วางใจของลูกหนี้โดยเฉพาะ หนี้ชนิดนี้ถ้าลูกหนี้ไม่ชำระก็บังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตรง ๆ ไม่ได้แต่จะเรียกค่าเสียหายเท่านั้น เช่นงานแสดงงานด้านศิลปะด้านการวาด การปั้น การประดิษฐ์ ฯลฯ เจ้าหนี้จ้างลูกหนี้มาเป็นผู้จัดการบริษัทโดยเชื่อถือในความรู้ความสามารถของลูกหนี้ ลูกหนี้จะให้คนอื่นมาเป็นผู้จัดการแทนไม่ได้ สัญญาก่อสร้างผู้รับจ้างอาจจะไปตัดแบ่งงานให้บุคคลอื่นมารับจ้างช่วงได้ แต่ถ้ากำหนดไว้ในสัญญาว่าให้บุคคลอื่นรับเหมาช่วงไม่ได้ คนอื่นจะมาปฏิบัติการชำระหนี้แทนไม่ได้ งานรับจ้างทำของที่ต้องอาศัยฝีมือหรือความรู้ ความสามารถพิเศษ ผู้รับจ้างต้องทำงานเองไม่อาจมอบหมายให้ผู้อื่นมาทำแทนได้ แม้จะไม่ได้ตกลงกันไว้โดยชัดแจ้งก็ตาม เช่นการจ้างจิตรกรมาวาดภาพ การจ้างช่างแกะสลัก หรือจ้างทนายความมาว่าคดี เป็นต้น

๑.๒ ขัดกับเจตนาของคู่กรณี ถ้าเจ้าหนี้และลูกหนี้ทำสัญญากันไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย

ว่าลูกหนี้จะต้องชำระหนี้หรือทำงานด้วยตนเอง ไม่ต้องคำนึงว่างานดังกล่าวหรือการชำระหนี้ดังกล่าวจะสารสิทธิ์บุคคลอื่นทำแทนได้หรือไม่

๒. การชำระหนี้โดยบุคคลภายนอก กรณีที่บุคคลภายนอกไม่ต้องห้ามในการเข้ามาชำระหนี้ ไม่ว่าจะโดยสภาพแห่งหนี้หรือเจตนาของคู่กรณี บุคคลภายนอกย่อมเข้าชำระหนี้แทนลูกหนี้ได้เสมอวัน แต่ลูกหนี้ไม่ยินยอม เจ้าหนี้ไม่ยอมรับชำระหนี้ เจ้าหนี้อาจตกเป็นผู้ผิดนัดได้ เช่น ไซ่ ขับรถชนไก่ ได้รับบาดเจ็บ เจ้าพนักงานเปรียบเทียบปรับไซ่ และทำบันทึกทางแพ่งว่า เป็นยินยอมชดใช้ค่าเสียหายให้ไก่แทน ดังนี้เปิดเป็นบุคคลภายนอกเข้ามาชำระให้แทนไซ่ ผู้เป็นลูกหนี้ แม้บันทึกดังกล่าวจะไม่ใช้หนังสือรับสภาพหนี้ แต่เป็นสัญญาประเภทหนึ่ง เมื่อไม่ปรากฏว่าไซ่ใจไซ่ลูกหนี้และไม่ขัดต่อกฎหมาย ย่อมสมบูรณ์ใช้บังคับได้ และมีผลผูกพันเปิดให้รับผิดชอบ (ฎีกา ๒๙๔๘/๒๕๓๕) กรณีที่ลูกหนี้ไม่ยินยอมบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียก็เข้ามาชำระหนี้ได้

เหตุที่กฎหมายห้ามมิให้บุคคลภายนอกเข้ามาชำระหนี้โดยฝืนใจของลูกหนี้ เพราะการชำระหนี้บางกรณีกลับเป็นผลร้ายแก่ลูกหนี้ เช่น การชำระหนี้กลายเป็นการยอมรับสภาพหนี้ หรือทำให้อายุความสะดุดหยุดลง หรือกลายเป็นการให้สัตยาบันโมฆียะกรรมก็ได้ และการชำระหนี้แทนอาจเป็นการกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงเกียรติคุณหรือจิตใจของลูกหนี้ได้เช่นกัน

หากบุคคลภายนอกกระทำการชำระหนี้โดยฝืนใจลูกหนี้ แต่เจ้าหนี้ยอมรับชำระหนี้ก็น่าจะทำให้หนี้ระงับเช่นกัน เพราะมิฉะนั้นเจ้าหนี้จะได้รับความเสียหายได้ เพราะลูกหนี้ไม่มีความสามารถในการชำระหนี้และไม่ยอมให้บุคคลอื่นชำระหนี้แทน แต่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือเอามาเป็นเหตุให้ลูกหนี้ได้รับความเสียหายเพราะบุคคลภายนอกฝ่าฝืนไปชำระหนี้แทนไม่ได้ กรณีที่ลูกหนี้ไปชำระหนี้ซ้ำทั้งที่รู้ว่ามิบุคคลภายนอกมาชำระหนี้แล้ว อาจเรียกคืน

ไม่ได้เพราะเป็นการชำระหนี้ตามอำเภอใจ ทั้งที่รู้ว่าไม่มีหนี้ (ม.๔๐๗) หรือเจ้าหนี้กับบุคคลภายนอกจะไปทำสัญญากันเองใหม่ก็ได้ อันเป็นการแปลงหนี้ใหม่โดยเปลี่ยนตัวลูกหนี้ (ม.๓๕๐)

สำหรับผู้มีส่วนได้เสียเช่น ลูกหนี้ร่วม ผู้ค้ำประกันผู้ซื้อทรัพย์สินติดจำนอง หรือบุคคลอื่น ๆ ที่อาจเข้ารับชำระหนี้ เพื่อการรับช่วงสิทธิยอมเข้าชำระหนี้ให้เจ้าหนี้โดยฝืนใจลูกหนี้ได้

ผู้รับชำระหนี้

การชำระหนี้ต้องชำระแก่เจ้าหนี้โดยตรง การชำระหนี้ให้แก่บุคคลอื่นที่ไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้โดยที่เจ้าหนี้ไม่ยอมรับว่าเป็นการชำระหนี้แก่ตน หนี้นั้นย่อมไม่ระงับ เช่น ลูกหนี้ไปชำระหนี้แก่ภริยาเจ้าหนี้โดยภริยาเจ้าหนี้ไม่มีอำนาจรับชำระหนี้แทน และเจ้าหนี้ไม่รู้เห็นด้วย จึงถือว่าหนี้ระงับแล้วยังไม่ได้ มีบุคคลอยู่ ๔ จำพวกที่มีอำนาจรับชำระหนี้ได้

๑. เจ้าหนี้ ยังรวมไปถึงทายาทของเจ้าหนี้ และผู้รับโอนสิทธิจากเจ้าหนี้ด้วย การชำระหนี้ทำให้หนี้ระงับ เว้นแต่ผู้รับชำระหนี้ไม่มีอำนาจรับชำระหนี้ เช่น มีการเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้โดยการแปลงหนี้ใหม่ หรือมีการโอนสิทธิเรียกร้องแล้ว หรือศาลอายัดสิทธิเรียกร้องแล้ว

๒. ผู้รับชำระหนี้ตามข้อตกลง เจ้าหนี้และลูกหนี้ อาจทำสัญญากันเพื่อประโยชน์แก่บุคคลภายนอก โดยให้ลูกหนี้ชำระหนี้แก่บุคคลภายนอกโดยตรงก็ได้ บุคคลภายนอกมีสิทธิเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้โดยตรง และสิทธิของบุคคลภายนอกย่อมมีขึ้นเมื่อได้แสดงเจตนาแก่ลูกหนี้ คู่กรณีอาจตกลงกันให้ลูกหนี้ชำระหนี้ให้แก่บุคคลอื่นนอกจากเจ้าหนี้ ในกรณีอื่นที่ไม่ใช่สัญญาที่เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่บุคคลภายนอก เช่น ผู้ขายตกลงให้ผู้ซื้อชำระราคาโดยวิธีโอนเงินเข้าบัญชี หรือให้ผู้ซื้อส่งเงินไปชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ของผู้ขาย ฯลฯ

๓. ผู้มีอำนาจรับชำระหนี้แทนเจ้าหนี้ จะโดยกฎหมายหรือสัญญาก็ได้

๓.๑ ผู้ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าหนี้ มีผลเช่นเดียวกับการชำระให้เจ้าหนี้ แต่ต้องระวางในกรณีที่เจ้าหนี้มอบอำนาจในขณะที่เจ้าหนี้มีความบกพร่องทางความสามารถตามกฎหมาย และต้องชำระหนี้ขณะที่ผู้รับมอบอำนาจยังมีอำนาจรับชำระหนี้อยู่ ยังไม่ได้ถูกเพิกถอนอำนาจหรือหมดอำนาจ การมอบอำนาจให้ทำกิจการใดส่วนใหญ่มีอำนาจรับเงินด้วย เว้นแต่ทนายความไม่มีอำนาจรับเงินจากคู่ความอีกฝ่ายหรือศาลแทนตัวความเว้นแต่ทำหนังสือกันไว้ชัดเจน การชำระเงินให้คนกลางก็อาจมีปัญหาได้ว่าคนกลางเป็นตัวแทนทั้งฝ่ายเจ้าหนี้หรือลูกหนี้หรือไม่ โดยเฉพาะการชำระเบี้ยประกัน ค่าเช่าซื้อ มีปัญหาบางอย่างครั้งถ้าทำกันจนเป็นปกติอาจเป็นตัวแทนเขตได้

๓.๒ ผู้มีอำนาจรับชำระหนี้ตามกฎหมาย อาจได้แก่ผู้แทนโดยชอบธรรมของเจ้าหนี้ ผู้จัดการมรดก ผู้ชำระบัญชี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าพนักงานบังคับคดี ฯลฯ

๔. ผู้อื่น ซึ่งมี ๔ กรณี

๔.๑ การชำระหนี้แก่ผู้ครองสิทธิ (ม.๓๑๖) ต้องชำระหนี้ต่อผู้ครองตามที่ปรากฏแห่งสิทธิในมูลหนี้ และต้องสุจริต เช่น ผู้ครองสังหาริมทรัพย์ ในขณะที่มีผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้ครอบครองสังหาริมทรัพย์ในขณะที่ทำละเมิด เพราะเชื่อว่า เป็นเจ้าของที่แท้จริง (ม.๔๔๑) เจ้าของสินค้าจำเลยขนส่งสินค้า และได้ประกันสินค้านั้นไว้กับโจทก์ สินค้าสูญหายระหว่างขนส่ง เจ้าของสินค้าเรียกให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหาย ขณะเดียวกันโจทก์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้เจ้าของสินค้าไปและเรียกร้องให้จำเลยชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ แต่ปรากฏว่าจำเลยได้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เจ้าของสินค้าไปแล้วโดยสุจริต ถือว่าจำเลยได้ชำระหนี้ตามที่ปรากฏแห่ง

สิทธิในมูลหนี้โดยสุจริตมีผลให้การชำระหนี้สมบูรณ์ โจทก์ต้องไปเรียกร้องเอาจากเจ้าของสินค้า

๔.๒ ชำระหนี้แก่ผู้ถือใบเสร็จ แม้ไม่ใช่เจ้าหนี้ แต่เป็นผู้ถือใบเสร็จของเจ้าหนี้ที่ออกให้เพื่อเป็นหลักฐานการชำระหนี้ ผู้ถือใบเสร็จจึงถือว่าเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าหนี้ให้มาชำระหนี้ ในทางการค้า เจ้าหนี้ไม่อาจนั่งรอรับชำระหนี้จากลูกค้าได้ทั้งหมด ต้องมีพนักงานคอยรับชำระหนี้ แต่ลูกหนี้ต้องสุจริตด้วย คือไม่รู้ว่าผู้ถือใบเสร็จไม่อาจรับชำระหนี้แทนได้ (ม.๓๑๘) คำว่าใบเสร็จหมายถึงเอกสารที่เจ้าหนี้ออกเพื่อแสดงว่าได้รับชำระหนี้และมอบให้แก่ลูกหนี้ไว้เป็นหลักฐานเมื่อตอนลูกหนี้ชำระหนี้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าความจริงผู้นั้นจะมีสิทธิหรือไม่ เว้นแต่ผู้ชำระหนี้จะรู้ว่าผู้ถือใบเสร็จไม่มีสิทธิหรือไม่รู้เพราะประมาทเลินเล่อ

๔.๓ เจ้าหนี้ได้ลาภงอกจากการชำระหนี้ กล่าวคือ การชำระหนี้ตกถึงเจ้าหนี้ เจ้าหนี้ได้ลาภงอกหรือได้ผลประโยชน์จากการชำระหนี้นั้น ต้องถือว่าเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้แล้ว เช่น เอ เป็น ลูกหนี้ บี ๑,๐๐๐ บาท เอ ไปบ้านบีพบ ซี เอ เข้าใจว่า ซี เป็น บี จึงใช้เงิน ๑,๐๐๐ บาท ให้ซี ผู้ไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ ซี นำเงินไปให้บี ๘๐๐ บาท บอกว่ามีคนมาฝากชำระหนี้ไว้ ดังนั้นหนี้ระงับไปเพียง ๘๐๐ บาท

๔.๔ เจ้าหนี้ให้สัตยาบันการชำระหนี้ (ม.๓๑๕) การชำระหนี้ให้แก่ผู้ไม่มีอำนาจรับชำระหนี้ แต่ถ้าเจ้าหนี้ทราบและรับรองหรือให้สัตยาบันแล้วถือว่าการชำระหนี้โดยชอบ เช่น ก. เข้าบ้าน ข. แต่ชำระค่าเช่าให้คนรับใช้ของ ข. ถ้า ข. ออกใบเสร็จให้หรือกระทำการใด ๆ ในทำนองรับทราบแล้วและไม่โต้แย้งถือว่าให้สัตยาบันแล้ว จำเลยซื้อที่ดินจากโจทก์ โดยมอบราคาที่ดินให้มารดาและน้องโจทก์ โจทก์มอบที่ดินให้จำเลยอยู่อาศัยในที่ดินรวม ๙ ปี ถือว่าโจทก์ให้สัตยาบันแล้ว (๑๐๗๕/๒๕๑๕) **ก**

ตุ๊กตาลูกเทพ

บุคลากรศาสนาจะเอาภาระไหม
ชาวพุทธหลับหลับตาบูชา
ฟังตุ๊กตางมงายเลอะเทอะ
แต่เฮ้อ..จะมีเวลาเอาใจใส่มี้น้อย
ดูเหมือนอาตมาก็มีวุ่นวาย
ลับลวงพรางเรื่องตำแหน่งอยู่!

ยุคนี้ไม่มีอะไรดังสนั่นลั่นคมเท่าตุ๊กตาลูกเทพ
อีกแล้วคุณขา... ตามศูนย์การค้าจะเห็นผู้คนอุ้ม
ตุ๊กตาลูกเทพเดินไปมา ในร้านอาหารน้องหนูลูก
เทพก็นั่งโต๊ะดื่มกินเป็นเรื่องธรรมดา ยิ่งกว่านั้น
ซื้อตุ๊กที่นั่งเครื่องบินเหมือนบุคคลทั่วไปได้ด้วย!!!

คุณสมบัติตุ๊กตาลูกเทพนะรี...จะสาธยายให้ฟัง

- ช่วยเสริมดวง เสริมโชคชะตาไม่ใหตก
- ช่วยให้ร่ำรวย เงินทองไหลมาเทมา
- ช่วยให้การงานประสบผลสำเร็จ
- ช่วยคุ้มครองภัย ฯลฯ

ยิ่งผ่านการปลุกเสกแหกตา เฮ้ย...เบิกเนตร
แล้วละก็ ขลังสุด ๆ ๆ ราคาว่ากันตามเนื้อผ้า
เพราะผ่านพิธีกรรมมหาศักดิ์สิทธิ์แล้ว

มาฟังความเห็นของผู้ที่เลี้ยงตุ๊กตาลูกเทพ
สักหน่อย..มีเจ้าหน้าที่ท่านหนึ่งของกรมพัฒนา
สังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคม
และความมั่นคงของมนุษย์ เลี้ยงตุ๊กตาลูกเทพ ๙
ตัวและนำมานั่งเคียงคู่ในที่ทำงานทุกวัน เพราะ
ชอบตุ๊กตาดังได้เลี้ยงและสะสมมาเกือบ ๒ ปีแล้ว
ปัจจุบันมีทั้งหมด ๙ ตัว ทุกตัวมีชื่อที่ตั้งให้ ...
โดยตัวที่ชื่อ ...เป็นตัวที่รักมากที่สุดเพราะถูก
ชะตาและจะพาไปไหนด้วยตลอด ส่วนตัวอื่น ๆ

ก็พาไปแล้วแต่โอกาสและสถานที่ แต่ละตัวซื้อ
จากบ้านลูกเทพและตามอินเทอร์เน็ตบ้าง ราคา
สูงสุดคือโบนัส ๙,๐๐๐ บาท พาไปเบิกเนตรทุกตัว
ที่บ้านพระอาจารย์ท่านหนึ่งที่เคารพ ก็จวัตร
ประจำวันก็จะเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่งตัว หวีผม ให้กิน
ข้าว ก็กินในสิ่งที่เรากินแต่ละวัน เวลาเข้านอน
ก็จะนอนห้องเดียวกัน มีเตียงส่วนตัว

อีกท่านหนึ่งเปิดเผยแก่ผู้สื่อข่าวว่า ตนและ
ครอบครัวเลี้ยงตุ๊กตาลูกเทพมาเกือบปีแล้ว โดยได้
บูชามาจากสำนัก..... ปัจจุบันเลี้ยงไว้รวม ๆ กับ
ญาติจำนวน ๕ ตัว ส่วนตัวที่มักจะนำไปไหนมา
ไหนด้วยโดยเฉพาะเวลาไปทำการค้าคือ น้อง...
และน้อง... เวลาอยากได้อะไรก็จะขอ เมื่อประสบ
ผลสำเร็จก็มีรางวัลให้เป็นของเล่นเครื่องแต่งกาย
รวมถึงของมีค่า เช่น กำไลทอง สร้อยทอง ส่วน
การเลี้ยงก็ไม่ยาก เรากินอะไรก็เรียกเขากินด้วย
ตั้งแต่บูชามากการค้า การงานก็เจริญรุ่งเรืองขึ้น.....

เรื่องตุ๊กตาลูกเทพนี้เนะ ใครอย่าไปหาญกล้า
ว่าเขาต่อหน้าเซียวนะ เขาตอกคุณหน้าหงายเจ็บ
หาทางไปไม่ถูกก็แล้วกัน เช่น

- เป็นสิทธิ์ของฉัน ไม่ได้หนักหัวใคร
- น้องตุ๊กตาไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยต่อใคร

- สบายใจที่จะบูชา เป็นความสุขความชอบ ส่วนบุคคล ชีวิตคนมันสั้น ชอบอะไรก็ทำไป

- เงินของฉัน ไม่ได้เอาเงินคุณมาซื้อ

- ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ เพราะต้องซื้อเครื่องประดับ ต้องทำผม ต้องพาไปกินข้าว พาไปเที่ยวที่ไหนสนุก ๆ ก็อยากพานั่งไปด้วย ฯลฯ

แต่ก็นั่นแหละ บางคนพูดต่อหน้าไม่ได้ เขาก็อดเอามาพูดในโลกออนไลน์ไม่ได้

- มีท่านหนึ่งบอกว่า คนในเฟสที่ผมรู้จัก เขาขายตุ๊กตาพวกนี้ที่ปลุกเสกแล้ว ต้นทุน ๒๐๐ ก็ตุ๊กตาธรรมดา แค่ว่า “ความเชื่อ” เลยอัปราคาเป็น ๑,๕๐๐-๒,๐๐๐ ผมพูดถึงคนชายที่เน้นอภิปรัชญาความเทพ ความศักดิ์สิทธิ์ เพราะถ้าเป็นเรื่องนี้ ยืนยันว่ามกมายมาก ส่วนตัวผม นับถือพุทธ ผมไม่ไหวเจ้า ไหวผี ไหว้ตุ๊กตา ตั้งแต่ผมบวช และได้รู้ ผมยึดถือเพียงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งเท่านั้น

โพสต์ไปแล้วมีสวนตอบกลับทันควันว่า --- ควรดูตัวเองก่อนว่าตัวคุณเองบวชเรียนมาเพื่อสอนคนอื่นหรือด่าคนอื่น ถ้าบวชมาแล้ว ไม่รู้จักการให้เกียรติเพื่อนมนุษย์ ยอมรับในสิ่งที่เขาเป็น แนะนำให้คุณอย่าบอกคนอื่นว่าเคยบวชมา อายคะ !! เตียวคนอื่นจะหาว่าบวชมาศาสนาไม่สอนการอยู่ร่วมกัน ยอมรับกันในสังคมหรือ? คุณเองรีเปลาที่โง่ไปบวช หรือแค่ไปเดินบิณฑบาตรับปัจจัยมาวัน ๆ ค่ะ?

- อีกท่านหนึ่งสวนกลับมา..(ดูท่าโกรธ ๆ) ว่า แล้วพวกที่มาว่าตุ๊กตานี้ คุณไหว้พระทำไม(?) ไหว้พระพุทธรูปทำไม (?)

นี่ไม่ได้กวนดิน แต่เข้าใจไหม ที่ยึดเหนี่ยวทางใจคนไม่เหมือนกัน

หนุ่มคนหนึ่งรีบออกตัวไว้อ่อน คงกลัวโดน.. พูดอย่างสุภาพเลยว่า...ขอออกตัวก่อนเลยนะครับ ว่าผมไม่ค่อยชอบเรื่องพวกนี้เท่าไร มันดูมกมาย แล้วก็สิ้นเปลืองด้วย คนชายบอก ขออะไรแล้วจะได้ มีไว้ทำงานเจริญรุ่งเรือง ผมว่ามันบ้ามาก ๆ ยิ่งดูที่ราคา บางตัวเป็นแสน ๆ เป็นล้าน ผมได้แต่อุทานในใจ ราคาแพงมาก ๆ ๆ แถมมีเครื่อง

ประดับอีกเยอะแยะ หนูลูกเทพนี่ ผมว่าหน้าตาดูน่ากลัวยิ่งงใจไม่รู้ ผมมองว่า ถ้าจะเลี้ยงตุ๊กตาตัวแพง ๆ แบบนั้น เอาเงินไปเลี้ยงพ่อแม่ดีกว่า ไปเที่ยวกับท่าน พาท่านไปในที่ที่ท่านชอบดีกว่า ไม่ใช่อะไรก็หอบแต่ลูกเทพ มาแชร์กันครับ มีความคิดเห็นอย่างไร แฟนคลับลูกเทพ อย่าด่าผมมากนักครับ ขอแบบเบา ๆ ก็พอ ขอขอบคุณครับ

อีกท่านหนึ่งบอกว่า...ถ้าซื้อบูชา ใครจะหาว่าหนักหัวทำไม ก็รู้สึกหนักหัวเหมือนกันนะ ที่เห็นประเทศนี้มีคนโง่งมง่าย โดนมิถุนาชีพแต่งสตอรี่หลอกเอาเงิน รู้สึกล้งเวชะ ไม่ต่างอะไรกับพวกมนุษย์โบราณนับถือผี นับถือตุ๊กตาเสียกบาล ไม่ใช่วิธีแห่งพุทธ ตุ๊กตานี้..? ผลิตจากโรงงาน..? เสริจแล้วใส่สตอรี่กนิหาร แล้วก็ใส่การตลาดให้คนดั่งถือ จงพวกปัญญามืดบอดให้เคารพดูแลสิ่งสมมุติที่ไม่ได้ช่วยอะไรเลย อยากได้อะไรก็บูชา อธิษฐานขอ พิจารณาตุลิว่ามันมีเหตุมีผลไหม ก็เห็นด้วยว่ามันไม่ใช่เรื่องของเราไม่ควรหนักหัว **แต่เราอยู่ในสังคม เห็นสังคมเป็นอย่างนี้ก็อดหนักหัวไม่ได้จริง ๆ** มันสะท้อนอะไรบางอย่าง...

หญิงสาวคนหนึ่งบอกว่า.. เคยบ้าอยู่ช่วงหนึ่งเรารว่าน่ารักดีคะ ดูแลเหมือนน้องเลย จากสำนักตั้งราคาสองหมื่นกว่า หลัง ๆ เริ่มลงลี่ยหลาย ๆ อย่าง รู้ตัวว่าโดนหลอกจริง ๆ---

สมัยพุทธกาลมีปุโรหิตของพระเจ้าปเสนทิโกศลชื่ออัคคิทัต ออกบวชนอกศาสนาพุทธ สอนชนทั้งหลายให้ยึดภูเข ป่า ต้นไม้ เป็นสรณะ พระพุทธเจ้าให้พระโมคคัลลานะไปเคลียร์ที่ฐิก่อน แล้วพระพุทธเจ้าจึงไปโปรดภายหลัง เพราะเห็นอุปนิสัยที่จะบรรลุธรรมได้ โดยเทศน์โปรดว่า...คนเป็นจำนวนมาก เมื่อภัยมาถึงตัว พวกเขายึดเอาสิ่งต่าง ๆ เป็นที่พึ่ง อาทิ ภูเขา ป่าไม้ สวน ต้นไม้ และเจดีย์ นั้นมิใช่ที่พึ่งอันปลอดภัย นั้นมิใช่ที่พึ่งอันสูงสุด อาศัยที่พึ่งชนิดนั้น ก็ไม่พ้นทุกข์ทั้งปวงได้

เรื่องนี้บุคลากรศาสนาจะเอาภาระใหม่ ชาวพุทธหลับหูหลับตาบูชาพึ่งตุ๊กตางมกมายเลอะเทอะขนาดนี้ แต่เฮ้อ..จะมีเวลาเอาใจใส่มี้น้อย ดูเหมือนอาตมาก็มีวุ่นวายลบลวงพรางเรื่องตำแหน่งอยู่! ☹

ชำระกาย วาจา.....ด้วยใจมั่นในธรรม

จรโลงธรรมกอบกู้
ยื่นหยัด“ศีล”รักษา
ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งประดา
อานภาพปกเกล้า

คลายความหลังหม่นไหม้
หลงผิดเป็นชอบพาล
เอนเอียงเคลื่อนประสาน
หลอมแหล่งแพกพวกพ้อง

สรรหาเหตุกล่าวอ้าง
สารพัดสังคมนับ
เป็นเพียงแบบฉบับ
ลวงโลกหลงผิดผู้

ลืมตาใจเปิดกว้าง
ฟังสดับถูกแลผิด
วิเคราะห์ลึกถึงจิต
มนุษย์ยอมเป็นไปล้วน

ยื่นยันยื่นหยัดชี้
ครองร่างทรงธรรมะ
ตระบัดสัตย์ฝืนตบะ
โอดชั่วเกินหลีกสี่

ถึงกาลชำระล้าง
บริสุทธิ์กายจิตถวิล
ประพุดติเทิดแดนดิน
อบายมุขหลากหลายด้าน

โลกา
แกร่งกล้า
อาวุธ
ปลอดพ้น“อบาย”

ยาวนาน
ถูกต้อง
แตกแยก
พี่น้องผูกพัน

รองรับ
โลกรู้
ตกแต่ง
อ่อนด้อยปัญญา

รอบทิศ
ถี่ถ้วน
ไหวหวั่น
แน่แท้ศีลธรรม

สั่งจะ
เยี่ยงนี้
ศีลขาด
หลบเร้นนินยบาล

มลทิน
สะอ้าน
เอกราช
มียั้งหยุดไหน?

๒

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลัังชีวภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉะชีวัน
- ★ กาคน้ำตาล

ผลิตภัณฑ์
น้ำมันถั่วลิสงแวดล้อม

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟาร์ม
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุญนิยม (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๗๓-๖๖๗๐

